PACEA VA AVEA ULTIMUL CUVÂNT

Folosind expresiile „Sfânta Fecioară apare...” sau „Sfânta Fecioară spune...”, autoarea şi editorul acestei cărţi nu intenţionează să anticipeze judecata Bisericii în ceea ce priveşte autenticitatea apariţiilor Mariei la Medjugorje. Ei doar îşi prezintă aici părerea personală sau cea a martorilor faptelor care se desfăşoară în prezent în Medjugorje.
De asemenea, aceştia declară că ei publică această carte în scop de informare şi se vor supune discernământului Bisericii de îndată ce aceasta se va pronunţa.

Titlul original: La paix aura le dernier mot

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
a României
MAILLARD, EMMANUEL
Pacea va avea ultimul cuvânt / sora Emmanuel Maillard ;
– Târgu-Lăpuş : Galaxia Gutenberg, 2016
ISBN 978-973-141-648-9

I. Maillard, Emmanuel (autor)
899.30.1

EMMANUEL MAILLARD

PACEA VA AVEA ULTIMUL CUVÂNT

Ediția a 2-a

Galaxia Gutenberg
2016

LUCRĂRI DE ACELAŞI AUTOR

– Publicate de **Éditions des Béatitudes – Burtin – F-41600** Nouan-le-Fuzelier.
www.editions-beatitudes.com
communication@editions-beatitudes.fr

Copii, ajutaţi Inima Mea să câştige! – şi în lb. română *(Les Enfants, aidez mon coeur à gagner!)*
Medjugorje, Războiul zi de zi (Medjugorje, la guerre au jour le jour).
Medjugorje, Anii '90, Triumful Inimii – şi în lb. română, *stoc epuizat (Medjugorje, le triomphe du coeur, les années 90), 1996*
Infinita Îndurare. Nu Iuda, nu e prea târziu! (L'extrême miséricorde. Non Judas, il n'est pas trop tard!) 2000.
Copilul ascuns din Medjugorje – şi în lb. română, stoc epuizat *(L'Enfant caché de Medjugorje), 2006*
Surprinzătorul secret al sufletelor din Purgator – şi în lb. română *(L'étonnant secret des âmes du Purgatoire, 2010)*
*Eliberări şi vindecări prin post – versiune extinsă în 2014 (Délivrances et guérisons par le jeûne, version augmentée en 2014)**

– **Publicate de Maria Multi Media**, Burtin – F 41600 Nouan le Fuzelier.
contact@mariamultimedia.com – www.mariamultimedia.com
Tél: 02 54 94 15 85 Fax: 02 54 88 97 73

Frumoasa poveste despre Medjugorje povestită copiilor de la 7 până la 97 de ani – (La belle histoire de Medjugorje racontée aux enfants de 7 à 97 ans)

Maryam din Betleem, Micuţa arabă – şi în lb. română *(*Maryam de Bethléem, la petite arabe)

CD-urile şi DVD-urile cu temele tratate de către autoare în această carte sunt disponibile (în limba franceză sau italiană). Cereţi catalogul gratuit de la Maria Multi Media, sau căutaţi-le pe site-ul indicat mai jos.
Pe internet, autoarea prezintă un *Direct live*, în data de 3 a fiecărei luni, unde ea comentează unele mesaje şi răspunde întrebărilor internauţilor.
A se vedea site-ul:
www.enfantsdemedjugorje.fr

Fraţilor şi surorilor mele din „Familia Mariei”,
care mi-au permis să extrag unele povestiri
din splendida lor revistă „Triumful inimii”[1].

Gabrielei şi Anei, asistentele mele,
fără de care această carte n-ar fi văzut lumina zilei.

Tuturor celor care, cunoscuţi sau necunoscuţi,
s-au rugat ca Dumnezeu să fie preamărit prin această carte.

---

[1] Comunitatea *„Famille de Marie – Triomphe du coeur”:* contact@familledemarie.org – www.familledemarie.org

PREFAȚĂ

Sora Emmanuel este o persoană pe care o cunosc de mai mulţi ani. Mărturia ei personală a avut un impact profund asupra mea. Ea a slujit-o pe Sfânta Fecioară şi a slujit Biserica în mod minunat prin apostolatul ei la Medjugorje şi prin numeroasele sale călătorii în lumea întreagă, mereu preocupată să facă cunoscute Evanghelia şi mesajele Sfintei Fecioare Maria.

Această carte oferă odihnă lumii noastre istovite.

Atunci când călătoreşte, oamenii care o întâlnesc îi împărtăşesc Sorei Emmanuel aşteptările lor, luptele lor, suferinţele lor, întrebările lor... Găsind în sânul Bisericii acest izvor remarcabil de har care este Medjugorje, unic pentru vremurile noastre, ei aşteaptă de la sora Emmanuel orice lumină şi speranţă pe care Cerul le poate da.

Scrierile Sorei Emmanuel au transmis întotdeauna această aşteptare plină de speranţă, iar cartea ei ***Pacea va avea ultimul cuvânt*** onorează această reputaţie. Unele dintre aceste povestiri se referă la propria sa viaţă, altele sunt extrase din Vieţile Sfinţilor, precum Padre Pio şi Maica Tereza, iar altele descriu bărbaţi şi femei care au ieşit literalmente din iad pentru a proclama Vestea cea Bună. Adunate din întreaga lume, aceste povestiri

sunt toate pe cât de reale, pe atât de interesante, deoarece ele răspund la întrebarea lumii noastre neliniştite: cum să găseşti pacea, cea adevărată?

Când veţi lua această carte, pregătiţi-vă pentru o noapte de nesomn deoarece vă va fi greu să vă despărţiţi de ea! Dar, citiţi-o în doze mici, un capitol pe zi, pentru a absorbi din ea toată bogăţia. Este o evanghelie pentru vremurile moderne! Sper că veţi avea aceeaşi plăcere de a o citi pe care am avut-o eu!

Vă rog să vă uniţi cu mine pentru ca împreună să mijlocim pentru sora Emmanuel şi pentru toţi cei care au contribuit la această lucrare excelentă.

Sora BRIEGE MCKENNA[2]

---

[2] Sora Briege McKenna este o călugăriţă irlandeză de renume mondial, din ordinul Clariselor. Ea călătoreşte pe întregul glob pentru a-i recentra pe preoţi şi pe credincioşi asupra lui Cristos. Înzestrată cu darul profeţiei şi cel al vindecării, ea animă exerciţii spirituale excelente. Isus i-a încredinţat în mod special pe preoţii Lui, pe lângă care ea desfăşoară o misiune remarcabilă. Sora Briege este autoarea best-sellerurilor *„Minuni astăzi: nimic nu-i este cu neputinţă lui Dumnezeu”*, Editions de l’Emmanuel, tradus în 25 de limbi şi *„Puterea sacramentelor”*, Ed. Beatitudes, 2011.
prayer@sisterbriege.com – www.sisterbriege.com

„Dragi copii, astăzi, doresc să vă pun pe toţi sub mantia mea şi să vă protejez de toate atacurile satanice. În lumea întreagă există o lipsă mare de pace. De aceea, vă chem pe toţi să construiţi împreună cu mine, prin rugăciune, o nouă lume a păcii. Acest lucru nu pot să-l fac fără voi, de aceea, vă chem pe toţi cu iubirea mea maternă, iar Dumnezeu va face restul. Dragi copii, fie ca tandreţea micului meu Isus să vă însoţească întotdeauna...”
(Mesajul din 25 decembrie 1992)

INTRODUCERE

Dragi cititori!
M-am simţit îndemnată să scriu această carte pentru că v-am privit. Îndelung şi profund. V-am văzut sosind cu bagajele voastre, cu întrebările voastre, cu speranţele voastre, cu setea voastră şi greutăţile voastre. Am analizat în privirea voastră lumina şi întunericul, v-am văzut pe stradă, în mall-urile voastre şi în blocajele voastre de trafic, v-am ascultat în casele voastre şi am surprins lacrimile voastre, m-am dus la capătul lumii ca să vă întâlnesc, am mâncat şi am băut împreună cu voi, atât în zonele voastre rurale îndepărtate, cât şi în tururile făcute în orașele voastre. M-am rugat în bisericile voastre şi am plâns cu bolnavii voştri... Şi-mi spuneam: „Dar, la toate aceste lucruri, există un răspuns de lumină din partea lui Dumnezeu!”

Atunci, mi-am ridicat mâinile spre cer pentru voi, dar acest lucru nu a fost suficient. Mi-aţi cerut să vorbesc, să scriu, să povestesc, să „spun ceva”. Să spun ce? Puteam să adaug propriile mele mesaje la mesajele sublime pe care Regina Cerului ni le dă? Să adaug, nu. Dar, să ilustrez, da! Căci, privindu-vă, o dorinţă mare s-a aprins în inima mea: aceea de a colabora cu Sfânta Fecioară, pentru fericirea voastră! Cred că Ea este cea care mi-a permis să recunosc, într-un eveniment sau altul, în cutare sau cutare mărturie, pacheţele-cadou pentru voi! Cât aş vrea ca ele să facă să renască în voi speranţa şi să vă aline inimile create pentru a zbura foarte sus! Cât aş vrea ca formidabilul potenţial de iubire pe care-l purtaţi în voi să se poată realiza puţin mai mult, puţin mai bine, cu ajutorul acestor povestiri adunate pur şi simplu din lumea noastră care aspiră cu disperare la pace.
Cu Dumnezeu, totul – chiar şi ce e mai rău – se poate transforma în fericire. Dacă, astăzi, lumea pare că a căzut în mâinile duşmanului în

multe privinţe, dacă Răul cunoaşte o perioadă de mare tam-tam, folosind toate noutăţile electronice posibile, să nu o uităm pe Cea care a fost aleasă – împreună cu urmaşii ei – să zdrobească capul şarpelui şi care deja face acest lucru. *„Acesta este timpul MEU... Este un timp de har”*, spune Sfânta Fecioară la Medjugorje. Profeţia pe care ea a dat-o la Fatima parcurge lumea noastră modernă aşa cum fulgerul traversează un cer întunecat: *„La sfârşit, Inima mea Neprihănită va triumfa şi va fi un timp de pace”.* (13 iulie 1917) În timpul unei apariţii private, Sfânta Fecioară i-a spus micuţei Jacinta: *„Pacea lumii este încredinţată Inimii Neprihănite a Mariei, Ei trebuie să-i fie cerută”.*

Triumful Inimii Neprihănite a Mariei nu va cădea din cer pe neaşteptate, ca în filmele artistice de mare succes. El se va realiza lin, prin inimile copiilor săi, ai „apostolilor săi”, care o urmează cu credincioşie şi care l-au învins pe Satana. Vedem deja primele sale licăriri, sau mai degrabă respirăm primele brize, ca acei călători care, după zile de mers, simt mirosul mării înainte chiar ca ea să le apară în faţa ochilor.

Minunile lui Dumnezeu sunt rareori publicate în mass-media publică. În schimb, avem dreptul la orice altceva, mai ales la zgomotul orchestrat cu pricepere pentru a-l împiedica pe om să gândească şi să-şi cunoască inima în profunzime... Aşadar, în mica mea compilaţie de povestiri în stil impresionist, printr-o Carolina, printr-un Tony Daud, un Claude Newman, o Ivona şi mulţi alţii, vă invit să descoperiţi frumuseţile ascunse şi victoriile magnifice pe care Dumnezeu le ţese în viaţa noastră şi care merită să fie strigate de pe acoperişuri. Lăsaţi-vă captivaţi de realitatea acestor naraţiuni, ca să curgă în voi râuri de bucurie! Fie ca în mijlocul angoaselor surde şi al haosului ateismului, un curaj nou să vină să locuiască în viaţa voastră de zi cu zi şi astfel să descoperiţi ceea ce Dumnezeu visează să facă şi pentru voi! Fie ca un entuziasm nou să vă umple cu totul inima prin adoptarea acestor noi prieteni care vor deveni membrii familiei voastre spirituale! Iar, atunci, săltaţi, dansaţi şi plângeţi de bucurie înaintea Celui care vă iubeşte prea mult ca să nu vă dezvăluie faţa Sa frumoasă sau să nu vă permită să-i cercetaţi Inima!

Da, Dumnezeul nostru este pace, iar pentru voi, de asemenea, pacea va avea ultimul cuvânt!

1
SĂ O LUĂM DE MÂNĂ PE SFÂNTA FECIOARĂ?

La vârsta de şapte ani, Dave a fost abuzat sexual de un vecin în parcarea subterană a imobilului său, în Statele Unite. El a rămas profund traumatizat în urma acestei întâmplări, după cum ne putem imagina. Inimioara sa de copil, zdrobită de şoc şi de furie, nu mai înţelegea nimic. Rana sângera în tăcere, fiindcă, în ruşinea sa, copilul nu i s-a deschis nimănui. Acest secret prea greu i-a întinat toată copilăria şi adolescenţa.

Mai târziu, devenit adult, el s-a orientat spre unele practici sexuale perverse. Cu toate că avea succes pe plan profesional, Dave simţea că se distruge încet, încet, în interior, într-atât era de dezgustat de propriile sale dependenţe. În zadar încerca el să depăşească situaţia, deciziile sale nu durau niciodată mai mult de câteva zile. O pantă alunecoasă inevitabilă care-l conducea treptat spre depresie, şi apoi spre disperare. De origine evreiască, el a avut o întâlnire cu Cristos şi a cerut Botezul, fapt care i-a luminat puternic calea timp de mai multe luni. Însă slăbiciunea voinţei sale a pus din nou stăpânire pe el şi Dave a căzut din nou, încă şi mai jos.

El se vedea ca şi cum ar fi ceva nociv, o cârpă, un gunoi. Întreaga sa identitate se scufundase într-o gaură neagră, ca şi cum ar fi intrat deja într-o lume de întuneric din care nu mai există ieşire. Viaţa lui devenise un coşmar.

Într-o zi, nemaiputând rezista, a decis să se sinucidă. În timp ce îşi punea la cale planul şi se pregătea să-l realizeze cu o grijă caracteristică adevăraţilor disperaţi, un prieten a bătut la uşa lui şi l-a anunţat direct:
– Dave, organizez o excursie la Medjugorje şi am venit să te invit! Hai, vino cu noi, îţi va face bine!

– Medjugorje? Ce-i aia?
Prietenul îi explică în câteva cuvinte impactul pe care acest sat l-a avut asupra lui, descrie pe scurt unele aspecte şi conchide: „Este un loc de haruri de unde nu te întorci aşa cum ai plecat”.
– Unde este?
– În Bosnia-Herţegovina.
Dave n-avea nicio idee despre unde se află Bosnia-Herţegovina, dar îşi spune: „Bine, OK, mă duc, este ultima mea şansă! Dacă nici acolo nu merge, mă omor”.

Şi astfel, pe o căldură înăbuşitoare de vară, Dave şi grupul său debarcă la Medjugorje. Bântuit de gândurile sale întunecate, Dave se simţea prea rău pentru a putea aprecia activităţile propuse de grupul său. Toate alunecau pe lângă el fără să-l atingă, într-atât era de închis în iadul său interior.

Într-o noapte, cum nu-şi găsea somnul, către ora 2 dimineaţa se scoală ca să facă o plimbare în oraş, sau mai degrabă ca să rătăcească pe acolo ca un suflet care suferă. În plimbarea sa se pomeneşte, la un moment dat, în piaţa din faţa Bisericii Sfântul Iacob şi zăreşte, nu departe de el, o statuie a Sfintei Fecioare înconjurată de un mic gard. Se hotărăşte să se apropie de ea. Ajuns în faţa Mamei sale din Cer, el îşi îngăduie să cedeze şi, căzând în genunchi, izbucneşte în lacrimi ca un copil. Între două hohote de plâns, el îşi strigă nefericirea: „Vreau să mor! Viaţa mea a durat prea mult! Nu fac decât rău! Trebuie să dispar! Nu mai rezist!”

Brusc aude o voce de femeie, blândă, dar în acelaşi timp fermă: „Dave, dă-mi mâna şi permite-mi să te conduc la Fiul meu Isus!” Şocat să-şi dea seama că nu e singur, el se întoarce, ca să vadă de unde vine vocea. Însă la această oră târzie din noapte nu există nici măcar o pisică în jurul lui. Îşi spune: „Foarte bine! Acum aud voci, asta mai lipsea! Înnebunesc, sau ce?” Însă vocea misterioasă repetă mesajul a doua oară, pe acelaşi ton: „Dave, dă-mi mâna şi permite-mi să te conduc la Fiul meu Isus". Tonul seamănă cu o muzică. Doar atunci Dave a înţeles că Persoana care-i vorbea şi-l invita nu era nimeni alta decât Sfânta Fecioară Maria.

Tulburat, el decide să facă aşa cum îi spune vocea; sare peste micul gard şi, apropiindu-se de statuie, îşi pune mâna în mâna Sfintei Fecioare. Într-adevăr, statuia avea o mână aşezată pe inimă şi cealaltă întinsă înainte. Dave rămâne aşa un oarecare timp, cu mâna sa în mâna Sfintei Fecioare, dar continuă să se lamenteze şi să-şi strige disperarea. „Am prea multe probleme, vreau să mor, sunt terminat!” În acel moment vocea Sfintei Fecioare se face din nou auzită: „Dave, dă-mi toate problemele tale şi permite-mi să le prezint Fiului meu Isus cu inima mea de mamă”. Dave tace. Sfânta Fecioară îi repetă acelaşi mesaj şi, din nou, Dave decide să facă aşa cum spune Ea. Începe atunci o descriere exactă a fiecăreia dintre problemele sale, a fiecăruia dintre chinurile sale, blocajele sale, eşecurile sale, nenumăratele sale decepţii afective... Lista părea că nu se mai termină. Însă, ori de câte ori evoca o problemă, Dave le depunea în inima Mariei ca şi cum le-ar abandona acolo pentru totdeauna. După lunga sa enumerare, Dave simte o mare pace, iar sentimentul de a-şi fi lăsat greaua povară într-un loc sigur îl face să se simtă dintr-odată uşor. El se reîntoarce la hotel, păşind liniştit, se culcă şi doarme ca un copil.

Şapte ani mai târziu, îl întâlneam la Medjugorje. De fapt, el ascultase unul dintre CD-urile mele şi voia să vorbească cu mine. Mi-a spus toată povestea lui, apoi a adăugat aceste cuvinte emoţionante: „Soră Emmanuel, nu mă vei crede, desigur, dar pot să-ţi spun că din acea noapte, când am luat mâna Sfintei Fecioare şi i-am predat toate problemele mele, nu am mai recăzut niciodată în acele păcate oribile pe care le comiteam atât de des. Această mână, nu am lăsat-o niciodată! Mama lui Dumnezeu mă ţine de mână şi eu o ţin la rândul meu! Nu am intenţia să-i dau drumul fiindcă mă cunosc prea bine, dacă o las, sunt pierdut. În fiecare vară revin la Medjugorje, ca să-i mulţumesc lui Isus şi Mariei că mi-au salvat viaţa. Ei au făcut din mine un om fericit să trăiască, îţi dai seama, după toate grozăviile din viaţa mea, fericit să dau mărturie despre iubirea lor în faţa celor care se află într-o situaţie extrem de complicată asemănătoare cu a mea înainte.”

Dave nu ştia pe-atunci că aceste cuvinte pe care le-a primit chiar din gura Sfintei Fecioare, Ea le spusese deja de mai multe ori la Medjugorje tuturor copiilor săi dragi, încă de la primele apariţii ale sale. În realitate, ele se adresează fiecăruia dintre noi!

*****

Sfânta Fecioară ne va trimite un e-mail?

Îmi place să relatez mărturia lui Dave deoarece aceste cuvinte ale Mariei îi priveşte pe toţi cei care suferă. În plus, adeseori se întâmplă ca, după ce au auzit povestea lui Dave, unul sau doi bărbaţi din mulţime să vină la mine şi să-mi spună: „Soră Emmanuel, eu sunt un alt Dave, însă în perioada care a precedat convertirea sa. Vreau să scap, iar astăzi mi-am recăpătat speranţa; rugaţi-vă pentru mine!"

Să o luăm pe Sfânta Fecioară de mână este cea mai bună opţiune pentru noi. Maria este singura Mamă care a cunoscut dinainte identitatea copilului pe care urma să-l nască, precum şi misiunea sa pe pământ, datorită revelaţiilor îngerului Gabriel. De asemenea, ca Mamă a Creatorului, Ea cunoaşte planul unic al lui Dumnezeu cu fiecare dintre noi. Să o luăm de mână înseamnă să ne asigurăm securitatea. În mijlocul vicisitudinilor acestei lumi, Ea ne conduce pe un drum sigur şi nu se teme de spinii care par să ne bareze drumul.

Cum să o luăm, efectiv, de mână pe Maria? Nimic mai simplu! Ori de câte ori avem o alegere de făcut, o decizie de luat sau ne gândim la o direcție, mică sau mare, în loc să ne mulţumim să reflectăm sau să ne sunăm prietenii pentru a vedea ce cred ei, este suficient să luăm un moment de tăcere şi să-i cerem Sfintei Fecioare: „Tu, dragă mămică, ce ai face în locul meu, ce ai alege?!"Această întrebare poate să se refere tot atât de bine şi la alegerea unui soţ, a unui un loc de vacanţă, vizionarea unui film, rostirea unui cuvânt sau cumpărarea unei rochii.

Desigur, Sfânta Fecioară nu ne va suna, nici nu ne va trimite un mesaj electronic[3]! Nu, Ea dispune de un alt mod de a răspunde, mult mai profund şi mai eficace. Într-adevăr, în timpul acestei tăceri în care suntem deschişi inspiraţiei sale, Ea ne înclină inima înspre voia lui Dumnezeu. Maria este o expertă în materie! În acel moment, Ea acţionează în mod foarte delicat şi adesea imperceptibil pentru simţurile noastre. Chiar dacă nu simţim lucrarea pe care o face în noi, inima noastră se adaptează acestei lucrări şi se schimbă, iar noi devenim mai capabili să luăm o decizie care place Domnului. Adesea am experimentat eu însămi acest lucru; deseori am decis să întreprind o acţiune şi de multe ori am întrebat-o pe Sfânta Fecioară: „Tu ce crezi? Tu ce-ai face în locul meu?" Or, după această perioadă de tăcere, a trebuit să recunosc în repetate rânduri: nu, trebuia să renunţ la planul meu iniţial şi să fac altceva.

Da, să iei mâna Mariei nu este un simplu gest, ci un angajament din toată fiinţa noastră care comportă cerinţele sale. Maria, ca mireasă a Spiritului Sfânt, ne va indica întotdeauna o cale care să ne ajute să creştem, pe când nouă ne plac căile uşoare, care, la prima vedere, ne costă mai puţin. S-o strângem bine de mână şi dacă ajungem cumva s-o lăsăm pentru a alerga pe propriile noastre căi închise, Ea să ne-o prindă repede înapoi, aşa cum face orice mamă bună atunci când copilul ei este ameninţat de un pericol.

Să o luăm pe Maria de mână înseamnă, de asemenea, să ne asigurăm asistenţa constantă a Spiritului Sfânt. Sfântul Louis-Marie Grignion de Montfort afirma: „Atunci când Spiritul Sfânt găseşte iubirea Mariei într-o inimă, El se grăbeşte să vină în ea[4]!

---

[3] Este adevărat însă, că ambele mesaje lunare ale Sfintei Fecioare sunt transmise şi prin Internet, ajungând astfel la milioane de oameni în câteva minute. Pentru a primi aceste e-mailuri este suficient să vă înregistraţi pe lista ei de contacte, care este foarte vastă: gospa.fr@gmail.com

[4] „*Adevărata devoţiune către Sfânta Fecioară Maria*", capitolul 1, § 36.

Dacă Maria a reuşit o astfel de lovitură de maestru prin schimbarea existenţei lui Dave, când el nu mai era decât o epavă, cum nu ar putea Ea să schimbe şi viaţa fiecăruia dintre noi?

*****

Mărturia Maicii Tereza

Maica Tereza

Într-o zi, monseniorul Paolo Maria Hnilica (Slovacia +) a întrebat-o pe Maica Tereza care este secretul succesului său cu săracii. Atunci ea i-a povestit acest episod din copilăria sa: „Îi datorez acest har mamei mele! La vârsta de şapte sau opt ani, mama mea m-a luat să facem o plimbare într-un parc, ţinându-mă de mână, şi mi-a spus: „Fiica mea, aşa cum astăzi ţi-ai pus mâna în mâna mea, la fel, în timpul vieţii tale, pune-ţi întotdeauna mâna în mâna Mamei tale din Cer, Sfânta Fecioară Maria. Ea este cea care te va conduce spre Isus şi spre Cer. Cu Ea, vei fi sigură că nu te vei pierde niciodată, că nu vei lua o cale rea. Nu lăsa niciodată mâna Maicii Domnului!"
Iată secretul succesului meu.

2
CE BINE CĂ ÎNGERII EXISTĂ!

„Niciun rău nu te poate lovi, nicio nenorocire nu se va apropia de locuinţa ta, pentru că El va porunci îngerilor Săi să te păzească pe toate căile tale. Ei te vor purta pe mâini, ca nu cumva să-ţi loveşti piciorul de piatră. Vei păşi peste lei şi peste vipere şi vei călca în picioare pui de lei şi balauri” (Ps 90)

În faţa catastrofelor naturale care s-au înmulţit în ultimii ani, am putea fi copleşiţi de un sentiment de neputinţă. Amploarea nevoilor şi profunzimea suferinţelor – uneori chiar agonii – trăite de unele populaţii ne depăşesc. Nu există, aşadar, nicio posibilitate să le venim în ajutor? Bineînţeles că există! Avem un mijloc minunat, la care nu ne gândim suficient. Pentru a-l ilustra, iată un fapt pe care fratele meu Pascal, diacon permanent, mi l-a relatat.

Înainte de convertirea sa, scriitorul rus Alexander Ogorodnikov făcuse turul tuturor filosofiilor nihiliste şi distructive ale secolului al XX-lea. El era profesor de filozofie şi avea o mare pasiune secretă: jefuirea de apartamente, noaptea, împreună cu complicii săi! O activitate care le aducea câştiguri mari! Dar, atins de har, el s-a convertit în anii '70, în acelaşi timp cu o altă intelectuală rusă, Tatiana Goritcheva.
Ulterior, el a creat o cantină pentru a hrăni săracii din Moscova şi a înfiinţat un „seminar”. Prin seminar trebuie să înţelegem un fel de comunitate de credincioşi intelectuali, care se rugau împreună, meditau asupra credinţei, încercau s-o aprofundeze şi evanghelizau, evident, clandestin. Nu chiar atât de clandestin de vreme ce Alexander a fost arestat de mai multe ori, fiind pus în cele din urmă să aleagă: exilul sau închisoarea. Alexander a refuzat exilul şi, prin urmare, a fost închis.

Timp de zece ani, el a cunoscut mai multe tipuri de detenţie: mai întâi politică, apoi de drept comun, împreună cu cei mai răi criminali, şi câteva altele. Dar cea mai rea pentru el a fost ultima sa detenţie, atunci când a fost aruncat complet gol într-o celulă glacială (pereţii erau acoperiţi cu gheaţă), în singurătate totală. O tortură cumplită!
Ştia că e pe moarte. Însă, nu ştiu cum, el reuşeşte să-i trimită mamei sale o scrisoare în care-i descrie condiţiile sale de detenţie, agonia sa, torturile psihologice etc. El o imploră pe mama sa să trimită această scrisoare în Occident. Astfel, ea a fost publicată în Germania şi în Franţa, în primăvara anului 1986. Ca urmare, s-au strâns mii de petiţii şi Alexander a fost, în sfârşit, eliberat.

Atunci când fratele meu Pascal a descoperit această scrisoare în Franţa, a plâns de durere şi împreună cu logodnica lui au decis să-şi ofere toate suferinţele şi rugăciunile pentru el. În fiecare zi, rugăciunile lor spuse spontan erau purtate de Îngerii lor, ca să ajungă în carcera îngrozitoare a lui Alexander, să-l mângâie şi să-l ajute să supravieţuiască.

După eliberarea sa în 1986, Alexander a avut posibilitatea să facă un pelerinaj la Lisieux, în 1987, împreună cu sora Tamara, misionară în Rusia, care a organizat un autobuz de cincizeci de ruși pentru a le-o descoperi pe sfânta Tereza cea mică. Fratele meu Pascal era animatorul în acel week-end. În timpul unei mese, el a fost aşezat în faţa unui rus, un om foarte demn, purtând o barbă mică. Ei s-au prezentat unul altuia... Era Alexander Ogorodnikov! Nu e nevoie să se descriu emoţia amândurora, atunci când Pascal i-a povestit cum, el şi logodnica lui, l-au însoțit cu fidelitate în încercările sale! Alexander i-a mărturisit că, în acel „frigider" sordid în care fusese aruncat cu scopul de a-l face să moară, el a fost vizitat de către Îngeri ai creştinilor din Occident care se rugau pentru el. El a simţit căldura acestor Îngeri, care-l înconjurau ca o mantie, şi a înţeles că această favoare era legată de rugăciunea acestor creştini. El şi-a datorat supravieţuirea atât Îngerilor, cât şi căldurii rugăciunilor care l-au mângâiat în singurătatea sa[5].

[5] A se vedea capitolele 328 până la 336 despre Îngeri, în *Catehismul Bisericii Catolice*. Ascultaţi cele 2 CD-uri ale părintelui Marie-Dominique Philippe, OP: *„Cine sunt*

Acest ortodox înflăcărat, care încă trăieşte în Moscova, a avut multe experienţe mistice în timp ce suferea în închisoare, izolat de toate. Acum, aproape că îşi regretă libertatea redobândită, deoarece se teme să-şi piardă această apropiere de divin.

Războaiele şi arestările arbitrare există şi astăzi. Mii de victime îşi strigă durerea în noaptea întunecată a închisorilor lor. Mulţi oameni, bărbaţi şi femei, sunt disperaţi pe planeta noastră! Ei au nevoie de Îngerii noştri, de toţi prietenii noştri Îngeri! Nu vom regreta să li-i trimitem, aşa cum făceau Padre Pio, Sfânta Faustina, Sfântul Papă Ioan al XXIII-lea şi mulţi alţii! În cer vom vedea tot binele pe care ei l-au făcut în cursul acestor „misiuni speciale" pe care li le încredinţăm[6]!

Statuia unui înger din capela autoarei în Medjugorje © EDM 2013

îngerii?" (AU00348A) şi *„Păcatul îngerilor"* (AU00348B), la Maria Multi Media, www.mariamultimedia.com

[6] Papa Pius al XII-lea ne spunea: „Familiaritatea cu îngerii oferă un sentiment de securitate. Însoţitorii noştri invizibili ne transmit din pacea pe care o iau de la Dumnezeu. Îngerul nostru păzitor lucrează şi la sfinţirea noastră, el face toate eforturile pentru a favoriza ascensiunea noastră spirituală şi pentru a dezvolta intimitatea noastră cu Dumnezeu".

3
VIESPII ŞI ROSIE

„Soră, veniţi imediat! Nu e nici o clipă de pierdut, luaţi-vă maşina proprie, a noastră nu este aici, grăbiţi-vă!” Închid telefonul şi această voce cu timbru german nu permite nicio ezitare. Medicul este categoric. Intru în salon şi o anunţ pe Rosie, asistenta mea americană, că plecăm imediat. Prăbuşită pe canapea, cu capul dat pe spate, ea şopteşte cu o voce aproape stinsă: „Nu e nevoie, voi fi mai bine, nu-ţi face griji!”

Ce se întâmplase?

Suntem în 2 August 2011, în plin Festival al tinerilor care sunt cu zecile de mii. Ca în fiecare dată de 2 a lunii, în jurul orei 8,30 Sfânta Fecioară i-a apărut Mirjanei lângă Crucea albastră, iar mulţimile se adunaseră acolo pentru a participa la lunga rugăciune care pregăteşte venirea ei. Mama lui Dumnezeu vine, trebuie să fim acolo!

După apariţie, mă îndrept, ca de obicei, către Biroul parohiei pentru a traduce mesajul Mariei în franceză, împreună cu echipa de traducători formată de părintele Slavko Barbaric. În timp ce merg spre biserică pe cărarea roşie care şerpuieşte peste câmp, un gând devine insistent:
– Nu mă duc!
Imediat un alt gând, mai logic, răspunde:
– Ce, nu mă duc? Trebuie să mă duc!
Dar primul gând insistă din nou cu şi mai multă forţă:
– Nu mă duc şi gata!
– De ce? Se vor întreba de ce nu am venit să traduc şi nu am niciun motiv valabil!
– Nu, nu mă duc! Uite, asta e!

Gândul este atât de puternic încât intru în casă fără să mă ocup de mesajul ce trebuie tradus şi fără să am nici măcar un gram de scrupule. Pe terasa mică din faţa casei găsesc cinci tinere drăguţe care mă aşteaptă cu nerăbdare fiindcă vor să vorbească cu mine. Însă, fără să mă gândesc, le spun: „Nu acum, îmi pare rău!” Şi mă grăbesc în casă. Închizând uşa în spatele meu, mă întreb de ce le-am spus „nu” atât de brusc. Aş fi putut, cel puţin, să văd ce vor! Dar nu, le las acolo şi intru în salon unde o văd pe Rosie întinsă pe canapea, într-o stare vizibil proastă.
– Ce ai?
– Am fost înţepată de viespi, murmură ea încet.
Îi examinez degetele, care sunt umflate şi foarte dureroase.
– Bine, telefonez celor de la Ordinul Maltez (care oferă primul ajutor în Medjugorje).

Atunci când le explic, la telefon, că Rosie are șapte înţepături de viespi şi că are o constituţie slabă, ei se îngrijorează în mod serios. O pun pe Rosie în maşină şi cinci minute mai târziu ajungem la ei.

Rămân stupefiată! Cinci medici şi asistente medicale ne aşteaptă la uşă, aliniaţi unul lângă altul! Ei se grăbesc spre Rosie şi o duc *illico presto*[7] într-o sală în care totul era deja pregătit. O întind pe un pat şi încep s-o pălmuiască cu putere, cerându-i să nu adoarmă. Dar ea este deja pe jumătate inconştientă. Nu-i găsesc venele pentru a-i face injecţie, încep mai mulţi, pe braţul stâng, pe braţul drept, la gât, o înţeapă şi iar o înţeapă, fac mai multe încercări într-o tăcere gravă, în timp ce continuă să-i dea palme. Mă doare pentru ea!

În cele din urmă, reuşesc să-i facă injecţia! Scot un strigăt de uşurare şi abia atunci ei îmi spun cauza agitaţiei lor: „Soră, dacă aţi fi sosit cu cinci minute mai târziu, ar fi fost moartă!”

Rosie a primit aceste şapte înţepături pe mâini atunci când le-a auzit pe tinere sunând la uşă şi s-a aplecat pe fereastră. Sub pervazul ferestrei erau

[7] *illico presto* = foarte rapid

ascunse cuiburi de viespi, iar ea le-a zdrobit cu degetele. Viespile s-au răzbunat! Şi dacă Îngerii noştri păzitori n-ar fi acţionat...? Dacă ei nu mi-ar fi deviat drumul şi nu mi-ar fi dat în minte acel gând insistent de a refuza să mă duc să traduc mesajul, aş fi găsit o soră moartă acasă! Însă ei au reuşit să se facă auziţi şi să teleghideze ajutoarele cu o măiestrie uimitoare care le este proprie. Fie ca ei să fie binecuvântaţi şi să-şi continue rolul minunat de însoţitori cereşti!

Fiecare dintre noi are propriul său Înger păzitor[8] şi dacă legăm o prietenie cu el, dacă îi vorbim în fiecare zi ca unui prieten foarte intim și foarte scump, nu vom regreta niciodată[9]! Teologia ne învaţă: unul singur dintre Îngerii noştri păzitori este mai puternic decât toţi demonii din iad. El îl are pe Dumnezeu cu el! Aşadar, în fiecare zi, în rugăciune, să ne încredinţăm nevoile îngerilor noştri, implorându-i să acţioneze cu forţă şi să ne ajute să revenim întotdeauna la voia lui Dumnezeu. Ce poate fi mai trist decât un Înger păzitor în şomaj?

*****

Un Înger la bazinele de la Lourdes

De când am ajuns în Lourdes, este al treilea SMS pe care mi-l trimite Chantal: aflată în mare suferinţă şi atinsă de un cancer, ea trebuia să vină cu mine, dar medicul său i-a interzis acest lucru; fiind foarte slăbită, nu ar fi suportat şocul călătoriei. I-am promis să merg să fac baie pentru ea în bazinele din Lourdes[10]. Or, ea aşteaptă acest moment aşa cum un paznic aşteaptă zorile!

---

[8] A se citi *„365 de zile cu îngerul meu păzitor”*, de René Lejeune, Editions du Parvis. www.Parvis.ch – book@parvis.ch

[9] Sfântul Toma D’Aquino ne învaţă că „încă de la naştere, fiecare persoană umană beneficiază de asistenţa unui înger şi pe tot drumul vieţii, atât de presărat cu primejdii, el este ghidul luminat şi vigilent. La sfârşitul vieţii noastre pământeşti el va continua să fie însoţitorul nostru în Cer pentru toată veşnicia”.

[10] Bazinele de la Lourdes sunt nişte vane mari umplute cu apă ce provine din izvorul miraculos indicat Sfintei Bernadette de către Sfânta Fecioară Maria. În vană se coboară pe

Problemă! Suntem în mijlocul verii şi pe lângă faptul că mii de pelerini de toate naţiunile şi limbile mişună prin toate colţurile oraşului, este a 40-a aniversare a comunităţii mele (Beatitudini), iar eu sunt însărcinată să intervin de mai multe ori în cursul zilei. Să stau la coadă la piscine, nici nu poate fi vorba! Cât despre piscine, cele mai multe sunt închise pentru restaurare, din cauza inundaţiilor mari din primăvara trecută care au devastat întreaga zonă din apropierea râului Gave; este chiar cireaşa de pe tort!

Nu poate fi vorba nici s-o dezamăgesc pe Chantal... Atunci când din punct de vedere uman este imposibil să treci peste un obstacol, înseamnă că Cerul trebuie să intervină! Fiecare cu harul său!

În acea dimineaţă, o soră mă invită să merg cu ea, deoarece ea este însărcinată să ducă acolo un grup de copii. Deci, eu voi fi „însoţitoarea". Dar, cu sau fără această etichetă magică, constat că chiar şi această soră trebuie să stea mai multe ore la coadă. Imposibil! Totuşi, ceva mai târziu decid să dau târcoale prin împrejurimile piscinelor, ca parcă atrasă de ideea de a depăşi obstacolul. Atunci, o văd pe această soră de cealaltă parte a grilajului, aşezată liniştit cu tinerii ei, pe banca celor care se pregătesc să intre într-una din piscine! Ea şi-a aşteptat rândul foarte mult timp. Îmi este imposibil să mă alătur ei fiindcă la Lourdes supraveghetorii sunt foarte severi şi intrarea în piscine este controlată atent.

Dar fiindcă lui Dumnezeu totul îi este cu putinţă, nu voi renunţa! Aşa că, îi transmit un mesaj dintre cele mai clare prietenului meu ceresc, Îngerului meu păzitor şi-l interpelez astfel: „Nu pot să nu fac baie, ştii acest lucru, persoana pentru care trebuie s-o fac ar fi foarte dezamăgită!

---

trei trepte. Acolo, două persoane vă înfăşoară cu o tunică albă udă, care este folosită pentru toată lumea. Trebuie să traversaţi vana şi să sărutaţi statuia Sfintei Fecioare ce se află la capătul vanei, în timp ce vă rugaţi Bucură-te Marie. La ieşirea din vană, sunteţi înfăşurat cu o tunică albastră cu care vă întoarceţi la vestiar. Acolo, vă îmbrăcaţi, dar fără să vă ştergeţi, căci una din „minunile" de la Lourdes este că această apă se usucă singură, fără ajutorul unui prosop. Mii de oameni vin să facă baie aici în fiecare an. Minunile de vindecare interioară şi fizică, şi chiar şi eliberări de spiritele rele, sunt nenumărate.

Deci, ai un job: ajută-mă să intru, descurcă-te, eşti înger, poţi face asta!" Continui să merg de-a lungul grilajului de separare când, deodată, văd ceva ce n-ar fi trebuit să existe la Lourdes: cei doi supraveghetori au dispărut din faţa uşii! Nu pot pierde nici o clipă, mă folosesc de ocazie şi trec pe poartă cu un aer degajat, mergând să mă aşez lângă soră. Douăzeci de minute mai târziu, iată-mă în apă (rece ca gheaţa)! Bravo, Îngerul meu păzitor! Ştiam că pot conta pe el. Cât despre prietena mea Chantal, imaginaţi-vă bucuria ei!

Aş adăuga că, atunci când ies din apă, de fiecare dată mi se întâmplă acelaşi fenomen: dacă faptul de a intra în acea apă „poluată" şi îngheţată este o adevărată penitenţă, harul care însoţeşte această scufundare este copleşitor! La ieşirea din apă, mă simt învăluită de mantia maternă a Sfintei Fecioare şi acest lucru mă face să mă topesc într-atât încât trebuie să fug să mă ascund pentru ca nimeni să nu mă poată vedea că plâng... de bucurie! Spre uimirea tuturor, pot să spun că această experienţă este pentru mine tot atât de puternică ca şi cum aş asista la o apariţie a Sfintei Fecioare, alături de vizionarii din Medjugorje. Însă, dacă e să fiu cu totul sinceră, mărturisesc că uneori este chiar mai puternică!

Dacă mergeţi la Lourdes, nu rataţi piscinele!

4
CUM AM ATERIZAT LA MEDJUGORJE?

Vizionara Marija Pavlovic-Lunetti are apariţia Sfintei Fecioare în grădina noastră, 28 August 2013 © EDM 2013

În 5 decembrie 1989, în ciuda frigului siberian, debarcam plină de entuziasm în Medjugorje pentru a treia oară, de data aceasta pentru a rămâne acolo.
Iată un mic flash back privind cele două sejururi ale mele anterioare.

În iunie 1984, când satul era încă în stadiul său iniţial atât de încântător, pelerinajul meu coincidea cu a treia aniversare a apariţiilor. Sunt bucuroasă că am cunoscut Medjugorje în acea perioadă atât de specială, o perioadă care nu se va mai întoarce niciodată.

În septembrie 1989 m-am întors cu două surori din comunitatea mea, de data aceasta pentru a face un reportaj pentru revista „Foc şi Lumină[11]. Abia am pus piciorul pe acest pământ de foc că Sfânta Fecioară a început să mă urmărească şi să lucreze în inima mea aşa cum ştie ea atât de bine s-o facă! Unul dintre mesajele sale îmi stăruia in minte: *„Fără voi, dragi copii, nu pot ajuta lumea. Am nevoie de voi. Fiecare dintre voi este important”*. (28 august 1986) Ea dorea să realizeze un mare plan şi ardeam de dorinţa de a colabora cu ea.
Fiecare dintre noi are nevoie de ajutorul său matern, acest lucru este clar. Dar ea, care este Mama Creatorului, Regina cerului şi a Pământului, ea are nevoie de noi! Cu alte cuvinte, îi lipseşte un ajutor! Ştiind-o că nu are acest ajutor, m-a tulburat şi i-am spus: „Dacă ai nevoie de mine, iată-mă! Aş fi atât de fericită să te ajut dacă pot”. Voiam să fiu un instrument în mâinile sale pentru tot ceea ce ar dori ea. Cu cât îmi deschideam mai bine ochii, cu atât îmi dădeam mai bine seama de vehemenţa apelului său de a fi ajutată. Doream să difuzez mesajele ei – perle preţioase – astfel încât să ajungă la un număr cât mai mare de inimi.
La întoarcerea în Franţa, am împărtăşit acest apel al Sfintei Fecioare fondatorului comunităţii mele. După ce ne-am rugat îndelung, el a confirmat autenticitatea acestui apel şi mi-a spus: „Pleci într-o lună, pregăteşte-te! Ia o soră cu tine”. În primul an a venit sora Maria-Rafaela care s-a dovedit a fi o însoţitoare minunată.

Stăteam într-o cameră mică şi rece pe care ne-a găsit-o părintele Petar Ljubicic, la un kilometru de Biserică. Aveam doar două paturi, nimic în jur, şi pentru că ne lipsea un dulap, ne puneam valizele sub paturi. Şi ce să mai vorbesc despre ceea ce ne servea drept toaletă pe culoar, la comun cu etajul întreg! Mucegai pe pereţi, un robinet minuscul de apă rece care funcţiona doar între întreruperile de apă... Dar ce importanţă au toate acestea, atunci când bucuria domneşte! Eram atât de fericite să fim în Medjugorje! Era harul harurilor.

Medjugorje era încă în perioada sa de aur, atunci când în timpul programului de seară întregul sat se ruga în biserică şi când magazinele

[11] www.feuetlumiere.org

nu apăruseră încă. În aceşti primi ani, chiar şi pentru pelerinii bogaţi, exista doar bucuria de a fi acolo, de a se lăsa învăluiţi de mantia maternă a Mariei, a celei care venea din Cer în fiecare zi pentru noi. Prin urmare, ce contau condiţiile materiale precare! Era cea mai mică grijă a noastră.

Singura noastră bogăţie materială era o maşină, un Peugeot, pe care un anumit Iosif (din Lourdes) ne-a oferit-o în urma unei novene pe care am făcut-o la sfântul său patron Iosif. Când era prea frig în cameră, ne refugiam în maşină şi cântam rugăciunea Laudelor. Cumpărăturile ni le făceam în orăşelul Citluk, la zece minute de acolo, pentru că în acea vreme, sub regimul comunist, produsele alimentare din magazinul colectiv din apropierea Poştei din Medjugorje lăsau de dorit. Prin ambalajul de hârtie pe jumătate deschis sau găurit, din bucăţile vechi de unt se prelingea un lichid portocaliu. Muştele se ospătau fără ruşine din câteva bucăţi răzleţe de carne şi de mezeluri. În cutiile lor improvizate, o parte din fructe era putrezită, ameninţând cealaltă parte să fie contaminată în scurt timp. Unii pereţi erau acoperiţi cu salpetru. Cât despre lăzile de gunoi, în exterior... Tocmai că nu existau coşuri de gunoi! Astfel încât un anumit număr de elemente nedorite erau împrăştiate pe stradă, spre încântarea câinilor, pisicilor, şobolanilor şi a altor creaturi neidentificate! Pe scurt, scapă cine poate!

Trec peste restul. Angajaţii prost plătiţi, ursuzi, nu concurau în zel pentru a ne ajuta. Trebuie spus că acest magazin aparţinea guvernului; comerţul privat nu apăruse încă..

Petreceam mult timp pe munţi, cerându-i Sfintei Fecioare să ne facă să înţelegem ce aşteaptă de la noi şi cum să lucrăm în armonie cu Ea. Eram ca acei oameni adunaţi în faţa apostolilor la Rusalii, care-i spuneau lui Petru: *„Ce trebuie să facem?”* Maria a ştiut foarte bine să ne arate ce vrea, fiindcă această perioadă de tatonare a durat puţin. Maria-Rafaela îmi spunea: „Sunt sătulă de inactivitate!” Cuvinte istorice care, nici ele, nu aveau să mai fie repetate vreodată!

De-a lungul celor 25 de ani care au urmat, Domnul ne-a călăuzit pas cu pas, în ciuda gafelor noastre şi neconvertirii noastre; dar entuziasmul nu ne-a lipsit niciodată şi nici recunoştinţa reînnoită în fiecare zi de a putea servi acest extraordinar plan divin, desfăşurat în Medjugorje pentru mântuirea lumii noastre fără pace.

În 25 martie 1990, am fondat asociaţia franceză *Les Enfants de Medjugorje* (Copiii Medjugorjeului), care mai târziu urma să devină internaţională şi prin care am putut să înfiinţăm un apostolat practicat şi astăzi, datorită unui mic buletin informativ trimestrial cu acelaşi nume. Scopul său este s-o facă cunoscută pe Gospa multor popoare, prin transmiterea cuvintelor Ei, a acţiunilor Ei şi a binecuvântărilor Ei[12]. În 1995 am fondat *Children of Medjugorje* în Statele Unite (a se vedea fotografia), iar apoi foarte repede am fondat-o şi în alte ţări.

În aprilie 1992, războiul din Balcani a ajuns în regiunea noastră, după ce a devastat Croaţia. Am povestit deja acest episod dureros şi memorabil în cartea mea *Medjugorje, războiul zi de zi*[13].
Nu-i voi putea mulţumi niciodată lui Dumnezeu cu destulă ardoare pentru acei ani de fericire şi de luptă, de intimitate divină şi de cruce!
Vreau şi eu să cânt cu David, regele Israelului: *„Ce-i voi da în schimb Domnului pentru tot binele pe care mi l-a făcut?”* (Ps 115,12)

Gaby, asistenta Sorei Emmanuel la Medjugorje © EDM 2014

[12] Copiii Medjugorjeului, în Franţa: gospagmail.fr – www.enfantsdemedjugorje.fr
Acest site oferă mesajele Mariei, Noutăţile lunare de la Medjugorje relatate de Sora Emmanuel, Lista Sfinţilor, Promisiunile de la Botez, Consacrări, Reţete de pâine, Rugăciunea Mariei pentru bolnavi, Mărturii, Cărţile şi CD-urile noastre, Actualităţi etc. Vă puteţi trimite intenţiile de rugăciune şi să vă abonaţi la scrisoarea lunară. Copiii Medjugorjeului sunt pe facebook: http://www.facebook.com/enfants. demedjugorje! Urmaţi-le pe twitter: @EnfantsdeMedj
[13] Carte cu stoc epuizat, disponibilă în variantă electronică în 2014.

5

PADRE PIO SPOVEDEŞTE UN FRANCMASON

Isus îi spunea sorei Faustina: „Spune sufletelor că ele trebuie să caute consolarea la Tribunalul Îndurării (Sacramentul Reconcilierii). Acolo, au loc cele mai mari minuni care se reînnoiesc fără încetare... Este îndeajuns ca sufletul să vină cu credinţă la picioarele reprezentantului meu şi să-i spună mizeria sa, iar miracolul Îndurării Divine se va manifesta în toată plinătatea sa. Chiar dacă acest suflet ar fi ca un cadavru în descompunere şi chiar dacă, din punct de vedere uman, nu ar mai exista nicio speranţă ca să revină la viaţă şi totul ar părea pierdut, cu Dumnezeu nu e aşa: miracolul Îndurării Divine îi va reda viaţa acestui suflet în plinătatea sa. Oh! Nefericiţi sunt cei care nu profită acum de acest miracol al Îndurării Divine, în zadar o vor chema, va fi deja prea târziu!" (sora Faustina, Mic Jurnal § 1448)

Seminaristul italian Pierino Galeone a fost vindecat prin rugăciunea lui Padre Pio în 1947. El i-a devenit fiu spiritual şi s-a bucurat de o strânsă prietenie cu el. A fost martor ocular al multora dintre evenimentele din viaţa lui Padre Pio, iar în 1986 el a depus mărturie în timpul procesului diocezan de beatificare[14].

În 2010, la aniversarea a 100 de ani de la hirotonirea lui Padre Pio, Pierino şi-a publicat amintirile preţioase într-o carte: *Padre Pio, mio Padre*[15]. Din această sursă nesecată de informaţii, doresc să extrag o

---

[14] Mărturia părintelui Pierino Galeano, Editura San Paolo 2005, ISBN 978-88-215-5526 – 8. A se vedea revista franceză *„Triumful inimii"*, din septembrie-octombrie 2011, nr. 56.

[15] În 20 septembrie 1918, Padre Pio se ruga singur în faţa crucifixului din mănăstirea Santa Maria delle Grazie (Sfânta-Maria-a-Harurilor) din San Giovanni Rotondo, când a primit stigmatele. „Imaginează-ţi chinul pe care l-am îndurat şi pe care-l sufăr aproape zilnic. Rana de la nivelul inimii sângerează în mod constant, mai ales de joi seara până

mărturie ce dezvăluie un aspect foarte emoţionant al lui Padre Pio, care prin dăruirea eroică a vieţii sale pentru păcătoşi le-a obţinut acestora harul de a-şi redobândi pacea.

Îl las pe părintele Pierino să descrie întâlnirea sa memorabilă cu francmasonul Del Fante:

«Ne-am întâlnit într-un hotel, deşi nu ne cunoşteam. El a fost cel care a rupt tăcerea, prezentându-se ca „Avocatul Alberto Del Fante, din Bologna, fost francmason de gradul 33[16]. Convertit de puţin timp de către Padre Pio, scriu cărţi despre el”. Nu l-am întrebat nimic, dar, plin de entuziasm, el a început să mi-l laude pe Padre pentru faptul de a-i fi redat credinţa şi mi-a exprimat bucuria sa de a putea trăi o viaţă cu totul nouă, în serviciul aproapelui.

Apoi, Del Fante a continuat: „soţia mea avea cancer, era pe moarte şi nu mai exista nicio speranţă. O prietenă i-a vorbit despre Padre Pio, un umil călugăr capucin din San Giovanni Rotondo, deoarece foarte mulţi dintre cei care mergeau să-l vadă se întorceau acasă vindecaţi. În timp ce stăteam lângă patul ei, soţia mea mi-a cerut să merg la acest părinte şi să-i cer vindecarea pentru ea. Avea lacrimi in ochi. Ea ştia că eram francmason şi că aveam o înverşunare feroce faţă de biserică. Iniţial, am fost dur, chiar batjocoritor; mă gândeam că dacă ştiinţa nu poate să facă nimic, ce ar putea face un sărman frate! Totuşi, văzând-o că plânge şi că suferă atât de mult, am decis să-i fac pe plac şi i-am spus: Bine, mă duc! Nu pentru că credeam, ci voiam să-mi încerc norocul, ca la loterie. Am plecat şi seara eram deja în San Giovanni Rotondo.

---

sâmbătă”, îi scria el confesorului său. Când Padre Pio l-a rugat pe Isus să-i înlăture nu durerile, ci semnele stigmatelor, Domnul i-a răspuns: „Le vei purta cincizeci de ani şi apoi te voi lua cu Mine”. Într-adevăr, rănile sale atât de dureroase au rămas mereu deschise timp de o jumătate de secol, din 1918 până în 1968. Ele nu s-au cicatrizat niciodată; din ele curgea sânge proaspăt care emana un parfum plăcut. În ultimele luni ale vieţii sale, Padre Pio a văzut că fluxul de sânge a început să scadă treptat. Când a murit, în 23 septembrie 1968, trupul său nu mai purta nici o urmă a stigmatelor.

[16] Este cel mai înalt grad în ierarhia francmasonică. De precizat că, după unele surse, acest grad s-ar traduce prin: „Glorificarea Satanei”.

A doua zi, după ce am participat la lunga liturghie, m-am pus la coadă la spovadă. Când mi-a venit rândul, nu am îngenuncheat imediat, ci am rămas în picioare în faţa lui Padre Pio şi l-am întrebat dacă pot să vorbesc cu el pentru câteva clipe. Padre Pio mi-a răspuns cu duritate, strigând: „Tinere, nu mă face să-mi pierd timpul! Ce ai venit să faci aici? Să-ţi încerci norocul ca la Loto? Dacă vrei să te mărturiseşti, îngenunchează! Dacă nu, lasă-mă să-i mărturisesc pe aceşti bieţi oameni care aşteaptă”.
Uluit să aud expresia pe care eu însumi am folosit-o, şi zguduit de această duritate ciudată, am îngenuncheat aproape maşinal şi fără mare convingere. Nu eram deloc pregătit să fac o mărturisire, nu reuşeam să rostesc nici măcar două cuvinte şi cu atât mai puţin să-mi amintesc de păcatele de care nu eram conştient. În schimb, de îndată ce am îngenuncheat, Padre Pio şi-a schimbat tonul faţă de mine; a devenit blând şi patern. El mi-a arătat, puţin câte puţin şi sub formă de întrebări, toate păcatele din viaţa mea din trecut; şi aveam atât de multe! Ascultam fiecare întrebare cu capul plecat şi răspundeam mereu cu „Da”. Stupefiat, şi în acelaşi timp tulburat, eram ca ţintuit locului.
La sfârşit, Padre m-a întrebat: „Nu mai alte păcate de spovedit?” I-am răspuns: „Nu.” Fiindcă el îmi spusese toate păcatele mele, eram convins că-mi cunoştea în mod perfect viaţa şi că nu mai aveam, prin urmare, nimic de mărturisit. „Nu ţi-e ruşine?” mi-a spus el cu o duritate imprevizibilă. „Şi tânăra pe care ai lăsat-o să plece în America cu ceva timp în urmă? Ea avea un fiu şi acea creatură este a ta. Iar tu, nefericitule, i-ai abandonat pe mamă şi pe fiu!” Totul era adevărat. Nu i-am răspuns nimic. Lacrimile au început să-mi curgă şi am plâns cu amărăciune. Eram zdrobit. În timp ce plângeam, cu faţa în mâini şi aplecat peste îngenuncher, Padre Pio şi-a pus uşor braţul pe umerii mei şi, apropiindu-se de urechea mea, mi-a murmurat în timp ce hohotea şi el: „Copilul meu, te-am răscumpărat cu preţul sângelui meu!”
La auzul acestor cuvinte am avut impresia că un cuţit ascuţit mi-a sfâşiat inima. Plângând, mi-am ridicat faţa inundată de lacrimi şi i-am repetat: „Părinte, iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă!” Padre Pio şi-a aşezat braţul în jurul gâtului meu, apoi m-a tras către el şi a început să plângă împreună cu mine. O pace foarte dulce mi-a invadat sufletul. Pe urmă, dintr-o dată,

durerea mea s-a transformat într-o bucurie de necrezut şi i-am spus: „Padre, sunt cu totul al tău! Fă ce vrei cu mine!" Iar el, ştergându-şi ochii, mi-a şoptit: „Ajută-mă să-i ajut pe alţii!" Apoi a adăugat: „Transmite-i salutările mele soţiei tale!"
M-am întors acasă; soţia mea era vindecată!»

Alberto Del Fante nu a înţeles imediat, în profunzimea lor, cuvintele bulversante pe care Padre Pio i le-a şoptit la ureche în timpul mărturisirii sale: „Copilul meu, te-am răscumpărat cu preţul sângelui meu!" Era, desigur, Isus Însuşi cel care-i vorbea, prin intermediul acestui simplu Capucin. Nimeni altcineva în afară de Răscumpărătorul Dumnezeiesc nu şi-a vărsat Sângele Său Preţios, o dată pentru totdeauna, pentru iertarea păcatelor. Şi nimeni altcineva în afară de Isus însuşi nu-şi oferă infinitele comori ale harului său prin intermediul preotului, în sacramentul mărturisirii. În acest caz particular, putem atribui aceste cuvinte şi lui Padre Pio deoarece, prin rănile şi stigmatele sale, el participa în mod intim la Patimile Domnului. El şi-a vărsat efectiv sângele pentru convertirea lui Alberto Del Fante, la fel ca şi pentru cele 14 milioane de fii spirituali ai săi.

*****

Rugăciune

Isuse, aşa cum ai făcut cu femeia Samariteană, tu nu închizi ochii la păcatul nostru, ca şi cum acesta n-ar exista, ci îl pui în lumina foarte blândă a Îndurării Tale şi ne umpli de acea *„tristeţe după [voinţa] Spiritul Sfânt, care conduce la pocăinţă"*. (2 Cor 7,10) Lacrimile noastre amare devin lacrimi de bucurie şi de recunoştinţă. Tu visezi să ne uşurezi de cruda povară a păcatelor noastre nemărturisite, care ne privează de pacea ta cerească. O, Isuse, ceea ce ai făcut pentru Alberto, fă şi pentru mine, fă-o pentru noi toţi, păcătoşii!

6
DON BOSCO ŞI ŞARPELE

„Dragi copii, astăzi vă invit la rugăciune ca niciodată înainte. Rugăciunea voastră să fie o rugăciune pentru pace. Satana este puternic şi vrea să distrugă nu numai viaţa umană, dar şi natura şi planeta pe care trăiţi. De aceea, dragi copii, rugaţi-vă pentru a fi protejaţi prin binecuvântarea păcii lui Dumnezeu. Dumnezeu m-a trimis printre voi, ca să vă ajut. Dacă într-adevăr doriţi acest lucru, luaţi Rozarul! Un simplu Rozar poate face minuni în lume şi în vieţile voastre..." (Mesajul din 25 ianuarie 1991)

Don Bosco în rugăciune în faţa Sfintei Fecioare © Parrocchia Don Bosco 2012

Don Bosco este unul dintre sfinţii cei mai simpatici din Istorie! El avea numeroase calităţi: ştia să cucerească inimile tinerilor prin trucurile sale de scamatorie, vorbea cu o mare blândeţe şi cu mult umor, obţinea convertiri spectaculoase, îi ajuta pe cei săraci, făcea minuni, Providenţa

se îngrija în mod divin de nevoile copiilor săi, el obţinea tot ceea ce dorea de la Mama lui Dumnezeu... ca să nu menţionez decât acest lucru.

Dar o trăsătură destul de rară îl caracteriza pe Ioan Bosco, trăsătură pe care o avea în comun cu Sfântul Iosif: Dumnezeu îl vizita şi-l învăţa prin vise. Visele sale au fost adunate pentru posteritate şi încă şi astăzi ele ne oferă lumini preţioase pentru viaţa noastră creştină. Să ne plecăm asupra unuia dintre visele cele mai extraordinare din colecţia sa: cel a şarpelui.

În ajunul sărbătorii Adormirea Maicii Domnului, în noaptea dinspre 14 spre 15 August 1862, don Bosco se află, în vis, în casa fratelui său din oraşul Castelnuovo d'Asti, numit acum Colle Don Bosco. Toţi tinerii săi îl însoțeau. Deodată, apare Îndrumătoarea sa. Aici, trebuie să precizăm că în visele sale o persoană, care se numea „Îndrumătoare”, îi explica lui don Bosco semnificaţia a ceea ce vedea, făcând ca acel vis să devină limpede privind învăţătura ce o transmitea. Această Îndrumătoare nu era nimeni alta decât Sfânta Fecioară Maria. Ea îl invită să vină pe pajiştea de lângă curtea fermei. Acolo, în iarbă, Ea îi arată un şarpe enorm, lung de 7-8 metri. Don Bosco este îngrozit şi vrea să fugă. Sfânta Fecioară îl linişteşte şi-i cere să rămână, spunându-i că nu trebuie să-i fie teamă. Ea se duce să ia o frânghie, revine la don Bosco şi-i spune:
– Prinde această frânghie de un capăt şi ţine-o bine întinsă. Eu prind celălalt capăt şi amândoi vom lega şarpele cu frânghia.
– Şi apoi? întreabă don Bosco, şi mai speriat.
– Îl vom izbi de pământ.
– Nici nu mă gândesc! reacţionează don Bosco. Vai de noi dacă facem aşa ceva! Şarpele se va întoarce împotriva noastră şi ne va face bucăţi!
– Nu, lasă-mă s-o fac!
– Eu nu risc să-mi pierd viaţa.

«Dar Îndrumătoarea insista – povesteşte don Bosco – şi mă asigura că şarpele nu ne va face niciun rău. Şi spunându-mi acestea, am consimţit să fac ceea ce Ea îmi cerea. De partea ei, Ea a tras frânghia şi i-a produs reptilei o rană pe spate. Şarpele a făcut o rotire completă. Şi-a întors

capul pentru a încerca să-l muşte pe cel ce l-a atins pe spate, însă nu a reuşit şi s-a pomenit legat într-un laţ.
– Ţine frânghia cu putere! mi-a strigat Îndrumătoarea. Să nu cumva să-i dai drumul!

Atunci, Ea a fugit să lege capătul frânghiei pe care-l ţinea în mână de un păr care se afla în apropiere. Pe urmă, s-a dus să lege celălalt capăt al frânghiei de grila unei ferestre a casei din apropiere. În tot acest timp, şarpele se zbătea cu furie şi îşi izbea de pământ capul şi inelele sale îngrozitoare. Carnea de pe trupul lui se desprindea în fâşii, iar bucăţile erau proiectate departe, până când nu a mai rămas decât un schelet gol.

De îndată ce şarpele este mort, Îndrumătoarea dezleagă frânghia de copac şi de fereastră şi o pune într-o ladă. Câteva clipe mai târziu ea redeschide lada. Am privit înăuntru şi nu mică ne-a fost surprinderea, mie şi tinerilor mei, să vedem cum era aşezată această frânghie: ea forma cuvintele „Ave Maria" (Bucură-te Marie). Atunci, Îndrumătoarea mi-a explicat:
– Şarpele reprezintă diavolul, iar frânghia sunt rugăciunile *Bucură-te Marie*, mai precis, rozarul, adică o înşiruire de rugăciuni *Bucură-te Marie* cu care pot fi combătuţi, înfrânţi şi distruşi toţi demonii din infern[17].»

Ajuns în acel punct, o scenă dureroasă se arată înaintea ochilor lui don Bosco: el vede tineri care strângeau bucăţile de carne împrăştiate, le mâncau şi se otrăveau.

«Eram cu totul disperat – povesteşte don Bosco – pentru că în ciuda avertismentelor mele, ei continuau să mănânce. I-am strigat unuia, i-am strigam altuia, l-am pălmuit pe unul, i-am tras un pumn altuia, încercând să le interzic să mănânce, dar totul era în zadar. Eram foarte furios căci vedeam peste tot în jurul meu, un număr mare de tineri întinşi pe pământ într-o stare mizerabilă."

[17] *„Il Serpente e il Rosario", I Sogni di Don Bosco* (Şarpele şi Rozarul – Visele lui don Bosco)), Ed. Elledici 1995, pag. 57-58. http://charismata.free.fr/?p=2955

Don Bosco se adresează atunci Îndrumătoarei:
– Nu există nici un remediu la atât de mult rău?
– Bineînţeles că există! i-a răspuns Îndrumătoarea.
– Ce anume? întreabă don Bosco.
– Nu există o altă soluţie decât ciocanul şi nicovala.
– Cum adică? Trebuie să-i pun pe nicovală şi să-i lovesc cu ciocanul[18]?
– Uite, a răspuns Îndrumătoarea: ciocanul înseamnă mărturisirea, iar nicovala este Cuminecarea. Trebuie folosite aceste două mijloace.»

„Sfântul tinerilor" a fost, desigur, unul dintre cei mai înflăcăraţi practicanţi ai rugăciunii Rozarului[19]. Într-o zi, un oaspete de seamă a venit să-l viziteze pe don Bosco, iar acesta i-a arătat lucrarea pe care o făcea cu tinerii. Oaspetele a fost încântat, însă, totuşi, a făcut următoarea remarcă: „De ce să consacraţi atât de mult timp recitării zilnice a Rozarului? Este o pierdere de timp pentru aceşti tineri, un timp preţios pe care l-ar putea folosi pentru lucruri importante!" Însă don Bosco i-a răspuns:
„Rozarul este ultimul pe care l-aş înlătura! Deoarece el este mijlocul sigur de a ne apăra de atacurile diavolului, de a însufleţi credinţa şi puritatea tineretului, de a ne apăra de erori şi de a ajuta Biserica." Şi, repeta: „Rozarul este frânghia mântuirii cu care-i putem bate, înfrânge şi distruge pe toţi demonii din iad!"

*****

[18] În zonele rurale din Italia, tinerii agricultori foloseau forja, nicovala şi ciocanul pentru a-şi fabrica unelte de lucru eficiente. Aplicat sacramentelor mărturisirii şi cuminecării, aceasta înseamnă că, în practica mărturisirii, nu este vorba despre un mijloc uşor de a-şi elibera conştiinţa iar în practica Cuminecării nu este vorba despre o formă simplă de devoţiune. Ele sunt mijloace energice pe care preotul le posedă pentru a-i conduce pe credincioşi pe calea binelui.
[19] Vizionara Marija i-a pus Sfintei Fecioare următoarea întrebare: „Ce vrei să recomanzi preoţilor?" „Vă cer să-i chemaţi pe preoţi să se roage Rozarul. Prin Rozar, veţi învinge toate nenorocirile pe care Satana vrea să le producă Bisericii Catolice. Rugaţi-vă Rozarul, voi, toţi preoții. Consacraţi timp Rozarului." (25 iunie 1985)

Don Bosco şi sfântul Dominic Savio[20]

De ce Isus a trimis-o pe Mama sa la Medjugorje? Eu cred că privind lumea copleşită de păcat şi zdrobită de tot felul de infidelităţi, Domnul a văzut că nu ne putem descurca fără Ea. Venind printre noi într-un mod atât de concret, vorbindu-ne atât de clar, Ea vrea să ne recucerească! Ea ne ia sub mantia Ei maternă pentru a restabili pacea pierdută şi a ne oferi lui Dumnezeu. Siguranţa pe care Ea ne-o oferă este mare!

Sfântul Dominic Savio, celebrul elev al lui don Bosco, care a murit tânăr, a venit, într-o noapte, să-l viziteze pe prietenul său în vis. Don Bosco l-a întrebat:
„Care a fost cea mai mare consolare a ta atunci când erai pe moarte?"
„Tu, ce crezi?" a fost răspunsul lui Dominic.
Don Bosco i-a prezentat mai multe sugestii: faptul de a fi trăit o viaţă foarte curată, de a fi acumulat un număr mare de comori în cer prin faptele sale bune, şi aşa mai departe. Dar, la toate aceste sugestii, Dominic dădea din cap negativ, zâmbind.
„Atunci, spune-mi! a insistat Don Bosco, mai degrabă descurajat de nereuşita lui! Care este?"
„Ceea ce m-a ajutat cel mai mult şi mi-a dat cea mai mare bucurie atunci eram pe moarte, a răspuns Dominic, au fost iubirea plină de atenţie şi ajutorul minunatei Mame a lui Dumnezeu. Spune fiilor tăi să aibă grijă să rămână mereu aproape de Ea în timpul vieţii lor. Însă, grăbeşte-te, aproape că a sosit vremea!"

[20] Din *„40 de vise ale sfântului Ioan Bosco", Memoriile sfântului Ioan Bosco.*

7
ROZARUL MAICII TEREZA

După propriile sale mărturisiri, Maica Tereza a trăit o mare noapte spirituală timp de patruzeci de ani la Calcutta. Acest fapt nu a modificat deloc activitatea sa misionară, de o fecunditate extraordinară. În mijlocul acestei încercări, permisă de Domnul, Maica Tereza a căutat şi a găsit întotdeauna refugiu în Sfânta Fecioară Maria, la fel ca un copilaş în mama lui. Când suferinţa ei devenea aproape insuportabilă, ea nu se mai ruga decât Rozarul – *Bucură-te Marie*, una după alta – va spune ea, apucând astfel mâna Mamei sale din cer. Încrezătoare în prezenţa acesteia, ea îşi lua de la Sfânta Fecioară puterea de a suporta aceasta durere prea grea şi de a spune încă o dată *Da* voii lui Dumnezeu.

«A existat un moment în care aproape că am refuzat să-i dau consimţământul meu lui Dumnezeu. Intenţionat, mi-am luat Rozarul şi, fără măcar să meditez sau să reflectez, l-am recitat rar şi calm. Timpul a trecut, însă întunericul era tot atât de întunecat şi durerea tot atât de dureroasă! Totuşi, accept tot ceea ce El dă şi-i dau tot ceea ce El acceptă[21].»

În viaţa Maicii Tereza, Sfânta Fecioară Maria a devenit ca un far cu ajutorul căruia ea se orienta pentru a-şi găsi calea în întuneric. Chiar dacă ea însăşi nu s-a bucurat în mod sensibil de Lumina divină, lucrarea pe care a lăsat-o în urma ei stă mărturie despre realitatea acestei lumini în ea. Cu toate că noaptea persista, cu durerile sale pe care numai cei care au trecut prin aceasta le pot bănui, îi era suficient să-şi ia Rozarul şi pacea revenea încet, încet în ea, chiar şi în mijlocul valurilor. Ea repeta:

---

[21] Maica Tereza, *„Vino, fii lumina mea!”,* Lethielleux, 2008.

„Neprihănită Inimă a Mamei mele, fie-ţi milă de sărmana ta copilă! Din iubire pentru tine, vreau să trăiesc şi să mor ca Misionară a Carităţii!”

Pe drumul ei se produceau mici sau mari minuni. Uneori, când vedea pe cineva că avea o dificultate, ea îi spunea: „Ia Rozarul meu, Sfânta Fecioară te va ajuta!” Şi acest lucru se întâmpla, cu vindecări, convertiri... Cel mai frumos exemplu a fost cel cu episcopul Hnilica. El dorea foarte mult să meargă la Moscova pentru a face acolo consacrarea Rusiei la Inima Neprihănită a Mariei, în comuniune cu Papa Ioan-Paul al II-lea şi toţi episcopii din lume, în martie 1984! Însă nu putea face acest lucru deoarece era imposibil să treacă frontiera, din cauza Cortinei de fier. Cu toate acestea, Maica Tereza i-a spus: „Luaţi Rozarul meu, Sfânta Fecioară vă va deschide porţile Rusiei!” Într-adevăr, el a reuşit această lovitură de maestru şi a consacrat Rusia într-o fostă capelă din Muzeul ateismului[22].

Un debutant în rugăciunea Rozarului!
© Bernard Gallagher – www.medjugorje.zenfolio.com

---

[22] A se vedea această relatare în cartea *„Medjugorje, Anii ’90 – Triumful inimii”*, capitolul din 25 August 1991: *„Pravda conţinea adevărul”*. Procesul de beatificare al episcopului Paul Maria Hnilica este deschis în Slovacia.

8
UN STRIGĂT ÎN ÎNCHISOARE

„Astăzi, adu-mi sufletele care venerează şi preamăresc în mod special îndurarea Mea şi cufundă-le în îndurarea Mea. Aceste suflete au deplâns cel mai mult suferinţele Patimii Mele şi au pătruns cel mai profund în spiritul meu. Ele sunt o oglindire vie a inimii Mele pline de compasiune. Aceste suflete vor străluci cu o strălucire specială în viaţa viitoare, niciunul nu va merge în focul iadului. Pe fiecare dintre ele le voi apăra mai ales în ceasul morţii.” (Isus către sora Faustina Kowalska, Mic Jurnal, § 1224)

Pe coasta de est a Statelor Unite, sora Faustina a lui Isus este călugăriţă la Surorile Apostolice ale Sfântului Ioan. Înainte de a intra în Comunitate, ea a fost asistenta mea timp de doi ani în Medjugorje. Această soră are o carismă particulară, cea de a-i vizita pe prizonieri. Dar nu orice fel de prizonieri! Cei mai duri dintre duri, cei care riscă sute de ani de închisoare. Bine spun sute de ani deoarece fiecărei infracţiuni îi corespunde un număr de ani de pedeapsă cu privare de libertate. Ea povesteşte:

«Prima dată când m-am dus să vizitez deţinuţi, în noiembrie 2008, m-au trimis mai întâi în sectorul de maximă securitate, unde „băieţii” sunt în general singuri. Erau opt celule de fiecare parte a culoarului. Când am sosit, unul dintre prizonieri a strigat: „Hei, băieţi, o soră bună!” Cum să mă simt confortabil?! Toţi prizonierii s-au apropiat de uşa celulei lor, acoperită cu o sticlă de protecţie; atunci m-am întors şi m-am îndreptat înspre cel care a făcut anunţul. Ajunsă la uşa lui, am văzut că avea şase lacrimi tatuate pe faţă. În bande, ştiam, o lacrimă tatuată este un simbol care în general reprezintă faptul că au împuşcat pe cineva. Aşadar, când

am văzut cele şase lacrimi pe faţa lui, m-au cam trecut fiorii. Era un negru.
El m-a privit şi mi-a spus foarte serios:
– Ce face o soră bună în acest iad?
I-am răspuns:
– Fiindcă Isus a venit să şteargă toate lacrimile noastre.
Fără îndoială că Spiritul Sfânt mi-a şoptit acest lucru căci era lectura liturghiei din ziua aceea! El a rămas interzis pentru o clipă, apoi, privindu-mă drept în ochi, mi-a spus:
– N-ar trebui să glumiţi cu aşa ceva!
– Ştii, dacă sunt aici, este pentru că primul om care a ajuns în cer, a fost un criminal.
– Ce?
– Da, primul om care a reuşit să urce la cer a fost un criminal!
I-am vorbit despre „tâlharul cel bun", însă trebuie ştiut că în limba greacă, în textul original al Evangheliei, cuvântul folosit este *criminal*.
– Ştii, el a recunoscut că pedeapsa sa era justificată, că era drept să fie răstignit pentru ceea ce făcuse. Nu furase doar un măr, era într-adevăr un criminal. La început a fost împotriva lui Isus, la fel ca şi celălalt criminal, însă la un moment dat, el a înţeles ceva... Atunci, s-a întors către Isus şi i-a spus: *„Doamne, adu-ţi aminte de mine când vei veni în Împărăţia ta"*. Şi Isus i-a zis: *„Chiar astăzi vei fi cu mine în Rai"*. Deci, primul tip care a ajuns în cer a fost un criminal şi de aceea sunt eu aici.
– Vreţi într-adevăr să-mi spuneţi că am o şansă?
– O şansă pentru ce?
– O şansă... ca să nu fiu condamnat la iad? Am şi eu o şansă să ajung în cer?
– Desigur! De aceea sunt aici! Isus a venit să şteargă orice lacrimă din ochii noştri şi chiar lacrimile pe care ţi le-ai tatuat pe faţă.
Era complet tulburat şi m-a întrebat:
– Sunteţi sigură de ceea ce-mi spuneţi?
– Garantat! Dacă îi ceri cu adevărat iertare lui Dumnezeu pentru ceea ce ai făcut, Domnul te va ierta şi te va lua alături de El în cer.

Atunci, el a ţinut să-mi spună numele său, cel puţin pseudonimul:

– Numele meu este HB (nu vom şti niciodată numele său real), vă rog, rugaţi-vă pentru mine, ca să pot ajunge în cer ca acel criminal!
L-am asigurat de rugăciunile mele, după aceea m-am îndreptat spre celula vecină. Dar HB avea un prieten de cealaltă parte a culoarului, iar acest prieten l-a interpelat:
– Ce a spus călugăriţa? Spune-mi! Ce a spus?
Ca să se poată auzi, erau obligaţi să strige. Atunci HB a strigat cu toată puterea din celula lui:
– Mo! (era prenumele celuilalt tip) Mi-a spus că încă mai am şanse să merg în cer!
Şi repeta, ca şi cum ar fi vrut să se convingă pe el însuşi de acest fapt:
– Mi-a spus că pot să ajung să urc la cer, îţi imaginezi? Mi-a spus că pot merge în cer! Nu sunt condamnat la iad. Pot să merg în cer!
Nu se putea opri din a repeta acest lucru... Atunci m-am întors înspre celula sa şi i-am spus:
– Exact! Perfect! Te rog continuă să răspândeşti vestea cea bună!

În acea zi l-am văzut pentru prima şi ultima oară. Am revenit în această închisoare în fiecare săptămână, dar fusese transferat la o închisoare Statală. Închisoarea pe care o vizitam era rezervată persoanelor în aşteptarea procesului. Deci, uneori, câte un tip dispărea. Alteori, un altul rămânea timp de doi sau trei ani, apoi dispărea la rândul său.

În general, ajungând în faţa uşii lor, le propuneam simplu de tot să mă rog cu ei. Îmi amintesc de un tip care nu voia niciodată să se roage: Nashon. L-am văzut timp de şase luni la rând şi, trecând prin faţa celulei sale, îi spuneam de fiecare dată: „Vrei să se rogi?” iar el zicea: „Nu, nu mă rog”. Într-o zi, i-am zis:
– Spune-mi, te-am văzut atâtea săptămâni, atâtea luni şi nu te rogi niciodată!
– Nu, răspunde el, nu mă rog. Nu vreau să fiu un ipocrit şi să mă rog, când ştiu foarte bine că, de îndată ce ies de aici, voi face acelaşi lucru.
– Ei bine, asta este sinceritate! Dar poate că dacă te rogi, dorinţa de a face acelaşi lucru va dispărea?

El s-a uitat ciudat la mine, cu totul surprins de această afirmaţie, şi i-am spus:
– Hai, pune-te în genunchi!

El a îngenuncheat şi am început să ne rugăm. Pe urmă, ne-am rugat împreună în fiecare săptămână şi inima lui s-a schimbat puţin câte puţin.

Cei mai mulţi dintre băieţii pe care i-am vizitat au început să se roage. În special cei din izolatorul disciplinar, la început îmi spuneau „nu". Refuzau o dată, de două ori, apoi următoarea dată se rugau. Le ziceam: „Ştiţi, Isus a spus: *„Atunci când doi sau trei se adună în Numele Meu, Eu sunt în mijlocul lor"*. Când într-o celulă se aflau doi bărbaţi, le spuneam: „Ştiu că nu voi v-aţi ales, dar acum, vă puteţi alege reciproc ca fraţi în Cristos şi veţi avea prezenţa lui Cristos în celula voastră!" Şi am fost martoră că unii făceau acest lucru, că începeau să se roage împreună. Doi dintre ei şi-au sfârşit perioada de detenţie şi i-am revăzut afară. Mi-au spus: „Când eram în închisoare, rugăciunea ne-a legat atât de mult încât acum ne-am decis să locuim în acelaşi apartament şi să ne ajutăm reciproc".

Am văzut un alt tip – nu-i pot spune numele deoarece este cunoscut în întreaga lume din cauza actelor sale de violenţă – care avea desene satanice pe toţi cei patru pereţi ai celulei sale. Îi cunoşteam crima. De cele mai multe ori nu ştiam crimele, dar în cazul său am ştiut-o. Ori de câte ori treceam pe culoarul lui, mergeam în faţa uşii sale. Or, într-o zi, Domnul m-a inspirat să copiez câteva cuvinte din Biblie pe o foaie de hârtie:

> *„Noi, dar, suntem trimişi împuterniciţi ai lui Cristos, ca şi cum Dumnezeu v-ar îndemna prin noi. Vă rugăm fierbinte, în Numele lui Cristos: împăcaţi-vă cu Dumnezeu!... Vă implorăm să nu primiţi harul lui Dumnezeu în zadar, căci El a spus: „La vremea potrivită, te-am ascultat; în ziua mântuirii, te-am ajutat. Iată, acum este vremea potrivită; acum este ziua mântuirii."* (2 Cor 5,20)

Aşadar, am scris acest pasaj pe o hârtie şi i-am cerut unuia dintre vizitatorii laici să-i strecoare hârtia pe sub uşă şi să i-o lase.

Săptămâna următoare, el m-a chemat să ne rugăm şi a continuat să se roage o lungă perioadă de timp, dar, după aceea, i-am pierdut urma. A plecat într-o închisoare Statală şi a pierdut contactul cu noi toţi. Avea trei condamnări pe viaţă. Cred că avea 30 sau 31 de ani...

În Statele Unite, chiar şi copiii sunt condamnaţi la închisoare pe viaţă. Ei dau această pedeapsă pe viaţă copiilor de 12, 14, 15 ani. Când aceştia au 15 ani în momentul crimei, ei sunt condamnaţi la închisoare pe viaţă. De cele mai multe ori, copiii sunt departe de locul unde locuieşte familia lor. Iniţial, ei primesc vizite, dar după un oarecare timp frecvenţa vizitelor scade. În sectorul de izolare, unde se află cam 120 de deţinuţi, doar 15 până la 20 dintre ei primesc vizite.

Am întâlnit unii deţinuţi care au comis crima la vârsta de 15 sau 16 ani. În momentul în care treceau de 18 de ani, erau trimişi într-o închisoare pentru adulţi. Pentru a-i proteja de ceilalţi, tinerii erau ţinuţi în sectorul de izolare. Prin urmare, la fel ca toţi ceilalţi deţinuţi din acel sector, ei erau închişi 23 de ore şi jumătate pe zi. Timp de jumătate de oră, puteau ieşi din celule – şi fie aveau bani, ca să dea un telefon (5$ pentru 15 minute), fie se puteau plimba pe culoar. Nu aveau voie nici măcar să iasă afară. Singura dată când puteau respira un pic de aer curat, era atunci când mergeau la tribunal. Erau legaţi cu lanţuri unii de alţii şi trataţi ca animalele, îngrămădiţi într-un camion mare. Unul dintre ei mi-a spus: „Aici e ca şi cum ai fi mort, cu excepţia faptului că nu devii rece”.

Secţia de psihiatrie. Mă opresc în faţa unei celule şi paznicul care mă însoţeşte îmi zice: „Nu acesta, soră, nu merită efortul”. Bărbatul stătea în picioare chiar în spatele uşii sale, fără să se mişte deloc. Am încercat să-i vorbesc, l-am întrebat cum îl cheamă, dar nici măcar nu a clipit din ochi, nimic, nimic. Atunci, am început să mă rog, căci nu puteam face nimic altceva pentru el. Am făcut semnul crucii şi când individul m-a văzut făcându-l, a făcut şi el semnul crucii. Am chemat paznicul şi i-am spus:

„Vedeţi că merită efortul: priviţi-l!” Deci, l-am făcut a doua oară, iar bărbatul l-a făcut şi el, a doua oară. Atunci, m-am rugat cu voce tare; am spus un Tatăl nostru şi o Bucură-te Maria. M-am rugat timp de un minut sau două şi după aceea i-am zis: „Voi reveni săptămâna viitoare şi te voi revedea”. Săptămâna următoare, se afla într-o celulă diferită, dar tot în secţia de psihiatrie. Mi-a strigat: „Oh, vă mulţumesc, vă mulţumesc!” „Vă mulţumesc pentru ce?” „Vă mulţumesc că aţi petrecut un timp cu mine săptămâna trecută.” „Ce s-a întâmplat cu tine?”„M-au drogat. Nu mai ştiam cine sunt. Dar îmi amintesc de dumneavoastră. Ştiu că aţi petrecut un timp cu mine. Vă mulţumesc pentru aceasta!”

Acolo, deţinuţii mă supranumeau „sora OG”, de la *Original Gangster* (Gangster original). OG înseamnă că ai un statut într-o bandă. Ei mă chemau sora OG ca să-mi arate că m-au adoptat printre ei. Acesta este un titlu de nobleţe! Sincer! Ei se numesc între ei OG, aşa cum eu îţi spun ţie „soră”, dacă eşti consacrată. De altfel, atunci când mă prezentam băieţilor, le spuneam: „Salut! Mă numesc sora OG!” Nu le venea să creadă; şi acest nume îşi avea efectul său: rupea imediat gheaţa! Era un instrument de evanghelizare extraordinar.

Experienţa pe care am câştigat-o din aceste vizite este că atunci când îndurarea lui Dumnezeu este vestită, ea este primită!

9

ÎNCĂ O LOVITURĂ REUŞITĂ A SFINTEI TEREZA CEA MICĂ!

„*Simt ca voi intra în odihnă... Dar mai ales simt că misiunea mea va începe, misiunea mea de a face ca Dumnezeu să fie iubit aşa cum îl iubesc eu, de a oferi sufletelor calea cea mică. Dacă Dumnezeu îmi împlineşte dorinţele, îmi voi petrece Cerul pe pământ până la sfârşitul lumii. Da, vreau să-mi petrec Cerul făcând bine pe pământ.”* (Sfânta Tereza a Pruncului Isus, Caietul galben)

Sora Briege McKenna © Sister Briege McKenna

Sora Briege McKenna[23] ne-a făcut bucuria de a veni să petreacă câteva zile cu noi în Medjugorje. În ultima seară, fiindcă era sărbătoarea sfintei Tereza cea Mică (1 octombrie), ea ne-a povestit o întâmplare foarte emoţionantă care ne poate ajuta să profităm mai bine de ajutorul Cerului.

«Într-o zi, spune ea, Isus mi-a vorbit în inimă şi mi-a zis: „Du-te, vorbeşte preoţilor şi episcopilor”. Dar răspunsul meu a fost: „Doamne, nici să nu te gândeşti, eu sunt doar o simplă învăţătoare la şcoala primară!” Câteva luni mai târziu am întâlnit un preot iezuit, care mi-a spus: „Ştii, Briege, Domnul mi-a pus ceva în inimă, şi anume, să te invit să faci o reculegere spirituală pentru preoţi”. I-am zis: „Nu este vorba despre mine, nu aţi înţeles bine; eu predau în învăţământul primar”. „Nu-ţi face probleme, a răspuns el, pentru că aceşti preoţi sunt ca nişte copii, sunt foarte deschişi şi carismatici”. A trebuit să anim acea reculegere pentru aproximativ şaizeci de preoţi, fără el, căci, încă din dimineaţa următoare, preotul iezuit a fost spitalizat. Niciodată în viaţa mea nu am stat în faţa unor preoţi. Atunci, m-am rugat Sfintei Tereza şi pentru a scurta: reculegerea a fost foarte binecuvântată.

Peste câtva timp, un episcop din California, care a fost informat despre această reculegere, m-a invitat să conduc o alta în San Diego. Mă simţeam mai liniştită căci Domnul a lucrat bine în timpul primei reculegeri. Abia sosită la această a doua reculegere, călugărul trapist responsabil mi-a mărturisit: „Sunt cincizeci de preoţi parohiali care participă, dar ei nu-şi doresc să fie aici, episcopul lor i-a forţat să vină, sunt foarte furioşi că vine o soră călugăriţă şi vă vor sfâşia”. În acel moment am avut o luptă interioară şi i-am spus lui Isus: „Nu sunt eu cea care m-a invitat aici, tu eşti cel care m-ai adus aici, fă ceva!”
În dimineaţa reculegerii, mă aştepta o surpriză: acest frate trapist a fost nevoit să lipsească şi mi-a încredinţat toate conferinţele! Am revăzut, atunci, în memoria mea toate lucrurile neplăcute pe care aceşti preoţi le-au spus despre mine.

---

[23] Sora Briege McKenna, a se vedea nota din prefaţă, pagina……X.

Fiindcă mă sculasem foarte devreme, mă rugasem deja timp de câteva ore. Amintindu-mi că în grota campusului era o statuie a Sfintei Tereza, am cumpărat pentru ea cea mai mare lumânare pe care am putut-o găsi şi m-am dus să mă rog ei: „Ascultă sfântă Tereza, pentru mine, să anim această reculegere este mai groaznic decât să merg în arena cu lei! Te rog, vino cu mine şi ajută-mă să le vorbesc acestor preoţi!”

Când am intrat în sala de conferinţe, toţi preoţii stăteau cu braţele încrucişate şi prin atitudinea lor arătau că nu erau deloc fericiţi să se afle acolo. Ce contează, eu mi-am început prima conferinţă. Am ţinut trei prelegeri în acea zi şi am înţeles că le cucerisem inimile, pentru că se putea vedea deja o transformare în ei.

După cină, am revenit la grotă, aducând o altă lumânare pe care am aprins-o în faţa sfintei Tereza: „Vreau cu adevărat să-ţi mulţumesc că ai fost azi cu mine”, i-am spus.

Puţin mai târziu, m-am întâlnit cu un „Monsenior” irlandez, care mi-a zis: „Niciodată în viaţa mea nu m-am aşezat ca să ascult o călugăriţă, eram plin de resentimente. Ştii, în această dimineaţă ne-ai spus să închidem ochii, însă eu nu i-am închis; mi-am aplecat capul pentru un moment, pe urmă l-am ridicat ca să văd ce faci tu”. După aceea, m-a întrebat: „Ai cumva o devoţiune specială către Sfânta Tereza? Ştii, eu nu sunt genul care să aibă viziuni, dar în timp ce vorbeai, sfânta Tereza stătea în picioare, lângă tine, în faţa noastră, şi mi-am dat seama că ea era acolo pentru a te ajuta”.

Şi sora Briege continuă:
„Acest fapt m-a învăţat mult despre sfinţi! Adeseori spun această poveste părinţilor, atunci când vor să aleagă un nume pentru copilul lor. Le zic: Cereţi-i acelui sfânt să-i dea copilului vostru propriile sale daruri, astfel încât copilul să poată continua să-l preamărească pe Isus în modul în care acel sfânt l-a preamărit! Atunci când purtaţi numele unui sfânt, acestuia îi place foarte mult să vă însoţească; el vă ajută să realizaţi ceea ce trebuie

să împliniţi în viaţa voastră pentru a deveni sfânt. Când îi invităm pe sfinţi, ei vin şi ne însoţesc!»

Această mărturie întăreşte invitaţia insistentă a Gospei de a citi Vieţile Sfinţilor şi de a ne ruga lor. Pe plan spiritual, cei mai mulţi catolici trăiesc sub posibilităţile lor şi trec pe lângă harurile imense care le sunt oferite de aleşii Cerului. Şi de ce să nu intrăm fără întârziere în viaţa unui Sfânt, pentru a-i a cere ajutor? Oricare ar fi sfântul nostru patron sau un alt sfânt ales de noi, acesta va fi extrem de fericit să ne răspundă! Nu este vorba, desigur, să pândim să vedem un sfânt, să avem o viziune aşa cum a avut-o acest episcop, dar putem fi siguri de solicitudinea eficientă a acestui sfânt, fiindcă în Cer îngerii şi sfinţii ne iubesc cu aceeaşi iubire ca a lui Dumnezeu.

10
PLIMBAREA JANETEI LA SIROKI BRIJEG

Janet a sosit la noi direct din Irlanda. Multă vreme ea şi-a strâns economii, ca să poată reveni la Medjugorje, pământul fericirii sale, al mântuirii sale. Atunci când a sunat la uşa noastră, am observat imediat în privirea ei acel gen de lumină liniştită care emană din cei ce s-au rugat mult. În acea zi, prinsă de treburile urgente pe care trebuia să le rezolv, nu aveam timp să mă aşez şi să stau de vorbă cu ea, aşa cum ea ar fi vrut. Cu toate acestea, am făcut-o. Mărturisesc că voiam să descopăr ce anume o făcea atât de frumoasă, atât de plină de bucurie. Cu siguranţă avea un secret. Timidă şi umilă, ea nu a vrut să-mi vorbească chiar de la început despre experienţa sa personală, declarând că era doar un pelerin printre mulţi alţii. A fost nevoie să folosesc mijlocul cvasi magic pentru a o convinge să-şi spună povestea: „Gândeşte-te la toţi cei care citind ceea ce s-a întâmplat cu tine vor fi atinşi de Dumnezeu şi consolaţi, nu poţi să le refuzi acest lucru!” Argumentul a făcut-o să-şi schimbe părerea şi, simplu de tot, mi-a relatat povestea ei:

«Catolică încă din leagăn, mergeam în fiecare duminică la liturghie, dar numai din obişnuinţă. Mă plictiseam. Soţul meu nu era catolic, ci de origine hindusă. Cu toate acestea, am decis de comun acord ca toţi cei trei copii ai noştri să fie crescuţi în religia Catolică, cu liturghia de duminică obligatorie, şcoli catolice etc. Credeam că aceasta era datoria mea părintească faţă de ei. Neavând nici eu însămi gustul pentru religie şi neînţelegând nimic din rugăciune, nu le-am vorbit niciodată despre Dumnezeu, nu m-am rugat niciodată cu ei. În realitate, practicam o credinţă cu totul exterioară, nu cu inima, şi nici nu mă gândeam la acest lucru. Astfel, atât din ignoranţă, cât şi din lene spirituală, eram deschisă la tot ceea ce putea s-o contrazică. Un creştin protestant a afirmat într-o

zi că Isus nu este prezent în ostie, că faptul de a crede în prezenţa sa reală este ridicol şi în cele din urmă am ajuns să mă îndoiesc. În timpul liturghiei mă gândeam la orice altceva în afară de Dumnezeu şi aşteptam cu nerăbdare ca ea să se termine.

O prietenă foarte dragă mă îndemna adesea: „Vino cu mine la Medjugorje!” îmi spunea ea. Până la urmă am cedat şi, în mai 1997, a reuşit să mă convingă să merg cu ea, cam împotriva voinţei mele. A ştiut să apeleze la sensibilitatea mea, deoarece împreună cu alte prietene comune ea formase un mic grup de şase pentru această călătorie. În mintea mea, plecam să-mi petrec timpul în mod agreabil cu prietenele, să mă bucur de soare şi de natură într-o companie simpatică şi să schimbăm între noi mici poveşti de prietene... Cool! Nu mi-a trecut nici măcar o secundă prin minte să merg acolo ca să mă rog.

Primele zile au trecut astfel, unele dintre cele mai plăcute. Mâncarea mi-a plăcut mult, aerul curat, razele soarelui pe pielea mea... Trăiam vacanţa ideală! A treia zi, ghidul nostru irlandez ne-a dus, într-o camionetă veche stricată, în afara satului pentru a participa la liturghia unui anume părinte Jozo, în Široki Brijeg, acolo unde 30 de franciscani au fost martirizaţi în timpul războiului din 1940. Acest lucru nu-mi spunea nimic, dar toată lumea părea entuziasmată de acest eveniment, ca şi cum ne-am fi dus să-l vedem pe Papa însuşi! La sosirea noastră biserica era deja aglomerată, cu toate că era spaţioasă. Toate băncile erau ocupate, iar pelerinii erau atât de îngrămădiţi pe culoarele dintre bănci, încât era imposibil să circuli. Profitând de această dificultate – providenţială pentru mine – am decis cu conştiinţa foarte împăcată să rămân afară cu intenţia de a sta la taifas, în timp ce mă bronzam la soare. Și atunci s-a întâmplat lucrul cel mai surprinzător.

Un bărbat, un necunoscut, a venit să mă ia de mână cu amabilitate şi m-a condus spre culoarul central, despărţind mulţimea fără nicio dificultate, ca şi cum aceasta s-ar deschide în mod natural înaintea lui. El m-a aşezat înaintea treptelor de la altar, chiar în faţa preotului care urma să înceapă liturghia. Şi apoi, brusc, a dispărut. Eram cea mai bine plasată dintre toţi,

credeam că visez, era ireal, însă, în acelaşi timp, totul părea cel mai normal lucru din lume. Nu-mi amintesc de începutul liturghiei. Dar atunci când, după consacrare, preotul a ridicat ostia, aceasta a devenit foarte mare în ochii mei şi Domnul nostru Isus a apărut viu în ostie. El privea în sus. Din acel moment, şi pe tot parcursul şederii mele în Medjugorje, nu m-am mai oprit din plâns. După aceea, viaţa mea s-a schimbat complet.

Întoarsă acasă, m-am obişnuit să merg la liturghie în fiecare zi. Din ea îmi extrag toată puterea şi bucuria de a trăi. Această viziune nu s-a mai repetat niciodată, însă Isus a devenit hrana mea indispensabilă. Soţul meu hindus a ascultat cu respect relatarea mărturiei mele încă din prima zi, însă o dată pentru totdeauna. Eram dezamăgită să văd că, în ciuda schimbării mele profunde, el nu părea zguduit. În consecinţă, nu am încercat niciodată să-l conving şi nici chiar să-i expun credinţa mea, mai ales că-mi lăsa libertatea s-o practic. Nu era pregătit, aşa că am aşteptat momentul său în pace. Mă rugam mult pentru el, implorându-l pe Dumnezeu să-i atingă inima. Câţiva ani mai târziu, într-o dimineaţă la fel ca toate celelalte când mergeam la liturghie, mi-a spus doar: „Vin cu tine!” Şi-a făcut obiceiul de a veni cu mine la biserică; totuşi, nu-mi spunea nimic. Nici eu nu-i spuneam nimic, ştiind că scânteia nu putea veni decât de Sus.

Pentru a scurta o poveste lungă, Domnul a lucrat în secretul inimii sale, în mod misterios, astfel încât acum soţul meu este botezat catolic şi suntem uniţi în aceeaşi credinţă. Isus a făcut totul, la momentul potrivit!

Oh! Cât aş vrea să-mi reîncep viaţa de la zero şi să fiu cu Isus în toţi anii tinereţii mele! Cât regret timpul pierdut! Însă nu trece nici măcar o singură zi fără să-i mulţumesc lui Dumnezeu că mi s-a revelat, iar apoi soţului meu. Acum mă rog pentru catolicii călduţi, aşa cum fusesem eu! Fie ca Maria să atingă multe, multe suflete, pentru a le conduce la Isus Viu!”

*****

Nu mai rezist, Dumnezeu nu mă ascultă!

> ***„****Nimic să nu te tulbure, nimic să nu te înspăimânte,… răbdarea dobândeşte toate…Dumnezeu singur este de ajuns!”* (Sfânta Tereza de Avila)

Janet ne dă o cheie valoroasă pentru a rezolva situaţia dureroasă a soţilor privaţi de comuniunea spirituală cu soţul/soţia lor, atunci când unul dintre ei nu vrea să se roage sau, nici măcar să audă vorbindu-se despre Dumnezeu. Din acest motiv, mulţi oameni suferă de o frustrare constantă. Într-adevăr, această lipsă de comuniune în cuplu generează în cei doi un atât de mare disconfort interior, încât viaţa lor devine otrăvită. Această povară imposibil de purtat îi face să fie impermeabili la pace şi, îmbibaţi de această frustrare, ei riscă să-şi piardă speranţa şi să se adâncească într-o tristeţe profundă. Or, uneori, ar fi suficiente doar câteva lucruri pentru a-i ajuta să-şi gestioneze situaţia în mod pozitiv. Această situaţie este cunoscută Sfintei Fecioare care, şi aici, a recomandat o cale de urmat foarte simplă.

Într-o zi, o femeie căsătorită, o anume Cristina, vine la mine şi recunosc că am fost cam aspră cu ea, în speranţa că o astfel de metodă ar ajuta-o să iasă din cercul ei infernal.

De mai mult de cincisprezece ani era torturată de atitudinea soţului ei. Ea îl iubea şi visa să trăiască o comuniune spirituală profundă cu el; însă el nu credea în Dumnezeu şi, văzând-o atât de pioasă, atât de activă în Biserică, o făcea să plătească scump, vorbindu-i ironic şi uneori cu răutate. Se întâmpla şi să blasfemieze în faţa ei, pentru a o provoca. Mai mulţi dintre copiii ei au urmat calea tatălui, astfel încât această sărmană femeie nu mai dormea noaptea. „Sunt disperată, îmi spune ea, cu cât mă rog mai mult, cu cât încerc mai mult să-mi mărturisesc credinţa faţă de ei, cu atât situaţia se înrăutăţeşte. Dumnezeu nu mă ascultă! Oricât mă

rog, nu se schimbă nimic, dimpotrivă! Trebuie să port singură această greutate cumplită, sunt epuizată, nu mai rezist!”

Mă uit la faţa Cristinei: un dezastru! Totul în ea exprimă tristeţe, chiar disperare. În ciuda unei anumite frumuseţi naturale, ochii ei, obrajii, gura, toate par să se prăbuşească, ca atrase de un abis invizibil. Ea transmite o tristeţe infinită. Istorisirea nenorocirilor sale, a nedreptăţilor a căror victimă este şi a eşecurilor sale continue în a-i converti pe apropiaţii ei, îi determină pe oameni să evite contactul cu ea. Aceasta izolare agravează sentimentul de frustrare care o minează. Ea ar putea trăi în acest fel mulţi ani, în iluzia că e o creştină persecutată, o martiră a credinţei şi, de ce nu, un suflet victimă. Însă adevăratele suflete victime sunt pline de bucurie. Martirii credinţei sunt sori!

Căutaţi greşeala...

În timp ce Cristina reîncepe cu batjocurile soţului ei, o întrerup şi-i spun: „Tu te gândeşti că ai putea să-i atragi pe soţul şi pe copiii tăi la Dumnezeu dacă le prezinţi o faţă de disperată?”

Ea mă priveşte, stupefiată! Apoi, mă măsoară cu privirea pentru un moment, ca să vadă dacă chiar i-am spus acele cuvinte, dacă chiar a auzit bine. Şocată, stânjenită, ea nu mai spune nimic. Asta e, în sfârşit ascultă! Da, recunosc, am lovit puternic şi-i spun acest lucru zâmbind. „Ştii, am făcut-o dinadins, iartă-mă, dar am făcut-o ca să te provoc să reacţionezi!” Atunci, Cristina, calmată, aşteaptă să-i explic deoarece ea ştie că-i vreau binele.

„Viaţa ta se va schimba, Cristina. Tu ai bunăvoinţă, dar până acum ai făcut exact opusul a ceea ce trebuia să faci pentru a-ţi atinge scopul. Ai vrut să porţi ceva prea greu, să iei valiza lui Dumnezeu, şi aceasta te zdrobeşte, este prea mult pentru tine. Lasă-l s-o facă El, nu e el Dumnezeu? Numai El poate atinge şi schimba inimile copiilor săi. De ce să intri pe teritoriul lui? Străduieşte-te să-ţi faci partea ta. Rolul tău este să te rogi cu toată inima ta şi să-ţi trăieşti cât mai bine credinţa. În

rugăciune primeşti un mare dar de la Dumnezeu: pacea Sa. Această pace, el ţi-o dă din belşug, ţi-o oferă chiar în mijlocul valurilor vieţii. Iar tu ce faci cu această pace? Ia-o şi, mai ales, păstreaz-o! Protejeaz-o în inima ta. Ai observat că singurul pasaj din Evanghelie în care îl vedem pe Isus dormind în pace, ca un prunc, este atunci când barca apostolilor ameninţă să se scufunde în timpul unei furtuni!

Pacea inimii tale nu trebuie să depindă de atitudinea celorlalţi. Dacă ar fi aşa, cu toţii am risca să nu o mai avem niciodată deoarece întotdeauna va exista undeva o persoană care va strica dispoziţia altora! Nu, pacea ta depinde doar de Dumnezeu, Regele Păcii! Dumnezeu este întotdeauna acolo, gata să te primească şi să te binecuvânteze. El îi cunoaşte pe fiecare dintre ai tăi, el vede totul, nu e nevoie să-i tot repeţi greşelile soţului tău.

Dacă tu te enervezi pentru că ceilalţi nu sunt cum ai vrea să fie, atunci îţi risipeşti această pace, pentru că iei locul lui Dumnezeu fără să-ţi dai seama. Tu te încăpăţânezi să discuţi cu cei dragi ai tăi, vrei să-i convingi şi iese un dezastru. Te agiţi, te epuizezi, devii amară... Crezi că faci bine, dar tu, de fapt, deranjezi planul lui Dumnezeu şi îl întârzii. Şi iată că Cel care dezbină a câştigat!

Maria ne dă acest sfat la Medjugorje: *„Dragi copii, nu intraţi în controverse!”* Ce frumos mesaj de eliberare! Cât de plăcut este să ne gândim că numai lui Dumnezeu îi revine succesul unei convertiri!»

Deja, chipul Cristinei s-a transformat, îşi recâştigă speranţa. Ea înţelege că ea însăşi şi-a pus pe umeri povara care o zdrobeşte şi că Domnul o va elibera de această povară.

Dacă mulţi pelerini, la reîntoarcerea lor acasă, se confruntă cu dificultăţi familiale ce li se par de netrecut, mai ales să nu-şi piardă pacea! Dumnezeu le va da pacea sa în rugăciune. Dacă întâlnesc un obstacol major în familia lor, să depună acel obstacol în Inima Mariei, spunându-i: „Acum, este problema TA!” Şi, apoi, să se roage la intenţiile

EI. Este trocul pe care Ea ni-l recomandă: *„Dragi copii, daţi-mi grijile şi problemele voastre. Astfel inima voastră va fi liberă pentru rugăciune, iar atunci, rugaţi-vă la intenţiile mele!”* (mesaj dat lui Ivan, în vara anului 1990) Îi dăm situaţiile dureroase, iar noi, în schimb, ne ocupăm serios de treburile ei. Este un troc care funcţionează...!

*****

Cuvintele părintelui Svetozar Kraljevic, OFM

La Medjugorje adeseori pelerinii ne solicită, pentru a încerca să-şi rezolve problemele privind relaţiile din familiile lor, probleme care ne depăşesc. Într-o zi, un pelerin l-a întrebat pe unul din franciscanii de la Medjugorje, părintele Svetozar Kraljevic:
– Ce i-aţi spune unui om care se roagă în fiecare zi şi care doreşte să se roage în familie, dar familia sa refuză să se roage cu el?
Părintele l-a întrebat:
– Dumneavoastră sunteţi acest om?
– Da, răspunse el.
Atunci, părintele i-a zis:
– Sunteţi pe drumul sfinţeniei!

11
FRANŢA, NU VEI FI DISTRUSĂ!

„Dragi copii, astăzi vă chem să vă uniţi viaţa cu Dumnezeu Creatorul, căci numai astfel viaţa voastră va avea un sens şi veţi înţelege că Dumnezeu este iubire. Dumnezeu mă trimite la voi din iubire, ca să vă ajut să înţelegeţi că fără El nu există nici viitor, nici bucurie şi, mai presus de toate, nu există mântuire veşnică. Copilaşilor, vă invit să renunţaţi la păcat şi să acceptaţi rugăciunea în orice moment, astfel încât, în rugăciune, să puteţi recunoaşte sensul vieţii voastre. Dumnezeu se dăruie celui care-l caută.” (Mesajul din 25 aprilie 1997)

Unii distrugători profesionali, precum politicienii noştri de astăzi, care şi-au permis să ruineze profund Franţa în ultimii ani, ar trebui să recitească Istoria şi să-şi dea seama că un pământ ales de Dumnezeu de atâtea secole nu se distruge în câteva decenii! Dacă ei sapă deja groapa pentru a arunca Franţa în ea, să ştie că ei sunt nefericiţii care vor cădea în groapă!

Este bine să menţionăm aici câţiva profeţi care s-au rugat şi au suferit pentru Franţa şi care au dezvăluit puţin din ceea ce se pregătea pentru viitor.

*****

Marthe Robin (1901-1981) ne este cea mai apropiată[24]

Marthe Robin © Foyer de Charité, Châteauneuf-de-Galaure

În 1973, m-am dus s-o văd pe Marthe. În entuziasmul propriei mele convertiri – cel puţin începutul convertirii mele, pentru că mai am cale de făcut – am împărtăşit cu ea minunile pe care le vedeam împlinindu-se prin Reînnoirea Carismatică ce se năştea în Paris. Trăiam atunci ca în Faptele Apostolilor, îmbătaţi de fericire şi martori ai puterii lui Dumnezeu, nu numai în Paris, dar şi în alte oraşe din Franţa. După ce a ascultat relatarea mea plină de minuni, Marthe mi-a răspuns: „Aceasta nu e nimic în comparaţie cu ceea ce se va întâmpla mai târziu!" Şi eu care credeam că-i aduc o veste bună, de fapt, ea mi-a dat una, şi încă una impresionantă! N-am uitat niciodată acel răspuns.

Marthe se ruga mult pentru Franţa, era ţara ei, şi vibra împreună cu inima lui Cristos pentru starea şi soarta ţării noastre. Chiar a compus mai multe rugăciuni pentru Franţa. La începutul anilor '80, părintele Van der Borgh (†) de la Centrul de caritate din Tressaint, care o cunoştea bine pe

---

[24] www.martherobin.com – www.foyer-de-charite.com

Marthe, mi-a împărtăşit unele dintre vorbele sale, acelea care de atunci au devenit celebre: „Franţa va ajunge foarte jos, a spus ea, mai jos decât celelalte naţiuni, din cauza orgoliului său şi a conducătorilor răi pe care şi i-a ales. Va sta cu nasul în ţărână. Nu va mai rămâne nimic. Dar în suferinţa ei, ea îşi va aminti de Dumnezeu. Atunci va striga către El şi Sfânta Fecioară este cea care va veni s-o salveze. Franţa îşi va regăsi vocaţia de Fiică mai mare a Bisericii, ea va fi locul celei mai mari revărsări a Spiritului Sfânt şi va trimite din nou misionari în întreaga lume”. Precizez aici că aceste cuvinte profetice au fost spuse în particular şi nu constituie informaţii pe care suntem obligaţi să le credem. Este simpla relatare a unei mari mistice, iar, în ceea ce mă priveşte, eu ader la ea. Ceea ce urmează poate sprijini această viziune a Marthei.

În primăvara anului 2013, când părintele Yannik Bonnet a venit la Medjugorje, am fost încântată să-i pot lua un interviu, ştiind că el a avut un contact important cu Marthe privind starea Franţei. Părintele Bonnet, de 80 de ani, din dioceza Puy-en-Velay, fost inginer chimist, văduv cu copii mari, a fost hirotonit preot în 1999. Mărturia lui a făcut să renască speranţa în inimile multora. În aprilie 1973, cu un an înainte de moartea preşedintelui Pompidou (care a blocat Legea privind legalizarea avortului, ca apoi Giscard s-o lase să treacă), Yannik s-a dus la Marthe, deoarece, ca tată al unei familii numeroase, era preocupat de viitorul celor şapte copii ai săi. Printr-un concurs de împrejurări providenţial el a putut să se întreţină cu Marthe timp de 55 de minute.

Iată câteva fragmente din acea conversaţie de mare actualitate, pe care el mi le-a relatat-o.
«”Marthe, dacă vin astăzi să te văd, i-a spus el, este pentru că tocmai am avut, acum şase luni, cel de-al şaptelea copil şi sunt extrem de îngrijorat de lumea în care va trebui să-mi cresc copii. Văd o decădere şi sunt plin de nelinişte la ideea de a-mi creşte şapte copii în această lume!”
Marthe i-a spus cu vocea ei delicată, ca de clopoţel: „Ah! Dar asta este nimic pe lângă ce va fi! Nu îţi poţi imagina până unde va coborî!” „Efectiv, mi-a spus Yannik, nu-mi imaginam deloc”. Şi imediat, ea a adăugat: „Dar vei vedea, reînnoirea va fi extraordinară! Va fi ca o minge

care sare înapoi!" Apoi Marthe reia: „Nu! Va sări mult mai sus şi mult mai repede decât o minge[25]!"

Pe urmă, mi-a vorbit despre această reînnoire în care vor exista convertiri, vocaţii. Ea mi-a descris o Franţă în plină reînnoire spirituală. În continuare, am vorbit despre lume. Ceea ce m-a uluit, a fost faptul că ea putea vorbi despre geopolitică, ca şi cum ar fi fost preşedintele Statelor Unite! Ah, era extraordinar!

Preţuiesc toate sfaturile pe care ea mi le-a dat, care mi-au servit atât ca laic, dar şi mai mult ca preot. Cred că ştia că într-o zi voi deveni preot. De exemplu, ea mi-a spus: „Nu-ţi complica viaţa! Oriunde eşti, peste tot unde eşti chemat, tu fă ce ştii să faci, nu căuta amiaza la ora 14[26]! Sunt lucruri pentru care ai talent şi altele pentru care nu ai. Fă lucrurile pentru care ai talent, astfel nu vei face prostii". Ea îmi dădea astfel de sfaturi, de foarte mult bun simţ. Atunci când ne-am întâlnit, am avut un dialog extraordinar, ca şi cum ne-am fi cunoscut de ani de zile[27].»

Fie ca aceste cuvinte ale lui Yannik să ne încurajeze pe toţi în această perioadă de criză atât de dificilă pentru Franţa, pentru Europa şi pentru lume în general! Ele să ne stimuleze, astfel ca prin rugăciunile noastre să grăbim ziua în care mingea va sări înapoi, ziua în care groparii valorilor creştine vor fi sau iluminaţi de Dumnezeu, sau împiedicaţi să mai facă rău!

*****

---

[25] Părintele Bernard Peyrous, postulatorul cauzei de beatificare a Marthei Robin, a declarat că Marthe a spus: „Franţa se va ridica iarăşi, ea va deveni din nou lumina Popoarelor!"

[26] semnificaţia expresiei: a face din ceva simplu, ceva extrem de complicat.

[27] A se vedea blogul părintelui Bonnet, politehnician, DRH de Rhone-Poulenc, directorul unei şcoli de inginerie, doctor în chimie, scriitor prolific şi perspicace despre familie şi problemele societăţii.
http://www.saintjosephduweb.com/bonnetblog/

Filiola

Să o ascultăm şi pe această mistică alsaciană prea puţin cunoscută, care a trăit în regiunea pariziană (1888-1976) (Vezi capitolul 44 privind maternitatea spirituală, pagina… x). Isus îi vorbea şi-i cerea să scrie ceea ce el îi spunea. Filiola a primit de la Domnul multe revelaţii despre Franţa privind atât încercarea care o aşteaptă, din cauza lipsei sale de credinţă, cât şi alegerea ei şi redresarea sa finală. Cu franceza sa foarte simplă, chiar haotică, Filiola confirmă în oarecare măsură cuvintele Marthei Robin.

„Franţa îmi răneşte inima, prin lipsa credinţei sale în Mine... Vreau mai ales să salvez Franţa care-mi este dragă... Am ales Franţa pentru a-mi mângâia inima: însă ea îmi smulge inima, mi-o sfâşie, iată ce face cu mine!" (8 apr. 1974)

„Franţa va primi o mare lovitură. Inima Preasfântă a lui Isus este atât de batjocorită, Sfânta Umanitate a lui Isus atât de deformată, sfâşiată de ai săi!" (29 apr. 1974)

„Cei credincioşi lui Isus, Spiritului său, iubirii sale, sunt foarte puţini. Dar Isus construieşte cu ei. Isus mă lasă să văd o lumină atât de frumoasă, care este o putere fără nume. Cât este de mângâietor acest fapt! Isus caută sărmanele suflete în noroi, ca să le înveşmânteze cu iubirea lui, ca să le conducă, ca să le dea viaţă, viaţa Sa. Isus va domni prin aceşti micuţi! Cu aceşti micuţi Isus va reconstrui Biserica sa, care suferă atât de mult. Spiritul lui Isus va domni în Biserica sa care a fost sfâşiată." (13 mai 1974)

„Duşmanul câştigă teren. Totul ar fi putut fi altfel! Însă Biserica va triumfa în ciuda Satanei şi a adepţilor lui... Am moartea în suflet pentru Franţa." (17 iun. 1975)

„Oh, Franţa va suferi din cauza lipsei sale de credinţă în Isus, în Sfânta sa Umanitate. Franţa va fi umilită. Orgoliul ei va avea de suferit... Dar Isus

va împărăţi, prin preasfânta sa Umanitate. A sosit timpul. Lumea nu mai ştie încotro s-o ia. Căutăm în ce să ne încredem. Ne apărăm toată bunăstarea. Iar sufletele se pierd.”

„Franţa nu-mi aude vocea, nici vocea Mamei mele care vorbeşte, care cheamă... Se pierde un timp preţios pe care-l acord pentru a mă face cunoscut. Am ales Franţa pentru a mă face cunoscut[28].”

*****

Fericita Maryam din Betleem (1846-1878)

Cine este „micuţa Arabă”? Maryam Baouardy este o fiică a Galileeii şi o mare mistică a Carmelului, beatificată de Papa Ioan-Paul al II-lea în 13 noiembrie 1983. Numită în mănăstire sora Maria a lui Isus Răstignit, viaţa ei a fost o serie de manifestări supranaturale demne de o Ecaterina de Siena, de la stigmate până la lupte pe care le ducea singură împotriva Satanei. Maryam a trăit un oarecare timp în Franţa, pe care a iubit-o mult. Încă din fragedă copilărie, Isus a început să-i vorbească, iar ea a relatat unele dintre preţioasele sale cuvinte:
„Isus compară Franţa cu un trandafir. Trandafirul va fi tuns cu trei foarfece. Nu va rămâne decât o ramură şi prin ea Dumnezeu va face lucruri mari. Franţa trebuie să fie mult purificată”. „Franţa, cere-ţi iertare, spunea Isus, cere-ţi iertare!... Franţa a făcut prea mult bine în misiunile sale pentru ca Dumnezeu să o abandoneze. Ea va fi sfântă, însă nu o merită încă. Dacă poporul se roagă şi se converteşte, încercarea prin care va trece va fi mică. Dacă nu, va merge dintr-o cădere în alta.” Maryam spune că „Dumnezeu îşi va găsi plăcerea în sânul Franţei”. Dar Isus spune că înainte de aceasta „este nevoie ca ea să fie trecută prin sită şi trebuie să ajungă cu totul neînsemnată pentru ca Eu să fiu în fruntea armatelor sale, astfel încât toate naţiunile să-şi spună între ele: cu-adevărat Cel Preaînalt este în fruntea Franţei! Toţi vor striga acest

[28] Extrase din „*Filiola, Calea de lumină”*, Ed. Pierre Téqui.

lucru cu o singură gură, într-un singur glas, pe acelaşi ton, chiar şi cei necredincioşi[29]"

*****

Marcel Van, din Vietnam (1928-1959)

Marcel Van cu sora sa spirituală Sfânta Tereza

Cauza de beatificare a acestui tânăr călugăr redemptorist, care a murit martir într-o închisoare comunistă din Hanoi, în Vietnamul de Nord, a fost deschisă. Încă de la vârsta de şapte ani Van se bucura de viziunea lui Isus, a Mariei şi, de asemenea, lucru extrem de rar, de cea a Sfintei Tereza de Lisieux, care l-a format potrivit „Căii sale Mici". La început Van a detestat Franţa, fiindcă vedea în ea un duşman îngrozitor. Când Tereza i-a cerut să se roage pentru Franţa, Van a refuzat, dar ea a ştiut să-i deschidă ochii asupra iubirii lui Isus pentru Franţa. Din acel moment,

---

[29] *„Maryam din Betleem, Micuţa Arabă"*, de sora Emmanuel. A se vedea *Lucrări de acelaşi autor*, pagina…..X.

Van nu s-a mai mulţumit doar să se roage pentru ea, ci a devenit şi confidentul lui Isus cu privire la Franţa.
Iată câteva fragmente din Colocviile sale[30]:

Isus: „Iubirea mea s-a manifestat mai întâi în Franţa. Vai! copilul meu, în timp ce torentul acestei iubiri se revărsa prin Franța asupra universului, prin sacrilegiile sale Franţa l-a deviat spre iubirea lumii, astfel încât el scade puţin câte puţin... De aceea, Franţa este nefericită. Dar, copilul meu, Franţa rămâne ţara pe care o iubesc şi o îndrăgesc în mod deosebit... În ea voi reaşeza iubirea mea... Mă voi servi de Franţa, ca să-mi extind peste tot domnia iubirii mele. Însă pentru acest lucru este nevoie de multe rugăciuni fiindcă sunt încă mulţi care nu doresc să se arate zeloşi pentru cauza mea... Cel mai important, roagă-te pentru preoţii din Franţa căci prin intermediul lor voi consolida „Domnia Iubirii Mele" în această ţară... O, copilul meu, roagă-te mult. Fără rugăciune vom întâlni numeroase obstacole greu de depăşit, iar domnia iubirii mele se va înfăptui foarte anevoios.

„Copilul meu, vorbesc astfel pentru ca Franţa să fie avertizată şi să poată lua măsuri de precauţie, deoarece duşmanul vrea să facă din această ţară un focar de discordii. Copilul meu, este nevoie de multe de rugăciuni... „

12 noiembrie 1945 – Isus: „O, mic apostol al iubirii mele, peste tot în Franţa iubirea mea strigă după ajutor. Şi ce ajutor cere ea? Unicul ajutor al rugăciunii care, reaprinzând flacăra iubirii, va face ca inimile duşmanilor iubirii mele să devină mai maleabile.

„Francezi, copiii mei, dacă respingeţi iubirea mea, de care altă iubire v-aţi putea servi mai bine pentru a ridica Franţa? Dacă nu există nicio

[30] Fragmente din *„Colocviile lui Van"*, Saint-Paul Editions Religieuses/Prietenii lui Van. A se vedea site-urile: http://marcelvan.canalblog.com; http://marcel-van.wix.com/amis-de-van;
contact: amis@amisdevan.org
Comandaţi gratuit imagini cu Van pe care este scrisă rugăciunea pentru Franţa: http://marcel-van.wix.com/amis-de-van#!_master-page-14/contact-us

iubire care să ridice Franţa, atunci Franţa se va vedea acoperită de un fum gros ce urcă din iad şi în acest caz ea va deveni o ţară opusă iubirii mele şi va sfârşi prin a fi distrusă. Dar, copilul meu, umil copil al dragostei mele, dacă s-ar înălţa către mine rugăciuni izvorâte din inimi încrezătoare, simple şi curate, mai târziu mă vei vedea zâmbindu-i fericit ţării pe care o iubesc.”

110 – Isus: „Mic copil al iubirii mele, ascultă, îţi voi dicta o rugăciune şi vreau ca francezii s-o rostească...” „Doamne Isuse, ai milă de Franţa, binevoieşte s-o îmbrăţişezi în iubirea ta şi să-i arăţi toată tandreţea. Fă ca, plină de iubire pentru tine, ea să contribuie la a te face să fii iubit de toate naţiunile pământului. O, iubire a lui Isus, ne luăm acum angajamentul să-ţi rămânem întotdeauna fideli şi să lucrăm cu o inimă înflăcărată la răspândirea domniei tale în tot universul. Amin.”

„O, copilul meu, spune Francezilor că rugăciunea aceasta este cea pe care vreau s-o aud din gura lor. Ea a ieşit din inima mea ce arde de iubire şi vreau ca Francezii să fie singurii care s-o rostească.”

124 – Isus: „Francezi, copiii mei, şi voi, preoţii mei din Franţa, vă iubesc. Fiţi vigilenţi! Duşmanul iubirii mele îi va otrăvi în primul rând pe cei care vă conduc […] Această societate, spre deosebire de partidul comunist, nu le va face rău în mod direct copiilor mei, ea nu va distruge dintr-odată ţara pe care o iubesc, ci o va distruge treptat. Da, ea se va răspândi încetul cu încetul, îşi va vomita fumul său infernal pentru a vă face să muriţi asfixiaţi; ea va acţiona prin a vă îndepărta puţin câte puţin de iubirea mea pentru a vă apropia încet, încet de iubirea lumii.”

126 – Isus: „O, Franţa, tu cel mai scump obiect al solicitudinii mele, te îmbrăţişez în iubirea mea, însă trebuie să iei în serios avertismentele pe care ţi le dau. Copiii mei, fiţi atenţi şi lucraţi cu o inimă înflăcărată, ca să răspândiţi pretutindeni domnia iubirii mele!”

Viziune privind Franţa, 15 noiembrie 1945 – Van: „Tatăl meu, permite-mi să-ţi povestesc împreună cu sora mea Tereza ceea ce s-a

întâmplat ieri seară. În timpul meditaţiei, l-am văzut pe Isus şezând singur şi privind Franţa, plângând. Şi spunea cu o voce plină de durere: „Franţa! Franţa! De ce să mă părăseşti?... Nu, nu... această nenorocire să nu se întâmple niciodată...

138. O clipă mai târziu, am zărit-o pe sora mea Tereza, care mă ducea de mână. Am văzut-o zâmbind, aplecându-se către mine şi spunându-mi: „Să rostim împreună consacrarea Franţei lui Isus.” După ce am rostit-o împreună de două sau de trei ori, ea şi-a plecat capul pe inima lui Isus, ca să plângă. În acel moment Isus nu mai plângea, dar era trist.”

388 – Van: „Dar, micuţule Isus, răspândirea împărăţiei iubirii tale a început deja în lume?

Isus: „Da, a început deja, iar punctul de plecare al acestei răspândiri este chiar Franţa. Şi chiar sora ta Tereza este Apostolul universal al tuturor celorlalţi apostoli ai Iubirii mele. Da, de acolo a început extinderea împărăţiei iubirii mele, care continuă să crească.

24 august 1946 – Tereza: „Frăţiorule, roagă-te mai ales în cursul lunii următoare. Diavolul foloseşte puterea minciunii şi a vicleniei, ca să stăpânească Franţa. Noi însă vom folosi puterea rugăciunii pentru ca Franţa să fie sub domnia lui Isus. Miresele sale vor triumfa. Însă, frăţiorule, pentru a ajunge acolo, va trebui să te rogi încă mult. »

Van: „Am auzit-o, apoi, pe sora mea Tereza, dându-mi un exemplu care include cele două categorii de Francezi despre care vorbeam. „Chiar dacă în toată Franţa n-ar exista decât păcătoşi cu excepţia unui singur om care să fie drept, ar fi suficient pentru ca Isus să nu îndrăznească să distrugă Franţa deoarece ar şti că în mijlocul acestei mulţimi de păcătoşi se află un suflet pur.”

*****

Speranţa noastră privind viitorul Franţei este mare! Grupuri de intermediere s-au format aproape peste tot în Franţa pentru a proteja ţara de legile infame care sunt votate fără acordul poporului şi care sunt impuse în detrimentul Constituţiei. Lanţurile de rugăciune s-au înmulţit: succesiuni de ore de adoraţie, rozare, posturi, mărturisiri, celebrări euharistice, novene, mici sacrificii ascunse care nu vor fi cunoscute decât în cer etc. Aceste grupuri mici se formează în faţa nevoii urgente de a-l combate pe Distrugător cu armele temporale şi spirituale. Ele informează despre adevăr, denunţă minciunile grosolane sau subtile ale guvernului, amintesc Legea Domnului şi planurile sale de Iubire. Atunci când i-am văzut pe „Veghetori”[31] ridicându-se, am înţeles că Franţa nu-şi pierduse sufletul şi că va supravieţui crizei. Mulţumim Veghetorilor şi tuturor celor care perseverează în rugăciune! Suntem atât de mândri de ei! Dar atenţie, tentaţia de dezbinare rămâne. Să respingem orice bârfă şi să rămânem strâns uniţi în Isus!

Fără să discute unul cu celălalt, pelerini din diferite ţări ale Europei, pe care i-am întâlnit la Medjugorje, mi-au vorbit într-un mod surprinzător (citez esenţialul): „Dacă Franţa se ridică împotriva totalitarismului în creştere care vine peste Europa, atunci o vom urma şi noi! Nu putem iniţia rezistenţa, însă, fiindcă Franţa este fiica cea mare a Bisericii, o privim ca pe sora noastră mare! Sperăm că ea va antrena şi celelalte ţări în eliberarea lor de totalitarism şi de legile sale de moarte, în recâştigarea bunului lor simţ şi alegerea unui guvern în favoarea vieţii.”

---

[31] „Veghetorii” *(Les Veilleurs)* – este o mişcare civică non-violentă iniţiată de tinerii din Franţa. Protestele lor sunt îndreptate în direcţia apărării familiei şi a copiilor în Franţa, opunându-se validării legii privind aşa-zisa „căsătorie pentru toţi”, adică legea care permite căsătoria cuplurilor de persoane de acelaşi sex şi adopţia de copii de către acestea.

12
O ISPITĂ SCOASĂ LA LUMINĂ

„*Dragi copii, vă invit să-i deschideţi poarta inimii voastre lui Isus, aşa cum floarea se deschide la soare. Isus doreşte să umple inimile voastre cu pace şi cu bucurie. Nu puteţi înfăptui pacea, copilaşilor dacă nu sunteţi în pace cu Isus. De aceea, vă invit la spovadă, astfel ca Isus să fie adevărul vostru şi pacea voastră.”*
(Mesajul din 25 ianuarie 1995)

Christine străluceşte cu frumuseţea ei deosebită. Căsătorită de 12 ani cu un bărbat pe care-l iubeşte, mamă a trei copii, ea este o credincioasă ferventă. Îşi pune tot sufletul în trăirea mesajelor de la Medjugorje.

Totul mergea bine până în ziua când, în timpul unei cine, a întâlnit un bărbat... Imediat apare scânteia, dragoste la prima vedere, şi ea dezvoltă o atracţie foarte puternică faţă de el. Christine nu se mai recunoaşte. Bărbatul i-a invadat gândurile, imaginaţia, inima, sensibilitatea. Întreaga sa fiinţă este cuprinsă, tulburată, nu poate rezista. Destabilizată, ea îi cere lui Dumnezeu s-o protejeze, cu atât mai mult cu cât toate semnele arată că şi bărbatul are aceeaşi atracţie faţă de ea. Nu încearcă să şi-o ascundă. În ceea ce o priveşte, nu poate fi vorba de a-şi trăda soţul, însă Christinei îi este teamă că se va îndrăgosti. Pentru a fi protejată, ea îi cere soţului s-o însoţească în timpul ieşirilor.

Trei săptămâni de furtuni interioare violente se scurg astfel. Apoi, Christine merge la mărturisire, pentru că este momentul mărturisirii sale lunare. Ea ţine să fie fidelă acestui obicei dobândit cu câţiva ani în urmă, cu ocazia convertirii sale la Medjugorje. Deci, în acea zi, ea îşi spune păcatele şi, deşi nu a comis adulter, ea se deschide preotului, spunându-i despre această atracţie copleşitoare pe care o simte pentru acel bărbat şi-i

expune foarte simplu ispitele cu care se confruntă la limita de a ceda. Preotul o ascultă cu bunăvoinţă. După ce îi dă câteva îndrumări pentru a combate această obsesie şi a obţine victoria aproape eroică a fidelităţii, el rosteşte absoluţiunea (dezlegarea). Or, în momentul în care cuvintele dezlegării sunt pronunţate peste ea, toate sentimentele pe care Christine le nutrea faţă de acest om dispar complet! Ele se volatilizează, la fel ca fumul unei ţigări dus de vânt! Christine crede că visează. I se pare că iese dintr-un film de ficţiune... Ea revine cu picioarele pe pământ şi în cele din urmă îşi recapătă pacea. „Dar ce găseam la acest bărbat? se întreabă ea. Nu avea nimic special!" Ea nu înţelegea ce anume o putuse fascina cu câteva minute mai devreme!

„Niciodată nu am realizat atât de profund puterea acestui sacrament, mi-a mărturisit ea mai târziu. O simplă dezlegare m-a eliberat. Am înţeles că Celui Rău nu-i place lumina, el are nevoie de umbră ca să acţioneze şi să ascundă urâţenia acţiunilor sale. Ca să-l fac să mă lase în pace, a fost de-ajuns să pun totul în lumină înaintea preotului (o umilire frumoasă pentru mine!) şi să-i expun ispitele mele cu toată sinceritatea."

Mulţumesc, Doamne, pentru această victorie a Luminii! Mulţumesc pentru această familie care a evitat distrugerea! Îţi mulţumesc, dragă Gospa, căci, pentru Christine, mesajul tău despre mărturisirea lunară a fost scândura ei de salvare.

13
CALEA CE TREBUIE URMATĂ

„Atunci când suntem stresaţi sau nu mai putem să suportăm poverile vieţii, adesea este pentru că priorităţile noastre sunt în dezordine.” (Fericita Maica Tereza de Calcuta)

O femeie soseşte la Medjugorje, foarte agitată şi extrem de revoltată. Ea îmi povesteşte întâmplările vieţii sale în care, e adevărat, defilează o serie de situaţii şi suferinţe greu de depăşit. Totul e încâlcit şi complicat! Această femeie venise de mai multe ori la Medjugorje, însă fără un rezultat clar. Ea îi vede pe ceilalţi pelerini primind mari binecuvântări, şi ea... nimic! O întreb, deci, dacă trăieşte cu toată fervoarea mesajele principale pe care Sfânta Fecioară le dă aici.
– Te rogi în fiecare zi?
– Eh... nu în fiecare zi, doar uneori.
– Practici postul, atât de puternic pentru a-l învinge pe cel Rău şi pentru a împiedica războaiele din inimile noastre?
– Nu, aş dori să-l fac, dar atunci când vine momentul, cedez şi nu postesc.
– Mergi la mărturisire în mod regulat?
– Nu m-am dus de câteva luni...
– Citeşti câteva versete din Biblie zilnic?
– Da, citesc, dar nu în fiecare zi.
– Mergi la liturghie cel puțin în fiecare duminică?
– Aproape în fiecare duminică.

Ce puteam să-i răspund acestei doamne? Cum s-o ajut în mod eficient? Nu voiam s-o las să plece cu cuvinte banale şi foarte cremoase, căci Domnul mi-ar fi reproşat, mai devreme sau mai târziu, „non-asistenţa

mea faţă de o persoană în primejdie”. Aşadar, l-am invocat pe Spiritul Sfânt în inima mea ca să-mi vină în ajutor în această problemă delicată, apoi i-am răspuns:
„Gospa te va ajuta foarte mult, ea te iubeşte infinit şi vrea ca tu să fii fericită. Nu-ţi fie teamă, ea are planul ei de pace pentru tine! Însă ea nu-l poate realiza fără tine, ea nu foloseşte o baghetă magică. Toţi avem tentaţia acestei baghete magice, a facilităţii, dar este un miraj. Maria nu poate să acţioneze în tine decât dacă tu întrebuinţezi mijloacele pe care ea ţi le oferă. Priveşte cât de simplă este calea ei, pe care doreşte s-o urmezi! Simplă, dar desigur exigentă. Aşa cum a spus Maica Tereza: „Dumnezeu ne iubeşte aşa cum suntem, dar El ne iubeşte prea mult, ca să ne lase aşa cum suntem.” Maria vine la Medjugorje pentru tine personal. Ea te caută de multă vreme, ca o mamă care nu încetează să pornească din nou în găsirea copilul ei iubit. Aşadar, străduieşte-te să trăieşti cu adevărat ceea ce spune Ea şi curând vei vedea că vor apărea schimbări în viaţa ta. Fă-ţi partea ta şi ea şi-o va face pe a ei! Nu te întoarce la Medjugorje înainte de a fi pus în practică aceste mesaje simple! Hotărăşte-te chiar azi! Poţi veni de sute de ori, dar în zadar. Fiindcă dacă auzi mesajele fără să le trăieşti, lucrurile nu se vor schimba niciodată!”

Această doamnă – mulţumesc, Doamne – a primit bine acest îndemn şi chiar cu recunoştinţă. Să ne rugăm pentru ea şi pentru toţi cei care încă ezită să facă pasul concret al convertirii!

Asistentele noastre americane Chrissey, Kern, şi Kim împreună cu autoarea în timpul unei misiuni în California © EDM 2014

14

MIRACOL EUHARISTIC ÎN BUENOS AIRES

„*Dragi copii, adoraţi continuu Preasfântul Sacrament. Eu sunt mereu prezentă în timpul adoraţiei credincioşilor; atunci se obţin haruri speciale.”* (Mesajul din 15 martie 1984)

În 1996, când Papa Francisc era episcop auxiliar al cardinalului Quarracino în Buenos Aires, a avut loc un Miracol euharistic de notorietate. Însuşi actualul Papă a cerut să fie fotografiat şi a examinat acest fapt. Rezultatele sunt uimitoare.

În 18 august 1996, la ora 19, părintele Alejandro Pezet celebra liturghia în biserica aflată în centrul comercial al oraşului. Spre sfârşitul Sfintei Împărtăşanii, o femeie a venit să-i spună că găsise o ostie ce fusese aruncată în fundul bisericii. Mergând la locul indicat, părintele Alejandro a văzut o ostie murdară. Cum nu putea s-o consume, el a pus-o într-un mic recipient cu apă, pe care l-a aşezat în tabernacolul din capela Preasfântului Sacrament.

Luni, 26 August, deschizând tabernacolul, el a văzut, spre marea sa stupefacţie, că ostia a devenit o substanţă însângerată. L-a informat pe Monseniorul Jorge Bergoglio, actualul papă, care a dat instrucţiuni ca ostia să fie fotografiată în mod profesionist. Fotografiile, luate pe 6 septembrie, arată clar că ostia, care devenise o bucată de carne însângerată, îşi mărise mult dimensiunea. Timp de mai mulţi ani ostia a rămas în tabernacol, întreaga întâmplare fiind ţinută secret. Cum ostia nu suferea nicio descompunere vizibilă, Monseniorul Bergoglio a decis să i se facă o analiză ştiinţifică.

În 5 octombrie 1999, în prezenţa reprezentanţilor Monseniorului Bergoglio, devenit arhiepiscop, Dr Castanon a prelevat un eşantion din fragmentul însângerat şi l-a trimis la New York pentru analiză. Cum nu voia să influenţeze rezultatele examinării, el a decis să ascundă echipei ştiinţifice originea eşantionului.

Unul dintre aceşti oameni de ştiinţă era reputatul cardiolog şi patolog medico-legist Dr. Frederic Zugiba. El a stabilit că substanța analizată era sânge adevărat şi carne adevărată care conţinea ADN uman. El a declarat: „Materialul analizat este un fragment din muşchiul inimii care se află în peretele ventriculului stâng, aproape de valve. Acest muşchi este responsabil de contracţia inimii. Trebuie să amintim că ventriculul stâng al inimii acţionează ca o pompă care trimite sângele în tot corpul. Muşchiul cardiac prezintă o stare de inflamaţie şi conţine un număr important de globule albe. Acest lucru arată faptul că inima era vie în momentul în care a fost prelevat eşantionul. Afirm că inima era vie, dat fiind faptul că globulele albe mor în afara organismului viu. Ele au nevoie de un organism viu ca să se menţină. Prin urmare, prezenţa lor indică faptul că inima era în viaţă, atunci când a fost luată proba. În plus, aceste globule albe au pătruns în ţesuturi, ceea ce subliniază faptul că inima a fost supusă unui stres intens, ca şi cum proprietarul său a fost lovit în mod sever la nivelul pieptului.”

Doi australieni, jurnalistul Mike Willesee şi juristul Ron Tesoriero, au fost martorii acestor teste. Cunoscând originea eşantionului, declaraţia Doctorului Zugiba i-a lăsat sideraţi. Mike Willesee l-a întrebat pe omul de ştiinţă cât timp globulele albe ar fi putut rămâne vii în cazul în care ar fi provenit din ţesuturi umane conservate în apă. Dr. Zugiba i-a răspuns că acestea ar fi încetat să existe după câteva minute. Jurnalistul i-a dezvăluit atunci medicului că substanţa din care provenea eşantionul fusese mai întâi conservată în apă obişnuită timp de o lună şi apoi, timp de trei ani, fusese păstrată într-un recipient cu apă distilată; abia după tot acest timp eşantionul a fost prelevat pentru analiză. Doctorului Zugiba i-a fost greu să ia în consideraţie acest fapt.

El a declarat că nu există nicio modalitate de a explica ştiinţific acest lucru.

De asemenea, Dr. Zugiba a întrebat: „Trebuie să-mi explicaţi un lucru: dacă acest eşantion provine de la o persoană moartă, atunci cum este posibil ca, în timp ce îl examinam, celulele din eșantion să fie în mişcare şi să pulseze? Dacă această inimă aparţine cuiva care a murit în 1996, cum poate fi încă vie?"

Numai atunci Mike Willesee i-a revelat Doctorului Zugiba că eşantionul analizat provenea dintr-o ostie consacrată (azimă, pâine albă nedospită), care s-a transformat în mod misterios în carne umană însângerată. Năucit de aceasta informaţie, Dr. Zugiba a răspuns: „Cum şi de ce o ostie consacrată îşi poate schimba caracterul şi să devină carne vie şi sânge uman viu va rămâne un mister inexplicabil pentru ştiinţă – un mister care depăşeşte cu totul competenţa ei".

După aceea, Dr. Ricardo Castanon Gomez a aranjat ca rapoartele de laborator stabilite în urma miracolului din Buenos Aires să fie comparate cu cele efectuate după miracolul euharistic din Lanciano, fără a dezvălui nici de data aceasta originea eşantioanelor pentru teste. Experţii care au procedat la această comparaţie au conchis că cele două rapoarte de laborator au analizat eşantioane ce provin de la aceeaşi persoană. Ei au mai menţionat că cele două eșantioane arătau un sânge de grupă sanguină „AB" pozitiv. Acest sânge poartă caracteristicile unui om care s-a născut şi a trăit în Orientul Mijlociu.

Numai credinţa în acţiunea extraordinară a lui Dumnezeu dă răspunsul rezonabil! Dumnezeu vrea ca noi să fim conştienţi de faptul că El este într-adevăr prezent în taina Euharistiei. Miracolul Euharistic din Buenos Aires este un semn extraordinar confirmat de ştiinţă. Prin el, Isus vrea să trezească în noi o credinţă vie în Prezenţa Sa reală în Euharistie, reală şi nu simbolică. Doar cu ochii credinţei, şi nu cu ochii noştri umani, îl vedem sub aparenţa pâinii şi a vinului consacrat. În Euharistie, Isus ne vede şi ne iubeşte şi vrea să ne mântuiască.

(Arhiepiscopul Mons. Bergoglio a devenit cardinal în 2001, iar acest miracol a fost publicat după îndelungi cercetări). Nu rataţi să vizitaţi pagina de internet în care Dr. Castanon, ateu devenit catolic, explică în limba spaniolă acest miracol! Este impresionant!
Iată link-ul:
http://www.facebook.com/l.php?u=http://www.youtube.com/watch?v%3DAPz1v8oz1ms&h=oAQGQBzhw&s=1

15
INIMA TATĂLUI MEU

„Domnul este tandreţe şi îndurare, el este îndelung răbdător şi plin de iubire. El nu dojeneşte la nesfârşit, nici nu poartă pe veci [mânie]. El nu face după greşelile noastre, nici nu ne răsplăteşte după fărădelegile noastre[...]Aşa cum un tată îşi iubeşte copiii, aşa îi iubeşte Domnul pe cei care se tem de el. Căci el ştie din ce am fost plăsmuiţi şi nu uită că suntem ţărână [...] Dar îndurarea Domnului rămâne din veac şi până-n veac peste cel care se teme de el şi dreptatea lui peste copiii copiilor lor, peste cei care păzesc alianţa sa şi îşi aduc aminte de preceptele lui, ca să le împlinească." (Ps 102)

Când l-am anunţat pe tatăl meu despre intenţia mea de a merge în India pentru trei luni, el a reacţionat foarte negativ. Stăpânit de teama că mi se poate întâmpla ceva neplăcut, mi-a făcut o listă impresionantă a catastrofelor pe care riscam să le trăiesc. Ca medic, mi-a enumerat toate bolile şi virusurile bine cunoscute acolo, care mi-ar putea distruge sănătatea în câteva zile, sau chiar în 24 de ore. Le-a amintit pe toate! Dizenterie, malarie, febra Dengue, febra tifoidă şi temutele amibe! Apoi a subliniat absenţa serviciilor de urgenţă medicală fiabile... Pe scurt, riscam să dispar în natură, fără a lăsa urme... Aşa că, nici vorbă să risc aşa ceva!

Pentru a mă descuraja, el a încercat toate argumentele posibile. În zadar!

Pe-atunci aveam douăzeci şi trei de ani. Îmi terminasem studiile şi voiam să fac o pauză înainte de a prospecta piaţa locurilor de muncă în Paris. Aveam nevoie să cunosc alte culturi, să călătoresc sub alte ceruri, să respir un alt aer decât cel al tristei noastre societăţi de consum, dorinţa

mea era foarte intensă. Or, India mă atrăgea irezistibil. Îmi cumpărasem deja biletul de avion Paris-Bombay-New Delhi şi, cu acea cruzime involuntară frecventă la tineri, i-am spus tatălui meu că nu renunţ la plecare. Nu voiam să văd că prin aceasta îi injectam în inimă şi în minte un chin care putea să-l urmărească zi şi noapte timp de trei luni.

Sosise ziua plecării şi, după ce m-a îmbrăţişat şi m-a binecuvântat cu emoţie, a scos din buzunar o sumă mare de bani. M-a privit drept în ochi şi, cu o tandreţe pe care nu o voi uita niciodată, mi-a spus aceste cuvinte simple: „Ţine, pune asta în buzunarul tău! Dacă se întâmplă ceva legat de sănătatea ta, asta s-ar putea să-ţi folosească...”

Nu mă aşteptam la acest lucru! Copleşită de o astfel de bunătate din partea sa, am bâlbâit câteva cuvinte de împotrivire: „Nu, tată, nu am nevoie, am deja cu ce să mă descurc, nu-ţi face griji...” Însă suma aterizase deja în buzunarul meu; eram uimită.

Pe perioada absenţei mele, pentru a-i linişti mintea şi inima, Domnul i-a trimis un fel de înger mângâietor. Unul dintre cei mai buni prieteni ai mei i-a declarat: „Oh, ştii Jean-Pierre, Emmanuelle va fi în mai mare siguranţă pe străzile din New Delhi decât pe cele din Paris! N-ai de ce să te temi! În plus, ai noroc, ea nu se droghează şi nu e nici în căutarea vreunui guru!”

Tatăl meu a murit la mai puţin de un an mai târziu, într-un accident de maşină, în timpul celui de-al doilea sejur al meu în India, în timp ce exploram statul Kashmir.

Acest episod rămâne pentru mine cea mai minunată parabolă de iubire necondiţionată a Tatălui ceresc. În acea zi, am simţit iubirea Tatălui şi l-am primit în mine mai intim decât dacă aş fi citit cele mai sublime cărţi de spiritualitate. Tatăl meu pământesc devenise icoana sa vie. Mai târziu, în viaţă, de câte ori am reprodus această situaţie?! De câte ori l-am întristat pe Dumnezeu cu alegerile mele, de câte ori am ignorat Cuvântul său şi l-am rănit? Şi totuşi, el nu a încetat să-mi împartă cu dărnicie

binefacerile sale şi să mă ocrotească, chiar şi în situaţii pe care desigur nu le-ar fi dorit pentru mine, respectându-mi în acelaşi timp libertatea!

În ebraică, cuvântul „îndurare" se spune *Rahamim*. Este cel mai mare atribut al lui Dumnezeu, potrivit misticilor creştini. Or, acest cuvânt înseamnă în primul rând „pântecele matern", *matricea*! Matricea,
se spune *Rehem*, la singular; *Rahamim* este pluralul. Nu pentru că Dumnezeu are mai multe matrice, dar acest plural indică intensitatea. Dumnezeu este în mod intens, în mod infinit îndurător. Atunci când copilul său se îndepărtează de el, Dumnezeu suferă ca o mamă al cărei pântec se răsuceşte în ea şi chiar mult mai mult decât o mamă: iar el nu poate atunci decât să-şi intensifice semnele de tandreţe, este singura sa armă!

*****

Tatăl din Cer le-a vorbit unor suflete, exprimându-le iubirea Sa imensă pentru copiii săi, oamenii, dar şi mâhnirea de a fi atât de puţin cunoscut, sau chiar confundat cu un Dumnezeu sever, îndepărtat şi dur. De asemenea, El subliniază că în prezent nu există nicio sărbătoare liturgică în numele Său (Isus are mai multe, precum şi Sfânta Fecioară; sfinţii şi îngerii au şi ei). Nu are nici catedrală sau Bazilică cu numele Lui. Există măcar o singură biserică parohială cu numele Lui?

Vreau să împărtăşesc aici confidenţele pe care Tatăl ceresc le-a făcut unei femei italiene, Madre Eugenia, contemporană cu noi[32], a cărei cauză de beatificare este în curs.

---

[32] Revelaţii făcute Madrei Eugenia Ravasio de către Tatăl Veşnic (1907-1990) în Italia. Scrierile ei sunt publicate în *„Viaţa pentru mărirea Tatălui"*, la Unitas în Christo ad Patrem, 16 via del Cinema – I.00042 Anzio, Italia. Tel. +39 069873405. A se vedea, de asemenea, revista *Triumful inimii* din mai-iunie 2010, nr. 49.

Madre Eugenia, Italia © «Unitas în Christo ad Patrem », fondată de Madre Eugenia Ravasio, via del cinema 16, 00042 Anzio (RM), Italia

Într-o viziune, Maica Eugenia l-a văzut pe Tatăl Ceresc că-şi depune coroana la piciorul tronului său, vrând să exprime prin acest gest cât de mult dorea să se arate apropiat de fiecare dintre copiii săi şi, astfel, să elimine din inimile lor orice teamă nejustificată faţă de el. El şi-a exprimat şi dorinţa de a fi sărbătorit în Biserică fie în prima duminică din August (sărbătoare cu dată mobilă), fie în 7 August.

„În Bunătatea mea Paternă vă voi da totul, cu condiţia ca toţi să ştie să mă considere un Tată adevărat ce trăieşte în mijlocul alor săi, aşa cum de altfel o fac.”

„Dacă cineva mă cinsteşte şi se încrede în mine, voi face să se coboare asupra sa o rază de Pace în toate adversităţile sale, îngrijorările sale, suferinţele şi întristările sale de orice fel; mai ales dacă mă invocă şi mă iubeşte ca pe Tatăl său”.

„Şi toţi veţi simţi bunătatea mea, toţi veţi simţi protecţia mea şi toţi veţi vedea puterea mea!”

„Chemaţi-mă cu numele de Tată, cu încredere şi iubire, şi veţi primi totul de la acest Tată, cu Iubire şi Îndurare.”

„Toţi cei care în inimile lor mă vor chema cu numele de Tată, fie şi numai o singură dată, nu vor pieri, ci vor fi siguri de viaţa lor veşnică în compania celor aleşi.”

Tot ceea ce Tatăl permite în viaţa noastră, noi credem că o face în vederea binelui celor care-l iubesc. El permite chiar şi ceea ce este dureros, în vederea unui bine şi mai mare. La fel ca micuţa Maryam din Betleem, noi vrem „să fim mereu fericiţi”. Când ne odihnim pe pieptul Tatălui, ce ne-ar putea lipsi?

Să ne însuşim frumoasa rugăciune a lui Charles de Foucauld. Acest parizian bogat era trupesc, urâţit de o viaţă dezordonată, umflat de excesele sale de toate genurile. Însă când l-a întâlnit pe Tatăl şi a încredinţat totul în mâinile Sale, a devenit blând şi umil ca Isus, frumos şi luminos, cu totul transparent harului. El radia pacea!

„Tatăl meu, mă abandonez Ţie,
fă cu mine ce-ţi place.
Orice vei face cu mine, îţi mulţumesc.
Sunt pregătit pentru orice, accept totul,
numai să se facă în mine şi în toate creaturile tale voia ta.
Nu doresc nimic altceva, Dumnezeul meu.
Aşez sufletul meu în mâinile tale,
ţi-l dau, Dumnezeul meu, cu toată iubirea inimii mele,
pentru că te iubesc şi am nevoie din iubire să mă dărui,
să mă încredinţez în mâinile tale, cu totul,
cu o infinită încredere, căci tu eşti Tatăl meu.”

Fericitul Charles de Foucauld

16
SFÂRŞITUL LUI RUDOLF HÖSS, CRIMINALUL DE LA AUSCHWITZ

Chiar dacă acest suflet ar fi ca un cadavru în descompunere şi chiar dacă, din punct de vedere uman, nu ar mai exista nicio speranţă ca să revină la viaţă şi totul ar părea pierdut, cu Dumnezeu nu e aşa: miracolul Îndurării Divine îi va reda viaţa acestui suflet în plinătatea sa. Oh! Nefericiţi sunt cei care nu profită acum de acest miracol al Îndurării Divine, în zadar o vor chema, va fi deja prea târziu!" (sora Faustina, Mic Jurnal § 1448)

Prizonier în lagărul de la Auschwitz, părintele Maximilian Kolbe i-a adresat aceste cuvinte prietenului său, părintele John Lipsky: „Să ne rugăm pentru nazişti, fiindcă nicio convertire nu este imposibilă!"

Ce s-a întâmplat cu Rudolf Höss, acel criminal nazist care a ordonat unul dintre cele mai mari genocide din istorie? Atât la procesul de la Nürnberg din 1945-1946, cât şi la tribunalul naţional din Varşovia, el s-a declarat ca fiind în întregime responsabil pentru tot ceea ce s-a întâmplat sub comanda sa în lagărul de la Auschwitz. El a confirmat cu calm şi în mod obiectiv că a condus la moarte trei milioane de oameni.

În 1947, în închisoarea din Cracovia, cu puţin înainte de execuţia sa, Rudolf a auzit bătaia clopotelor din mănăstirea Carmelită vecină. În acel moment, şi-a amintit de copilărie, când slujea la liturghie ca băiat de altar şi visa să fie preot. Inimaginabilul s-a produs, atunci, şi Rudolf a cerut să vorbească cu un preot catolic. Cum cererea sa a fost ignorată, el a făcut-o din nou în scris, iar părintele Wladyslaw Lohn a fost desemnat pentru această misiune, una dintre cele mai delicate. Acest iezuit, provincial al sudului Poloniei, era foarte bine informat despre lagărul de la Auschwitz;

în plus, vorbea fluent limba germană. El le-a cerut surorilor din mănăstirea unde sora Faustina a trăit şi a primit mesaje Îndurării Divine să facă rugăciuni. Sora Valeria descrie evenimentul: „Părintele Lohn a cerut rugăciunea tuturor surorilor care se aflau în acel moment în casă. El ne-a povestit unde a fost chemat şi ce misiune avea de îndeplinit. Iar noi i-am încredinţat totul lui Isus Îndurător, cu încredere!”

În 10 aprilie 1947, părintele Lohn a putut să vorbească timp de mai multe ore cu Rudolf Höss, înainte cu câteva zile de execuţia sa. La sfârşitul acestei conversaţii, din care o mare parte va rămâne secretul lui Dumnezeu, fostul comandant de la Auschwitz s-a rugat Crezul şi şi-a mărturisit păcatele, după ce a revenit oficial în Biserica Catolică.

Mai târziu, părintele Lohn a declarat că l-a pregătit pe Rudolf pentru mărturisire, vorbindu-i despre Inima Preasfântă lui Isus, această Inimă la care şi părintele Kolbe voia să conducă „toate sufletele, prin Neprihănita Fecioară”. A doua zi, proaspătul convertit a primit Sfânta Împărtăşanie. Stătea în mijlocul celulei sale, în genunchi şi plângea. În timp ce părintele ieşea din celula lui Rudolf, acesta i-a zis: „Dumnezeu m-a iertat, dar oamenii nu mă vor ierta niciodată!”

Mai târziu, în aşteptarea execuţiei sale, el le-a scris soţiei şi celor cinci copii ai săi o scrisoare de adio foarte emoţionantă, în care enumera motivele care l-au condus-l să acţioneze astfel. În scrisoare el îşi recunoştea vina, însă îşi exprima şi dragostea sinceră faţă de familia lui. Vorbind despre reîntoarcerea sa la Dumnezeu, el a scris: „A fost o luptă grea, dar mi-am regăsit credinţa în Dumnezeul meu.”

În 12 aprilie, cu patru zile înainte de execuţie, Rudolf Höss a redactat o declaraţie în care îşi cerea iertare în mod oficial de la poporul polonez.

„În timpul detenţiei mele am recunoscut cu amărăciune, dar în mod profund, crima îngrozitoare pe care am comis-o împotriva umanităţii... Oh! Dumnezeu să binevoiască să-mi ierte toate faptele! Vouă înşivă, oameni ai Poloniei, vă cer iertare! Doar acum, într-o închisoare poloneză,

am înţeles ce este de fapt omenirea. În ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat, am fost tratat bine aici. Nu mă aşteptam şi sunt jenat.”

Rudolf a fost executat pe 16 aprilie. În procesul verbal al procurorului Republicii se poate citi: „Rudolf Höss a rămas foarte calm până în ultimul moment şi nu şi-a exprimat nicio dorinţă”. La fel ca Tâlharul cel Bun, Pranzini şi toţi convertiţii ultimului moment, pacea divină a câştigat în cele din urmă această inimă care a uitat un timp prea îndelungat că a fost creată pentru a iubi. Din fericire pentru fiecare dintre noi, Dumnezeu are întotdeauna asupra lui o doză inepuizabilă de îndurare gata să fie administrată celui care decide să se împace cu el. Este „doza ultimei şanse”! Ea depăşeşte orice imaginaţie, căci Tatăl Ceresc este infinit de fericit să recupereze la limită un suflet pe care era cât pe ce să-l piardă pentru totdeauna.

Cum să nu ne gândim şi la cele trei milioane de victime care l-au văzut pe fostul lor călău sosind în lumea de dincolo, îmbrăcat în iertarea lui Dumnezeu? Ştim că aleşii din Cer ne iubesc cu aceeaşi iubire ca şi Dumnezeu. Ştim, de asemenea, că *„va fi mai mare bucurie în cer pentru un păcătos care se converteşte decât pentru nouăzeci şi nouă de drepţi care nu au nevoie de convertire”*. (Lc 15,7) Dacă îngerii s-au bucurat foarte mult de această convertire, atunci ce să zicem de foştii condamnaţi la moarte care l-au văzut pe călăul lor complet transformat, devenit fratele lor, restabilit în harul iertării şi îmbrăcat cu mantia îndurării! Numai Dumnezeu poate inventa astfel de situaţii. El să fie binecuvântat şi preamărit!

17
IVONA A ALES SĂ IUBEASCĂ

„*Dragi copii, unicul vostru mijloc să fie întotdeauna iubirea!”* (Mesajul din 31 iulie 1986)

O mare prietenă a lui Dumnezeu ne-a vizitat în noiembrie 2013. Frumoasă foc, patruzeci şi nouă de ani, simplă, zâmbitoare, Ivona este văduvă cu doi copii mari. Ea lucrează ca florăreasă. Venea la Medjugorje pentru a treia oară, iar înflăcărarea ei extraordinară ne-a atras atenţia. În fiecare zi, în ciuda frigului, vântului, ploii şi noroiului, ea urca pe muntele Krizevac şi cobora de acolo desculţă. Ivona nu voia să-mi spună povestea ei, prea intimă pentru a fi expusă, a zis ea, însă s-a lăsat înduplecată atunci când i-am spus că aceasta ar ajuta alte femei să-şi recâştige curajul.

Ea locuieşte într-un mic apartament cu două camere în Ucraina, unde s-a căsătorit în 1984. Igor, soţul ei, se dovedeşte repede a fi un om rău, el bea, o maltratează şi uneori o bate. În cele din urmă ea înţelege că el are o amantă, o femeie căsătorită şi mamă a trei copii. Deşi catolic, Igor vorbeşte urât de preoţi şi refuză să meargă la biserică, cu excepţia sărbătorilor. Dar Ivona îşi iubeşte sincer soţul şi se roagă foarte mult pentru el. Într-o zi, acesta cade bolnav şi nu mai poate lucra. El are nevoie de îngrijire permanentă. Amanta îl părăseşte.

Văzând că va muri, Ivona se îngrijorează de soarta lui veşnică. Din dragoste pentru el, ea nu se mulţumeşte doar se roage, ci oferă posturi lui Dumnezeu. În august 2009, ea vine la Medjugorje pentru a obţine împăcarea lui cu Dumnezeu. Pe o căldură toridă, ea urcă în fiecare zi pe Krizevac, desculţă, pe pietrele fierbinţi. Ivona îl imploră pe Dumnezeu:

„Să nu moară fără mărturisire!” Cum Igor tună şi fulgeră împotriva copiilor, ea se roagă pentru unitatea întregii familii. „Chiar dacă Igor vrea să mă urască, i-a spus ea Domnului, dă-mi puterea să suport!” Într-adevăr, în ciuda îngrijirilor pe care i le oferă zi şi noapte, Igor o insultă. Cu toate acestea, Ivona simte pace în inima ei pentru că rugăciunea sa o păstrează unită cu Dumnezeu.

Într-o zi, Igor este internat. Ivona rămâne cu el, petrecând ore în şir la căpătâiul său. Ea îşi continuă posturile şi se roagă cu credinţă, sigură că Dumnezeu o ascultă. De trei ori Igor îl respinge cu dispreţ pe preotul care-i propune să se mărturisească. Ivona tace şi nu se lasă descurajată. Aşezată lângă patul lui, ea mijloceşte cu toată inima pentru soţul ei şi îşi reînnoieşte încrederea în Dumnezeu la fiecare din refuzurile sale. Rozarele obişnuite şi rozarele Îndurării divine se succed între îngrijirile medicale.

În 6 ianuarie 2010, în dimineaţa morţii sale, o, minune, Igor o mângâie pe păr pe soţia lui: „Chiar şi când sunt rău cu tine, îi spune el, tu continui să mă iubeşti şi să te ocupi de mine!” Este o mică alinare pentru inima Ivonei. Picioarele lui Igor au devenit negre, dar încă este perfect conştient. Ivona trebuie să iasă din spital pentru câteva ore, ca să participe la Prima Împărtăşanie a fiicei sale, chiar în acea zi. Când se reîntoarce, ea îl întâlneşte pe preot şi-i propune să facă o nouă încercare cu Igor cu privire la spovadă. Este o chestiune de ore înainte de moartea sa! Însă – a doua minune – preotul îi răspunde că vine din salonul lui Igor şi că aceasta tocmai a făcut o mărturisire bună, după 20 de ani trăiţi fără sacramente. Ivona află vestea pe culoarul spitalului! Aproape că se clatină de bucurie!

Când intră în salon, îi pune în mâini lui Igor o imagine a lui Cristos Îndurător şi, spre marea sa uimire, Igor o ia între degete, o ridică şi o contemplă cu seninătate.
Apoi, o întreabă pe soţia lui:
– Cum voi merge acolo sus?

– Te duci la casa ta, nu-ţi fie teamă! îi răspunde ea. Isus îţi luminează calea ca să mergi către El şi îi ai pe Regii Magi ca să te însoţească!
Văzând că suferă, Ivona îi spune:
– Nu uita că şi Isus a suferit înainte de a merge la Tatăl său.

Ea îi cere iertare pentru dăţile în care l-a făcut să sufere şi-i spune că, din partea ei, i-a iertat TOTUL. Deja Igor nu mai vorbeşte, însă varsă lacrimi în semn de răspuns. Inima lui este în sfârşit atinsă! Ivona îi mulţumeşte pentru anii petrecuţi împreună, apoi, cu un zâmbet larg, îi spune: „Acum, poţi pleca liniştit în casa Domnului!” La aceste cuvinte privirea lui Igor devine fixă, este mort.

Ivona a perseverat în rugăciune şi post şi tot ceea ce i-a cerut lui Dumnezeu, s-a realizat. Igor s-a mărturisit *in extremis*[33], cu şase ore înainte de moartea sa, chiar înainte de a-şi pierde capacitatea de a vorbi. În timpul Postului Mare, care a urmat după moartea lui Igor, Ivona a postit patruzeci de zile cu pâine şi apă pentru a-i mulţumi lui Dumnezeu pentru convertirea soţului ei.

De la moartea lui Igor, Ivona nu şomează. Fiul ei, Boris, este foarte bolnav. Revenită la Medjugorje pentru el, ea intenţionează să influenţeze inima lui Dumnezeu pentru vindecarea lui şi, mai ales, pentru convertirea lui, deoarece el a părăsit Biserica şi a intrat în legătură cu o persoană care practică ocultismul şi alte lucruri malefice. Aşadar, Ivona face „un troc” cu Dumnezeu: „Tu, Doamne, ocupă-te de fiul meu Boris, iar eu mă voi ocupa de fiii Tăi, preoţii!” În 25 noiembrie, după ce a urcat desculţă colinele Krizevac şi Podbrdo, ea a petrecut toată noaptea în biserică, în faţa Preasfântului Sacrament expus. Se ruga pentru preoţi!

Dacă cineva ar întâlni-o pe Ivona pe stradă, nu ar şti cu cine are onoarea să se intersecteze. Ea ar trece neobservată. Cu toate acestea, lumea se menţine datorită acestor oameni umili care, fără să se facă remarcaţi, trăiesc porunca iubirii până la eroism. Dumnezeu îşi ascunde bine sfinţii!

---

[33] În ultimul moment

El are mulţi, însă nu destui, încă. Oh, ce surprize ne aşteaptă în ultima zi, atunci când orice adevăr va apărea în lumina lui Dumnezeu!

Sfânta Fecioară Maria ne spune: „Vă invit să vă rugaţi neîncetat pentru darul iubirii şi să-l iubiţi pe Tatăl ceresc mai presus de toate. Atunci când Îl veţi iubi pe El, vă veţi iubi pe voi înşivă şi-l veţi iubi pe aproapele vostru. Acestea nu pot fi separate. Tatăl ceresc este în fiecare om. El îl iubeşte pe fiecare om şi-l cheamă pe fiecare om pe numele său” (2 noiembrie 2013) şi: „Fie ca iubirea să predomine în familiile voastre, dragi copii, dar nu o iubire umană, ci o iubire divină”. Ivona face parte dintre acei violenţi care au ales să pună stăpânire pe Împărăţie, cu orice preţ. Ea nu va fi dezamăgită!

*****

Înţelepciunea evreiască!

Un rabin exprima acelaşi lucru în felul său propriu, minunat:

«Rabinul Yoel Toteilbaum Zatsal era cunoscut pentru practicarea „dreptăţii”. Uşa lui era deschisă tuturor celor care doreau să vorbească cu el şi să-i asculte sfatul. Într-o zi, un om sosi în cârje la rabin şi îi povesti suferinţele sale: „Rabbi, sunt văduv de ceva vreme şi sarcina copiilor mei cade în întregime pe mine. Ca şi cum acest lucru n-ar fi fost de ajuns, mi-am rupt piciorul şi medicii cred că este imposibil să mă vindec. Nu ştiu ce să fac, Rav[34], sunt pierdut...” Rabinul îl alină pe acest nefericit şi, aşa cum făcea întotdeauna când întâlnea săraci, îi dădu o sumă mare de bani. Omul părăsi încăperea, urmat de secretarul Rabinului, care chemă următoarea persoană.

Deodată, secretarul reapăru şi exclamă: „Rabbi, omul care tocmai a ieşit, şi-a scos cârjele şi şi-a continuat drumul liniştit! Nu are piciorul rupt! Cu siguranţă este un impostor!” Rabinul tresări şi murmură o rugăciune.

[34] Rav = Rabin în limba evreiască modernă.

Văzând aceasta, secretarul ieşi din nou pentru a vedea dacă omul era încă prezent, apoi reveni brusc: „Rabbi! Acest om v-a minţit de două ori! Nu este văduv. Tocmai s-a întâlnit cu soţia lui care-l aştepta afară. El a vrut să ia bani de la dumneavoastră!”

Rabinul exclamă: „Barukh Hachem!” (Binecuvântat fie Numele Lui!) Mulţumesc, Hachem, sunt atât de bucuros că acest om nu are piciorul rupt! Sunt foarte fericit că acest om nu este văduv. Îţi mulţumesc, Dumnezeul meu, că mi-ai dat să aud aceste veşti bune. Mulţumesc, Hachem, sunt foarte bucuros... »

18
NU ABANDONAŢI POSTUL!

„*Celui care se roagă nu-i este frică de viitor, cel care posteşte nu se teme de Rău.”* (Mesajul din 25 ianuarie 2001)

Un vechi proverb francez spune: „Între două rele, trebuie să alegem răul cel mai mic”.

Multe persoane au exclus din viaţa lor, din diverse motive, mesajul Mariei referitor la post. Foarte adesea aud spunându-se: „Este prea greu pentru mine, sunt foarte ataşat de hrană, nu pot să-mi impun acest efort!”.

Postul este punctul respins de foarte multe ori din mesajul de la Medjugorje! Acest fapt nu este întâmplător, căci dacă unul dintre beneficiile postului este de a alunga demonii, este normal ca aceiaşi demoni să facă totul pentru a ne abate de la practica postului şi a ne convinge că el este rezervat doar unor persoane deja sfinte dintre care, desigur, noi nu facem parte.

În Evanghelie, Isus însuşi răspunde la această dilemă într-un mod clar. Amintiţi-vă, Isus îi trimite pe apostoli înaintea sa ca să predice, să scoată demonii, să-i vindece pe cei bolnavi, să învie morţii, să anunţe Vestea cea Bună etc. Într-o zi, ei s-au întors foarte fericiţi, chiar foarte entuziasmaţi, după cum ne putem imagina, şi i-au spus lui Isus: *„Doamne, chiar și diavolii ni se supun în Numele Tău!”* (Lc 10,17) Se înţelege uşor satisfacţia lor de a vedea înfrângerea inamicului în mijlocul numeroaselor persoane suferinde care veneau la ei pentru a fi uşuraţi de chinurile lor.

O altă dată, apostolii revin la Isus după misiunea lor, însă în acea zi ei rămân tăcuţi, un pic jenaţi de eşecul lor. Tatăl unui copil se adresează lui Isus, subliniind că discipolii lui nu au reuşit să alunge demonul din fiul său. Şi-l întreabă pe Isus: „De ce?” *„Acest soi [de diavol] nu poate fi scos cu nimic decât cu post şi rugăciune”*, i-a răspuns Isus. (Mc 9,28-29) Răspunsul a venit limpede ca cristalul, curat, inevitabil[35]! Când Isus menţionează *acest so*i, avem toate motivele să credem că este vorba de diavoli mult mai răi şi mai cruzi decât primii diavoli scoşi de ucenici cu rugăciune, doar invocând Numele lui Isus. Într-adevăr, la fel ca în cazul îngerilor buni şi sfinţi, există, de asemenea, o ierarhie a diavolilor, ceea ce explică abilităţile lor diferite de a face rău. Pentru această specie care opune atât de multă rezistenţă ucenicilor, este nevoie de un remediu asociat cu rugăciunea, unul intens şi puternic: postul. Însă apostolii au omis acest *alter ego* al rugăciunii care este postul. Ei nu au făcut decât jumătate din munca lor, de aceea nu au reuşit să-l elibereze pe bietul copil de sub posesia celui rău.

Ce înseamnă aceasta pentru noi? Trebuie să facem o alegere. În cazul în care aleg să mă rog, să mă rog chiar mult, dar fără să postesc, mă gândesc că mă pot bucura mai mult de viaţă şi de lucrurile sale bune din moment ce am înlăturat efortul postului. Aşadar, pot mânca ceea ce îmi place, este foarte plăcut. Dar ce se întâmplă cu acea specie, categoria cea mai dură a diavolilor? Văzând că nu am postit, aceşti diavoli nu găsesc uşa mea complet închisă şi îmi asum un risc vizavi de ei: ei ar putea să intre la mine şi să producă distrugeri, ceea ce le place la nebunie, în special să-mi distrugă pacea interioară, familia, sănătatea... Dacă nu am postit, nu mi-am închis poarta[36].

---

[35] Există mai multe documente originale, în limba greacă, ale acestui text al Evangheliei. Unele menţionează postul, altele nu. Însă, dacă unele fac referinţă la post, putem crede că Isus a menţionat postul, chiar dacă faptele au fost povestite mai redus în alte texte. Acelaşi lucru este valabil şi cu persoanele prezente la piciorul Crucii: unii evanghelişti o menţionează pe Maria Magdalena, alţii nu. Dar dacă unul o face, înseamnă că ea a fost acolo.

[36] Aceasta nu înseamnă că aceia care nu pot posti cu pâine şi apă, din cauza sănătăţii lor, lasă poarta deschisă diavolilor. Sfânta Fecioară indică alte forme de sacrificiu. A se vedea *Vindecări şi eliberări prin post*, de sora Emmanuel, versiunea extinsă din aprilie 2014, la

Dacă aleg să mă rog ŞI să postesc, desigur aceste posturi îmi cer un anumit sacrificiu, mai ales la început, când trebuie să rup cu obiceiuri alimentare bine înrădăcinate. Îmi impun, deci, un efort real care se repetă în fiecare săptămână. Dar, constatând că postesc, acest soi se vede împiedicat să facă rău pentru că i-am închis uşile. Aceşti diavoli sunt dezarmaţi, ei nu pot veni să mă atace şi astfel mă bucur de o mare pace. Evit multe stări neplăcute şi împiedic planurile funeste pe care ei le-ar putea urzi împotriva mea, împotriva familiei mele, sănătăţii mele... Astfel, eu fac tot ce-mi stă mie în putere, desigur cu toată inima mea, şi-i las lui Dumnezeu grija să facă restul.

Deci, pun întrebarea: preferăm să îndurăm sacrificiul postului sau preferăm să fim ţinta celor mai mari suferinţe, cele generate de aceşti duşmani invizibili, dar nu mai puţin răi, diavolii? Din partea mea, alegerea este făcută: în trecut, am avut ocazia să sufăr din cauza demonilor în mai multe rânduri, în special în urma practicilor oculte din tinereţea mea. Aceste suferinţe sunt insuportabile. Toţi cei care au fost chinuiţi de spirite rele o ştiu prea bine: comparativ cu acele chinuri, efortul de a posti poate fi considerat o mângâiere duioasă!

Nota 1: Mesajul privitor la post nu se adresează celor care suferă de boli grave sau de anumite slăbiciuni, fizice sau psihice, nici celor care sunt sub medicamentaţie grea.
Nota 2: Reţete de pâine de post, vezi anexa 1 pagina…x.

*****

Un câmp de luptă

De ce Sfânta Fecioară ne invită, în mod repetat, să postim două zile pe săptămână? Pentru că Ea este o mamă, iar dragostea ei maternă

Editions Beatitudes, www.editions-beatitudes.fr şi CD-ul cu acelaşi titlu, la Maria Multi Media www.mariamultimedia.com A se vedea *Lucrări de acelaşi autor*, pagina…… x

depăşeşte în intensitate tot ceea ce ne putem imagina. Ea ştie că astăzi copiii ei se află pe un câmp de luptă, atât temporal, cât şi spiritual, şi ea nu le ascunde acest lucru. „Astăzi ca niciodată înainte, spune Sfânta Fecioară, Satana vrea să distrugă tot ce este sfânt în voi. El vrea să vă distrugă familiile. El vrea să distrugă natura şi chiar planeta pe care trăiţi. Satana vrea război.” Or, să ne aflăm pe un câmp de luptă fără să cunoaştem identitatea inamicului, nici metodele sale de distrugere, şi să înaintăm fără să luăm armele adecvate, este ca şi cum am merge pe un teren minat, într-o inconştienţă totală asupra riscului asumat şi să ne condamnăm la înfrângere. Din contră, dacă ascultăm vocea lui Isus din Evanghelie, reluată de Sfânta Fecioară la Medjugorje, vom lua armele corecte, vom îmbrăca armura eficientă a rugăciunii şi a postului, iar inamicul va fi învins.

Acest discurs este dificil de acceptat, îmi vor spune unii. Dar oare discursul este dificil, sau evoluţia actuală a societăţii noastre? Desigur, aceasta nu este o regulă la Dumnezeu, deoarece el îl poate proteja şi pe un copil de-al său care nu posteşte niciodată. Dar să ne uităm în jurul nostru, încotro merge lumea! Nu ne aflăm în „zona periculoasă”? În 2 septembrie 2011, nu ne spunea chiar Sfânta Fecioară, care îşi cântăreşte întotdeauna cuvintele pentru a le face pozitive şi încurajatoare, că „totul se prăbuşeşte”? Situaţiei de urgenţă îi corespunde un plan ORSEC[37]!

Pentru a salva victima unui accident rutier, planul ORSEC este întotdeauna binevenit. Dar ce se întâmplă cu victimele unui accident sufletesc, victime care suntem noi? Părintele Slavko Barbaric, un preot sfânt din Medjugorje şi un campion al postului, ne sublinia: „Să presupunem că sunteţi invitaţi la nişte prieteni şi că aveţi un regim alimentar strict cauzat de un nivel ridicat al glicemiei. Aceşti prieteni ar accepta cu uşurinţă să vă abţineţi de la bomboane sau alte alimente delicioase pentru a nu vă provoca o criză care ar putea să vă dăuneze. Ei nu s-ar opune acestei înţelepciuni medicale de bază. În mod similar, acasă la voi, trebuie să vă abţineţi în fiecare zi, dimineaţa, la prânz şi

[37] Plan ORSEC = plan de Organizare a Răspunsului în Securitatea Civilă

seara, de la aceste alimente pe care odinioară le apreciaţi, dar care acum ameninţă sănătatea corpului vostru.

Şi sănătatea sufletului nostru, care este chemat să dăinuie în veşnicie? Nu trebuie s-o protejăm cu o infinită delicateţe? Iar în ce priveşte sănătatea a milioane de alte suflete, care încă nu cunosc iubirea lui Dumnezeu, care rătăcesc fără direcţie, nu merită să postim pentru ele, ca să găsească lumina?

Văzând că Sfântul Macarie din Egipt (pustnic din secolul al XVI) se lupta şi postea mult, unii dintre apropiaţii săi şi-au propus să-l oprească. Dar el le răspundea: „Lăsaţi-mă în pace! Aşa îl chinui pe cel ce mă chinuie!”

*****

Consumator sau donator?

Alegerea noastră depinde de gradul de profunzime al angajamentului nostru în a-l urma pe Isus şi a-l sluji pe aproapele nostru. De exemplu, persoanele care lucrează într-o întreprindere privată pot avea diferite grade de angajament. Unii vor alege să se dăruie cu totul şi să facă o treabă excelentă. Alţii se vor arăta activi, dar mai puţin motivaţi. În sfârşit, alţii vor lucra numai pentru obligaţia de a-şi câştiga hrana şi nu vor trata cu seriozitate evoluţia întreprinderii.

La fel se întâmplă în viaţa spirituală: sunt cei care iau în serios soarta Bisericii în ansamblul ei. Ei se dedică cu totul pentru ca Cristos să fie cunoscut şi iubit, indiferent de poziţia lor în cadrul poporului creștin. Ei fac mari eforturi şi se dăruie cu generozitate. Ei sunt sfinţii, ascunşi sau cunoscuţi, fără de care ne putem întreba ce s-ar întâmpla cu Biserica. Pe urmă, există alţii care se angajează într-un mod mai puţin radical, până la cei care acordă din când în când câteva ore pentru a împlini o datorie exterioară lor, fără să pună suflet.

Desigur, calitatea angajamentului nu depinde mai întâi de ceea ce facem, ci de modul în care facem lucrurile. „Nu este important să facem lucruri mari, spunea Maica Tereza de Calcuta, ci să le facem cu o mare iubire”.

În practica postului există aceleaşi trepte de motivaţii. Cu siguranţă, putem să mergem în Cer fără să fi postit vreodată, putem chiar trăi o viaţă autentic creştină fără să postim. Dar dacă, uneori, cei care nu postesc sunt totuşi protejaţi, trebuie să-şi pună această întrebare: cine a postit pentru ei? Cine a avut atâta iubire, ca să-i poarte în inima lor până la a se sacrifica pentru ei şi pentru mântuirea lor? Pentru câte mii de păcătoşi postea Parohul din Ars? Şi când Sfânta Faustina postea, atât cât îi permitea ascultarea (ea şi-a schimbat celula pentru ca nimeni să nu observe că posteşte), ştia ea atunci că milioane de creştini şi necreştini aveau să beneficieze de sacrificiile ei şi de sfinţenia ei? Ştia ea că, prin scrierile sale inspirate despre Îndurarea Divină, milioane de păcătoşi se vor repezi din nou în îmbrăţişarea lui Dumnezeu?

Cu această libertate extraordinară pe care Dumnezeu ne-a dat-o, noi alegem gradul de angajament pe care vrem să-l luăm în venirea Împărăţiei aici pe pământ. Putem fi consumatori sau donatori generoşi. Aţi ghicit care dintre aceştia sunt infinit mai fericiţi, aici pe pământ...? Şi în cealaltă lume?

*****

Un remediu pentru căile dezastruoase?

Întâlnesc adeseori părinţi care se lamentează privind calea dezastruoasă luată de unul dintre copiii lor, ca să nu menţionez decât cea a drogurilor. Aceşti părinţi se roagă cu fervoare, fac pelerinaje şi îşi înmulţesc novenele, însă sunt descurajaţi deoarece constată că de multe ori răul nu regresează. Ei mă roagă atunci să mă rog şi să le cer vizionarilor de la Medjugorje să se roage pentru copiii lor. Îi liniştesc spunându-le că propriile lor rugăciuni au o mare valoare în ochii lui Dumnezeu, apoi le

pun întrebarea fatidică: „Postiţi pentru fiul dumneavoastră?" „Ah nu, soră, însă ne rugăm mult!" „Este foarte bine, dar de ce nu postiţi?" „Eh… uf… pentru că suntem ataşaţi de hrană, soră!" „Înţeleg, dar sunteţi gata, pentru salvarea copilului dumneavoastră, să uniţi rugăciunea cu postul?" Atunci ei tac pentru un timp şi de multe ori sfârşesc prin a-mi spune: „Păi da, vom posti pentru el". Şi în majoritatea cazurilor, aşa se produce în sfârşit miracolul.

Vizionarul Ivan Dragicevic vorbeşte despre viitorul Bisericii şi al lumii

În 14 august 2012, vizionarului Ivan i s-a luat un interviu la Radio Maria Italia de către părintele Livio Fanzaga. Avem aici câteva dintre cuvintele sale; să le medităm!

«Atunci când secretele profetice ale Gospei vor fi dezvăluie la Medjugorje, Biserica Catolică se va afla într-o mare încercare atât pentru omenire, cât şi pentru credincioşi, iar puţin din această suferinţă a început deja.

Astăzi, Satana este mai puternic ca oricând şi vrea să distrugă îndeosebi familiile şi tinerii deoarece acestea două sunt bazele unei lumi noi.

Preşedinţii şi conducătorii îşi au puterea de la Dumnezeu; însă prea mulţi o exploatează pentru propriile lor interese. Rezultatul este o societate dezordonată. Fără Dumnezeu lumea nu are viitor, de aceea Sfânta Fecioară ne invită să ne întoarcem la Dumnezeu şi să ne îndreptăm spre viitor cu Dumnezeu, în vederea asigurării păcii şi a armoniei. Un guvern fără Dumnezeu este o anarhie. Este un guvern care înşeală. Aşadar, este important ca Dumnezeu să fie prezent în guvern și să fie pe primul loc. Cum conştientizarea acestui fapt este absentă în multe locuri, pacea este amenințată constant. Cel mai îngrozitor război este cel care se dă în inima omului. **Vidul de Dumnezeu i-a oferit Satanei un spaţiu mai mare ca oricând.**» Ivan a cerut auditoriului să se roage pentru ca planurile Mariei să se realizeze.

În timpul unei întâlniri cu pelerini la Medjugorje, Ivan a declarat: „Prima ţintă a Satanei este familia şi tineretul, iar al doilea scop al său este să distrugă Biserica şi preoţii. El vrea să împiedice înflorirea vocaţiilor sacerdotale[38].”

Încercările pe care le trăim astăzi puteau fi evitate! Cele din viitorul apropiat încă pot fi evitate! Fiindcă Sfânta Fecioară ne mai spune: „Dragi copii, prin post şi rugăciune, puteţi obţine totul.” (Mesaj dat Jelenei Vasilj în octombrie 1983)

---

[38] Ivan a primit de la Sfânta Fecioară misiunea de a se ruga pentru preoţi şi pentru familii. La Medjugorje, în fiecare joi el îşi deschide capela tuturor preoţilor care doresc să se roage împreună cu el în momentul apariţiei.

19
UN SEMNAL DE AVERTISMENT DIN PARTEA GOSPEI?

„*Dragi copii, rugăciunea este singura cale care conduce la pace. Dacă vă rugaţi şi postiţi, veţi obţine tot ceea ce vreţi.*” (Mesaj din anii ’80, dat grupului de rugăciune)

Mathieu, un prieten foarte drag, este pelerin fidel al Medjugorjeului din 1996. În acel an, ca urmare a unui har special primit pe muntele Krizevac, el a trăit o convertire, astfel că viaţa lui a luat o întorsătură de 90°, spre marea bucurie a soţiei sale care de mult timp se ruga, se ruga, se ruga! El a îmbrăţişat cu generozitate mesajele principale ale Sfintei Fecioare şi a intrat la şcoala Ei, trăind cât mai bine posibil faimoasele sale cinci pietre[39] (cinci puncte), ca să crească în credinţă. Faptul de a-şi ţine angajamentul vizavi de aceste obiective, nu s-a realizat în cinci zile de şedere în Medjugorje, ci puţin câte puţin.

Doi ani mai târziu, nu mai avea nicio dificultate cu mărturisirea lunară, Euharistia, citirea zilnică a Cuvântului lui Dumnezeu şi rugăciunea rozarului.

Dar postul, acest punct totuşi important dintre cele cinci pietre, era imposibil! Nimic de făcut, orice încercare din partea sa se dovedea a fi zadarnică.

Gurmand rafinat, cunoscător al celor mai bune vinuri din Franţa, bucurându-se, în plus, de o sănătate bună, ora binecuvântată a mesei

[39] Rugăciunea Rozarului, postul, citirea Bibliei, mărturisirea lunară şi Euharistia.

rămânea pentru Mathieu o necesitate irezistibilă. Soţia lui şi el, este adevărat, erau excelenţi bucătari iar simţul lor de convivialitate implica adesea o masă încărcată. Când venea la Medjugorje, le zicea prietenilor săi cu umor: „Când mergeţi la sora Emmanuel, dacă vreţi să mâncaţi bine, evitaţi să alegeţi o zi de miercuri sau de vineri!"

Într-o zi, Mathieu îmi cere sfatul: cum ar putea reuşi în sfârşit să postească? Se aşteaptă să-i dezvălui o soluţie aproape magică? Nu chiar, deoarece nu mai are nicio speranţă reală să-şi rezolve problema. Îmi mărturiseşte că, ori de câte ori face un pas pentru a încerca să postească, trebuie să dea doi paşi înapoi în faţa faptului evident că pentru el nu funcţionează. Toate semnalele luminoase de avertisment ale Gospei din mesajele sale, privind necesitatea postului, au devenit pentru el un subiect jenant, de suferinţă, sau chiar de vinovăţie. Atunci, el îmi enumeră o grămadă de simptome dezastruoase care îl aşteaptă dacă începe să postească.

«Am încercat să-mi impun, a spus el, dar degeaba. Înghiţeam pâinea forţându-mă, aveam o zi rea, eram în toane proaste, şi la ora 2 dimineaţa, fiindcă nu mai puteam dormi, mă trezeam şi mergeam jos în bucătărie să mănânc o omletă sau ceva consistent, ca să pot adormi. În final, am făcut cruce pe post. Deoarece sunt pensionar şi trăiesc într-un oraş de pelerinaj, şi fiindcă nu mai am obligaţii profesionale şi nici familiale (copiii mei şi-au întemeiat familiile lor), împreună cu soţia mea ne-am organizat utilizarea timpului punându-l pe Isus pe primul şi unicul loc. În fiecare zi: liturghia de dimineaţă, rugăciunea rozarului şi adoraţie la începutul după-amiezii. Rămânea problema postului în zilele de miercuri şi vineri. Voiam ca pentru mine, la fel ca pentru ceilalţi *apostoli* ai Gospei, pâinea să devină singurul meu aliment de două ori pe săptămână!»

„Ar trebui să încerci pâinea din făină de alac, îi spun, această făină este foarte bogată, conţine tot ceea ce ai nevoie. Asta te va sătura[40]. Poţi

[40] Alacul este o cereală rustică, strămoşul grâului, pe care o consumau şi galii. Se consideră că alacul a fost luat în cultură cam 9000 de ani înainte de Cristos. Această

folosi şi o maşină de făcut pâine[41]. Şi nu uita să-i încredinţezi lui Isus acest plan încă din seara precedentă; vei vedea, te va ajuta!”

Mathieu a intrat în joc. «Am urmat sfatul tău, mi-a scris el mai târziu. De curând, foarte hotărât să cumpăr o maşină de pâine şi făină de alac, mă duc la brutarul meu ca să mă informez şi văd în vitrina sa pâini din făină de alac. Era într-o zi de marţi; cumpăr, deci, una, pentru următoarea zi, miercuri, însă fără să fiu sigur de rezultat. Miercuri dimineaţa îmi încep pâinea mea nouă din făină de alac, cu hotărârea fermă să nu mănânc decât pâine până a doua zi dimineaţa. La liturghia de dimineaţă îi ofer lui Isus postul meu, ca să mă ajute. Minune! Pâinea a mers singură, „am funcţionat” toată ziua cu pâine: minunat! Sunt uimit că am putut ţine dimineaţa, amiaza şi seara cu pâine de alac cu miere şi apă.

Postul nu a fost o încercare, din contră, a fost o surpriză deoarece nu am suferit de arsurile mele obişnuite de stomac. Am avut o noapte foarte bună, ca şi cum aş fi cinat în mod normal, şi m-am trezit la 7 dimineaţa, joi, fără nicio greutate. Mai mult decât atât, toată ziua de joi am petrecut-o în bucurie. Aşadar, m-am abonat la postul de miercuri şi vineri, pentru intenţiile Mamei noastre din Cer. Şi când mă gândesc că a trebuit să aştept şaptesprezece ani ca să găsesc această reţetă! Poate că ea este şi un cadou de la sfânta Tereza cea Mică deoarece a trebuit să locuiesc în Lisieux pentru a găsi un brutar care face această pâine. Postul nu mai este o obligaţie, ci o sursă de bucurie pe care soţia mea o împărtăşeşte cu mine.»

---

cereală este renumită pentru calităţile sale nutritive şi dietetice. Ea conţine cei opt aminoacizi esenţiali de care corpul uman are nevoie şi îmbunătăţeşte circulaţia sângelui. Este un aliment extrem de complet şi foarte digerabil, ideal pentru post! Biblia menţionează cultivarea sa în: Exod 9,32; Ezechiel 4,9; Isaia 28,25) A se vedea reţeta de pâine cu făină integrală de alac în anexa 1.

[41] Maşina de făcut pâine permite prepararea ei în câteva ore. Se pun ingredientele în ea, iar pâinea iese gata pentru a fi consumată. Cei care postesc pot să-şi aleagă făina şi să obţină o „pâine de casă” excelentă pentru sănătate, fără să investească timp. Costul unei maşini este de aproximativ 100 €, însă câştigăm sănătate, bună dispoziţie şi longevitate!

Lui Mathieu nu i-a fost frică să facă un pas hotărâtor. Adeseori, noi vrem să înţelegem un mesaj al Mariei sau un verset biblic, înainte de a ne decide să-l punem în practică. Greşeală! În acest fel, trecem pe lângă multe haruri! Dacă Cerul ne cere acest lucru, de ce anume ne poate fi teamă? Desigur, este nevoie să ne organizăm, astfel încât să-l trăim cât mai bine, şi să căutăm mijloacele cele mai adaptate sănătăţii noastre, familiei noastre etc. Doar trăind mesajul descoperim noile orizonturi pe care acesta ni le ascundea. Există secrete care ni se descoperă numai dacă acţionăm cu încredere.

Postul înseamnă să iubim! Să posteşti fără iubire înseamnă să ţii un regim.

Nota Bene

1. Tot mai multe persoane prezintă intoleranţă sau sunt alergice la gluten. Ele pot lua pâine fără gluten, care poate fi găsită în multe centre comerciale. Grâul, secara, alacul, ovăzul şi orzul conţin gluten, însă alte cereale nu conţin. În Franţa, mai ales în Anjou, cultura de *quinoa* este tot mai răspândită. Este o pseudo-cereală fără gluten, care se găseşte sub formă de boabe, fulgi sau făină. Recomandată de ONU, este foarte bogată în proteine, fibre alimentare, fier, cupru şi oligoelemente, ca de exemplu, manganul. Uşor de pregătit. Ca boabe, ea se fierbe 20 de minute într-o cantitate dublă de apă. Are o aromă subtilă de nuci şi merge cu toate sosurile. Dacă nici acest lucru nu este recomandabil, rămâne posibilitatea de a posti cu orez, cu linte sau alte alimente de acest tip. Deci, important este să se păstreze spiritul postului şi să fie făcut cu toată inima. Persoanele bolnave nu sunt obligate să postească, dar în acele zile ele pot renunţa la lucruri de care sunt foarte ataşate: alcool, TV, Internet, tutun, cafea, ciocolată etc.

2. Pentru Sfânta Hildegarde de Bingen, doctor al Bisericii, alacul este regele cerealelor. Alacul conţine în el toate nutrimentele necesare şi modifică ph-ul sângelui, făcându-l uşor alcalin (astfel, elimină predispoziţia spre artrite, reumatism, acţionând totodată ca agent de

fluidificare a sângelui şi ca agent de prevenire a emboliilor şi a trombozelor).
Alacul este un aliment care ne face capabili de performanţe înalte; el măreşte acuitatea perceptivă a celor 5 simţuri ale noastre, permiţându-le să acţioneze sinergic. Ne simţim în formă maximă atunci când simţurile şi nervii dispun de toate elementele nutritive de care au nevoie pentru a funcţiona. Alacul este în acelaşi timp un tonic şi un aliment care stimulează toate organele.
Are o acţiune regeneratoare la nivel celular, iar specificitatea sa se reflectă în mod evident în revitalizarea activităţii celulelor şi a organelor senzoriale.

20
SFINTE IOSIF, DĂ-NE UN SEMN AL BUNĂTĂȚII TALE!

Sfântul Iosif, statuia din capela autoarei, din Medjugorje © EDM 2009

4 000 $?? Dar e o sumă imensă! Contul nostru din Statele Unite este deja gol, e un dezastru!

Suntem în 19 martie 2003 şi mica noastră „alianţă" tocmai termină nu o novenă închinată scumpului nostru Sfânt Iosif, ci treizeci de zile! De o lună încoace îi prezentăm în fiecare zi intenţii foarte puternice – ele nu lipsesc la Medjugorje – deoarece el excelează în mijlocire pe lângă

Dumnezeu, acesta nu este un secret pentru nimeni. Lui îi place foarte mult să-i ajute pe cei care se încred în el! De asemenea, cunoscând marea sa tandreţe naturală, nu am omis să-i cerem, cu ocazia acestor rugăciuni: „Te rugăm, dă-ne un semn al bunătăţii tale!"

Vestea cea proastă vine chiar în momentul nepotrivit, în ziua Sărbătorii sale! Şi-l atac: „Sfinte Jo, aşa ne dai tu un semn al bunătăţii tale? Nu înţeleg ce vrei să ne spui!"

De fapt, tocmai primisem din Statele Unite mesajul unei persoane care lucrase ca voluntară la noi timp de un an, dar care apoi a schimbat „tabăra". Aceste lucruri se întâmplă, uneori, este întotdeauna dureros. Mesajul acestei persoane este foarte clar: ea ne cere să-i plătim orele de lucru, deplasările sale, benzina... şi să-i facem un virament de 4000 de $. La această veste, reacţiile celor din casa noastră au fost: „Dar este nedrept! Cum poate să ceară asta?

Mărturisesc că, şocată eu însămi de acest anunţ, trebuie să lupt împotriva tristeţii care mă copleşeşte deoarece nu se pune problema să întunecăm această zi frumoasă de sărbătoare! Însă o întrebare mă urmăreşte, deoarece în trecut sfântul Iosif nu ne-a lăsat niciodată într-un asemenea impas: „Oare ce plănuieşte pentru noi? Nu pot să cred că acesta este ultimul său cuvânt. Probabil, ne ascunde ceva, dar ce?

Un pasaj din Evanghelie îmi vine încet, încet, în minte, un verset foarte scurt, dar foarte clar... Prea clar! Mai întâi încerc să-l ignor complet. „Aceste cuvinte ale lui Isus nu au nimic de-a face cu această situaţie", îmi spun eu. Cu toate acestea, la fel ca valurile care vin calm înspre ţărm tot la zece secunde şi nimic nu le poate opri, aceste cuvinte îmi revin constant în minte. Ca un laitmotiv, ele pătrund liniştit în mine, în ciuda tuturor eforturilor mele de a le alunga. Nu am ce face, trebuie să le iau în serios!

„*Dă oricui îţi cere”*, spune Isus în discursul său despre iubirea faţă de duşmanii noştri. (Lc 6,30) Deci, trebuie să iau o decizie. Îi strâng pe cei din casă şi respir adânc…

„Ei bine, îi vom da cei 4.000 de dolari ai săi! Dacă ne aflăm la Medjugorje ca să trăim mesajele şi nu trăim Cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă el se arată exigent, suntem ipocriţi. În plus, dacă bomba a explodat de sărbătoarea sfântului Iosif, el ne va scoate din treaba asta. Mingea este în terenul lui!”

Trec peste reacţiile pe care aceste cuvinte le-au provocat, pentru că, efectiv, nu aveam această sumă în contul american. Dar ştiam că Domnul este şi va fi întotdeauna un bancher atipic, care ne invită să dăm chiar şi ceea ce nu avem şi care ştie şi să înmulţească dacă este cazul.

A doua zi trebuia să plec la Roma pentru câteva zile şi aveam o altă întrebare care-mi preocupa mintea: „Sfinte Iosif, cum vom ieşi din acest impas? Acum e în joc onoarea ta, nu ne abandona!”

Ajunsă la Roma, fug în grabă la o capelă, în speranţa de a participa la liturghia de seară. Intru cu cinci minute întârziere, mă aşez pentru a asculta prima lectură şi observ o persoană care-mi face din depărtare semne intense de prietenie. Pare o străină. Odată liturghia încheiată, ea aleargă către mine şi-mi vorbeşte cu o amabilitate extremă. Această doamnă vine din Statele Unite. „Sunt doar în trecere prin Roma, îmi spune ea, şi vă găsesc în această capelă! Nu-mi vine să-mi cred ochilor! Am toate CD-urile dumneavoastră şi de ani întregi mă hrănesc cu ceea ce difuzaţi în America!” Schimbăm câteva cuvinte simpatice şi, apoi, ea mă întreabă cum merg lucrurile cu apostolatul nostru din SUA. Îi spun că am lansat o nouă carte în limba engleză, dar că nu totul este roz acolo deoarece una dintre fostele voluntare ne creează probleme. Fără explicaţii suplimentare din partea mea, şi ca o minge care sare înapoi, ea replică: „Cât vă cere?” „Oh, o sumă absurdă!”, îi spun. Ea insistă: „Cât?” „4.000 de dolari!”

Să-l fi atins fizic pe Sfântul Iosif în acel moment, n-ar fi avut un efect mai magic! Oare visez? O văd efectiv pe această doamnă deschizându-şi poşeta, scoţând un carnet de cecuri şi semnând un cec după ce scrisese suma în cauză. Rămân uimită, jenată, confuză... neştiind ce să spun! Totul este rezolvat în decurs de trei minute.

Sfinte Iosif, îţi mulţumesc pentru acest semn al bunătăţii tale! Pentru a ni-l da, ţi-au trebuit mai puţin de 24 de ore. Fără îndoială că tu aşteptai să facem noi mai întâi un semn de bunătate faţă de fiul tău Isus, prin acceptarea cuvântului său. Cred că ai vrut să-l faci şi pe el fericit, prin creşterea încrederii noastre în el! Tu ai adăugat pur şi simplu darul unui har spiritual la darul material al dolarilor. Încă o dată ne-ai surprins şi ne-ai încântat. De altfel, mi te imaginez, în Nazaret, atunci când îl învăţai Tora pe micuţul tău Yeshua. Nu-i spuneai deja: „Dă oricui îţi cere?” Este ceea ce practicai tu însuţi, nu-i aşa?

Acum te cunosc puţin mai bine, ştiu că tu vii întotdeauna în ajutorul celor ce te roagă cu sinceritate. Şi atunci când unul dintre protejaţii tăi se află în nevoie, dacă pari că eşti în întârziere, el nu trebuie să creadă niciodată că tu stai cu braţele încrucişate fără să faci nimic. Nu, ci tu îi pregăteşti o surpriză care-i va depăşi speranţele!

*****

În inima Chinei

În timpul călătoriilor mele în China am remarcat cu câtă aviditate devorează unii chinezi tot ceea ce este legat de Cristos şi de mesajul său Evanghelic. De la Matteo Ricci până astăzi[42] credinţa creştină nu s-a stins niciodată; ea a dat Bisericii figuri strălucitoare de credincioşi şi de martiri şi aştept cu nerăbdare să ajung în Cer, ca să aud chiar din gurile

[42] Matteo Ricci, iezuit care a introdus creştinismul în China. Procesul său de beatificare este în curs.
A se vedea: http://www.matteo-ricci.org/Bilan/presentation_niv2.html

lor cele mai uimitoare povestiri din viaţa lor de credinţă. Oameni harnici, veseli, extrem de curajoşi...

Dintre sute şi sute de milioane de chinezi „care încă nu cunosc iubirea lui Dumnezeu" (după însăşi expresia Sfintei Fecioare cu care-i desemnează pe necredincioşi), unii au avut harul de a-l întâlni pe Dumnezeul viu şi adevărat. Iar atunci, acest Dumnezeu devine pentru ei o nepreţuită comoară. În sânul întunericului dens care zdrobeşte această ţară în atât de multe privinţe, ei ştiu că, da, într-adevăr, există un Creator al universului, care-i iubeşte pe oameni! Există un cer în care domneşte o fericire veşnică! Există un Spirit care este Sfânt şi care ne poate locui, ne poate conduce! Fiecare om are un suflet făcut pentru a iubi şi acest suflet este nemuritor! Există un Dumnezeu care s-a făcut om pe pământul nostru pentru a ne mântui şi a ne lua cu el, un Dumnezeu care a venit printre noi, care ne-a vorbit şi ne-a arătat calea de urmat pentru a fi cu el, un Dumnezeu care a putut învia morţi! Există un Dumnezeu care este adevăratul Rege al universului şi în faţa căruia orice genunchi se va pleca! Timpul de pe pământ este doar o scurtă trecere în care chiar suferinţele au un sens şi o valoare veşnică! Da, într-adevăr toate acestea există[43]!

Pentru ei, această viaţă de credinţă, comparată cu platitudinea unei existenţe la nivelul şederii noastre pe pământ şi fără un viitor real, reprezintă aur! Ce perspective extraordinare dobândesc ei descoperind credinţa în adevăratul Dumnezeu! Acest popor a suferit atât de mult, el ştie să facă diferenţa dintre aurul adevărat şi cel falsificat. Cum ar putea să-şi abandoneze credinţa creştină atât de preţioasă pentru valori înşelătoare şi trecătoare?

În China, sfântul Iosif este atât de iubit încât, dintre băieţii născuţi în familiile creştine, un mare număr primesc numele de Iosif. Dacă nu cunoaşteţi numele unui preot, numiţi-l părintele Iosif şi în unul din două

---

[43] Venind în Medjugorje, în plin regim comunist, Sfânta Fecioară a declarat: „Am venit să vă spun că Dumnezeu există şi că El este Viaţă!” (iunie 1981)

cazuri veţi nimeri! Trebuie spus că şi sfântul Iosif are aceleaşi sentimente faţă de ei.

Printre numeroşii Iezuiţi care au străbătut China şi au inspirat-o timp de secole, unul dintre ei, fratele Gervasius, originar din Austria, povesteşte în 1976 un fapt demn de vieţile sfinţilor. Întâmplarea are loc în China meridională[44].

Fratele Gervasius îl însoţeşte pe părintele Gotsch, un alt iezuit, care merge la un muribund din Kaotai. Ei traversează călare 200 de km de munţi şi dealuri şi ajung la muribund. Prea târziu, el este deja mort. După înmormântare ei îşi reiau drumul. La jumătatea călătoriei întâlnesc un tânăr care pare să-i aştepte pe marginea drumului şi care le cere să-l urmeze la mama sa bolnavă. Ei merg împreună cu acest tânăr într-un sat mic, la 15 km distanţă. Într-o locuinţă, mai mult decât precară, o femeie este pe moarte. Văzându-l pe preot, ea îl întreabă:
– Străinule, îmi vei spune adevărul dacă îţi pun întrebări?
– Desigur, mamă!
– Există un Dumnezeu în care există trei persoane? Există o altă viaţă, un loc de fericire pentru cei buni şi un loc de groază pentru cei răi? Este adevărat că Dumnezeu a venit pe acest pământ ca să moară pentru oameni şi să le deschidă locul de fericire? Străinule, sunt adevărate toate aceste lucruri?

Uimit, preotul îi răspunde DA. Dar de la cine ar fi putut afla femeia toate acestea? Bolnava continuă:
– Ai apă cu tine, atunci spală-mă, ca să pot merge în acel loc de fericire!

De unde ştie ea că preotul are la el apă sfinţită pentru botez? Atitudinea ei hotărâtă are ceva copilăresc, dar convingător. Părintele îi explică pe scurt liturghia şi sensul sacramentului, iar apoi o botează.

Bolnava, plină de bucurie, mai spune:

---

[44] Din revista germană *Weite Welt*, ianuarie 1976.

– Ai şi pâinea cu tine. Este o pâine specială, pentru că Dumnezeu este în ea. Dă-mi această pâine!
Preotul scoate din sacul lui ostia consacrată pe care o poartă la el. Bolnava ştia că el avea „Pâinea”! Preotul îi explică sensul sacramentului Euharistiei şi o cuminecă. De asemenea, îi dă ultimele sacramente [45] (mărturisirea păcatelor şi ungerea bolnavilor). Apoi îi zice:
– Până acum tu ai pus întrebări; acum este rândul meu să-ţi pun! De la cine ai învăţat adevărurile de credinţă? Ai întâlnit credincioşi catolici sau evanghelişti?
– Nu, străinule.
– Atunci ai citit cărţi creştine?
– Nu ştiu să citesc, străinule, şi nici nu ştiam că există astfel de cărţi.
– Atunci, de unde şi de la cine ai primit această cunoaştere a credinţei?
– M-am gândit întotdeauna că aşa ar trebui să fie şi de zece ani trăiesc în acest fel. Mi-am învăţat şi fii în acest mod şi poţi să-i speli pe toţi (adică să-i boteze).
– Dar ştiai că astăzi vom trece pe aici?
– Bineînţeles! Am văzut un om în vis. El mi-a spus să-mi trimit fiul mai mic pe marginea drumului şi să-i cheme pe cei doi străini care vor trece pe acolo. Mi-a spus că ei mă vor „spăla”, ca să mă duc în locul fericirii după moarte.

Misionarii sunt profund impresionaţi. Atitudinea femeii în faţa morţii este atât de plină de pace încât nu lasă loc niciunei îndoieli. Înainte de a pleca misionarii îi oferă o imagine a sfântului Iosif, patronul muribunzilor. Plină de bucurie, ea exclamă: „Pe el îl cunosc! Venea adeseori să mă viziteze. El este cel care mi-a spus să-mi trimit fiul pe drum ca să vă cheme!”

---

[45] După cum sacramentul Botezului, al Mirului şi al Euharistiei alcătuiesc o unitate numită „sacramentele iniţierii creştine”, se poate spune, deci, şi că Pocăinţa, Sfânta Ungere şi Euharistia dată ca viatic constituie, atunci când viaţa creştină îşi atinge ţinta, „sacramentele care pregătesc pentru Patrie” ori „sacramentele care încheie peregrinarea”. (*Catehismul Bisericii Catolice)*

Fusese un vis sau sfântul Iosif în persoană venise s-o viziteze? Nu ştia. De altfel, nu era esenţial să ştie acest lucru. Important era că sfântul Iosif o învăţase pe bolnavă. Misionarii au aflat mai târziu că femeia a murit în noaptea aceea.

*****

Sfântul Iosif în lumina reflectoarelor

O lege evreiască foarte veche interzicea bărbaţilor să se căsătorească cu femei mult mai tinere ca ei. În general, ei nu puteau să le depășească cu mai mult de cinci, şase sau şapte ani. Evident, sfântul Iosif nu putea fi acel bătrân adeseori reprezentat de pictori. Era nevoie de un om puternic ca să fugă în Egipt pe timp de noapte cu o soţie foarte tânără şi un nou-născut; de asemenea, ajuns în Egipt, el trebuia să asigure o minimă subzistenţă pentru familia sa. Tradiţiile locale din Egipt ne arată un om responsabil, care trebuia în mod constant să fugă de spionii lui Irod. Acesta, văzând că nu şi-a atins scopul în ciuda masacrului copiilor nevinovaţi din Betleem, nu înceta să-l caute pe micul Rege al Evreilor de care-i era atât de frică! Sfânta Familie a trebuit să parcurgă mii de kilometri în patru ani, înainte de moartea lui Irod. Mai târziu, în Nazaret, Sfântul Iosif a trebuit să reconstituie pornind de la zero o activitate viabilă pentru ai săi şi să-şi reia frumoasa meserie de tâmplar şi arhitect. În atelierul său, el era nevoit să poarte în fiecare zi greutăţi mari, grinzi, lambriuri, căruţe, mobilier şi alte obiecte pe care le fabrica, şi să le livreze clienţilor săi. Oare nu el l-a învăţat pe Isus să poarte pe umeri grinzi grele, pregătindu-l astfel pentru dureroasa urcare pe Golgota?

21
AŢI FOST SINGURII PE PLATOU...

Această întâmplare uimitoare a început cu un apel telefonic pe care l-am primit la Mortain (Normandia) în toamna anului 1989.

Canalul de televiziune naţională Antena 2 propunea mai multor membri ai Comunităţii mele să participe la o emisiune despre homosexualitate, care urma să aibă loc câteva săptămâni mai târziu. Auzind această invitaţie, am primit convingerea interioară că trebuia să răspundem. Desigur, eram conştientă că, dacă am fost invitaţi în calitate de comunitate catolică, era, probabil, pentru a ne folosi ca să ridiculizeze Biserica. Superiorul comunităţii mele m-a pus el însuşi în gardă, însă, văzând convingerea mea, ne-a dat undă verde şi ne-am dus la acea emisiune, *Staruri chemate la bară*[46]. Eram trei: un medic, un seminarist şi eu.

Studiourile se găseau la ultimul etaj al unui turn înalt din Paris. Inima-mi bătea cu putere deoarece cunoştinţele mele în problema homosexualităţii şi a ramificaţiilor sale erau nule şi mă simţeam nepotrivită în acel decor. În câteva zile am devorat documente despre acest subiect, însă tot nu eram mai bine informată.

Pe platou se aflau persoane importante care pledau în favoarea homosexualităţii în Franţa: un preot gay, un pastor, gay şi el, responsabil al unui templu protestant unde binecuvânta uniunile homosexuale şi care adusese un mic video pentru a ilustra spusele sale. (Acest om a fost asasinat după aceea, într-un scandal sexual). De asemenea, se afla şi un scriitor, un om al legii şi David Girard, împăratul culturii gay din anii ’80,

[46] *Stars à la barre* (Staruri chemate la bară) este o emisiune lunară de societate din Franţa în care acuzaţi (de obicei, vedete), juraţi şi avocaţi sunt primiţi pentru două audienţe în jurul aceluiaşi subiect.

fondator al unei mari companii în domeniul sexului şi al nopţii gay pariziene, cu restaurante, baruri, saune, saloane de masaj, ziare... Cel mai virulent împotriva Bisericii Catolice şi împotriva noastră era David, care s-a lansat într-un atac violent şi otrăvit cu grijă. Concentrat de vitriol!

Aşa cum era de aşteptat, microfoanele care ne-au fost atribuite erau adesea tăiate atunci când voiam să vorbim. Întreaga emisiune mergea în direcţia unei preamăriri a practicilor homosexuale şi tindea să justifice situaţia homosexualilor pentru obţinerea unor legi noi în favoarea lor. Cu toate acestea, am putut plasa mai multe lucruri importante. Apoi, luminile rampei s-au stins şi ne-am dus la subsol ca să ne luăm paltoanele şi să plecăm fiecare acasă la el.

Chiar atunci s-a produs un eveniment cu totul neaşteptat: David Girard s-a îndreptat spre mine, ca să-mi strângă mâna călduros. M-a privit drept în ochii şi mi-a spus cu un ton care nu putea în niciun fel să mă facă să mă îndoiesc de sinceritatea lui: „Vă felicit pentru că voi trei aţi fost singurii de pe platou care au spus adevărul!"

Am rămas mută de stupoare! În privirea sa am văzut o fereastră de puritate adevărată. Apoi, a dispărut imediat în noapte, iar eu am plecat cu fraţii mei.

Întorcându-mă la Medjugorje, această amintire mă urmărea şi nu încetam să mă rog pentru David. Rugăciunea îmi revenea neîncetat în inimă, fără s-o provoc eu. Nu mă puteam opri, îl imploram constant pe Domnul în favoarea lui David, mai ales din cauza acelei străluciri pe care am zărit-o în privirea sa. Această mijlocire spontană s-a instalat atât de puternic în timp, încât am ajuns să mă întreb: „Oare Domnul vrea să mă întâlnesc cu David?" Am decis să încerc. Prin biroul Antenei 2 am obţinut coordonatele sale şi i-am scris o scrisoare foarte simplă, spunându-i că aş dori să-l cunosc mai bine şi propunându-i să-i împărtăşesc despre viaţa mea. El mi-a trimis prin poştă o scrisoare foarte amabilă în care mă invita să-l întâlnesc într-un salon de ceai foarte şic, l'Angelina, de pe strada Rivoli (în Paris).

Întâlnire de neuitat! David s-a simţit în siguranţă şi şi-a deschis inima în faţa mea. Am descoperit detalii despre copilăria și adolescența lui, pe care nu le-a publicat niciodată; am înţeles, de asemenea, că pe plan religios nu ştia nimic, dar absolut nimic! Cele mai de bază noţiuni îi scăpau complet; atunci m-a bombardat cu întrebări despre Dumnezeu.

Văzând excelenta turnură pe care o luase dialogul nostru, i-am pus în cele din urmă întrebarea care de mult timp îmi stătea pe buze:
– După emisiune, când mi-ai spus „La revedere”, ai adăugat: „Vă felicit pentru că aţi fost singurii de pe platou care au spus adevărul!” Atunci de ce ne-ai atacat cu atâta virulenţă în timpul emisiunii?
– Dar... pentru că toţi fanii mei mă priveau! Trebuia să-mi fac treaba! Am făcut tot acel cinema pentru ei! Însă în adâncul meu ştiam foarte bine că doar voi spuneaţi adevărul!

Eu cred că nu şi-a dat seama de enormitatea pe care tocmai mi-o spusese! O enormitate pe care astăzi trebuie s-o păstrăm în memorie!

În timpul conversaţiei noastre, el îmi repeta la fiecare cinci minute: „Ar trebui să joci în filme, ai arăta foarte bine pe ecran!” (Pe-atunci nu făceam decât înregistrări audio, ascunsă, din fericire, în mini studioul nostru de sunet, fără nici cea mai mică dorinţa de a fi filmată!) Am fost impresionată de curiozitatea lui David şi deschiderea sa aproape inocentă faţă de lucrurile lui Dumnezeu. De exemplu, mi-a spus: „Lumea aceasta este dezgustătoare! Sunt sătul de toate aceste murdării! Mie-mi place puritatea! Dar cum ea nu există pe pământ, abia aştept să plec! Nu-mi pasă dacă mor tânăr, această lume mă dezgustă. La tine văd această puritate, într-adevăr ar trebui să apari pe ecran, oamenii au nevoie să vadă oameni ca tine!”

Conversaţia noastră devenise atât de intensă încât nici măcar nu am observat că nu mai era nimeni în jurul nostru şi că salonul de ceai trebuia să se închidă. Am ieşit, dar nici vorbă să scurtăm conversaţia! Am făcut de mai multe ori turul cartierului, într-atât eram de dornici să continuăm. Îmi spuneam: „Dacă fanii lui l-ar vedea aşa, făcând conversaţie cu o călugăriţă, s-ar uita foarte ciudat!”

L-am invitat să petreacă un weekend la noi în Mortain, ca să poată vedea cu ochii săi viaţa unei comunităţi; el a acceptat cu bucurie. Dar nu a putut să ajungă în weekendul prevăzut, fiindcă medicii l-au pus sub morfină, din cauza durerilor de gât extrem de puternice. Am înţeles la telefon că, probabil, suferea de SIDA. Dar pentru că eu trebuia să mă întorc la Medjugorje, i-am promis să vin să-l văd cu ocazia viitoarei mele vizite în Paris.

Întâlnirea a fost programată peste trei luni şi, când a sosit ziua aceea, i-am spus lui David că de data aceasta nu voi veni singură la întâlnire, ci voi fi cu un prieten, un preot, pentru că el i-ar putea spune mai multe despre viaţa cu Dumnezeu. Dialogurile se anunţau, deci, foarte interesante. În ultimul moment David m-a informat că nu ne va primi în biroul său de afaceri, ci la reşedinţa sa privată, pentru că încă suferea. Atunci când împreună cu preotul am ajuns acasă la el, am văzut un imens triplex pe primul loc în moda pariziană. David ne-a întâmpinat cu căldură. Însă am remarcat cu tristeţe că scăzuse la jumătate din greutatea sa şi a trebuit să accept realitatea: era ultima mea întâlnire cu el pe pământ. Cu alte cuvinte, preotul şi cu mine nu aveam decât o oră ca să-l pregătim pentru întâlnirea faţă în faţă cu Creatorul său şi să-i explicăm un minim despre soarta finală a omului.

Cum tocmai revenisem de la o întâlnire cu Maria Simma în Austria – o femeie de la ţară care primea vizite de la sufletele din purgator – am folosit pretextul interviului meu cu ea, ca să vorbesc cu David despre cer, purgator şi iad[47]. Cu ajutorul unor exemple concrete, am făcut un rezumat al catehismului de bază despre nemurirea sufletului, îndurarea imensă a Tatălui şi dorinţa nebună a lui Isus de a-l primi în inima lui care arde de iubire. David asculta cu atenţie. I-am vorbit, de asemenea, despre puterea liturghiei, iertarea păcatelor şi alegerea liberă pe care fiecare o face în momentul morţii privind veşnicia sa.

Cât despre prietenul nostru preot, el s-a lansat într-o descriere foarte realistă a acţiunii sale cu tinerii adunaţi în fiecare an în şcoala sa de

---

[47] A se citi *"Surprinzătorul secret al sufletelor din purgator"*, de sora Emmanuel. A se vedea *Lucrări de acelaşi autor*, pagina… X.

evanghelizare. Am asistat apoi la o scenă neaşteptată, demnă de momentele de vârf ale evanghelizării „pe teren accidentat”: un dialog fratern între idolul Gay-lor şi acest preot care expunea cu seninătate beneficiile castităţii în rândul tinerilor. Cei care spun că viaţa cu Dumnezeu este anostă ar trebui să-şi revizuiască opinia! O mare prietenie s-a născut între aceşti doi oameni care au avut drumuri foarte diferite. Umorul lui Dumnezeu este tandreţe!

În ciuda epuizării sale fizice, David a ascultat fiecare cuvânt al nostru ca un mic elev cuminte care descoperă lumea împreună cu învăţătoarea sa şi care nu-şi dă seama cum trece ora. La sfârşit ne spune, arătând cu degetul spre un perete alb din salon: «Ei bine, eu îi spun lui Dumnezeu: „Dumnezeule, uite, eu sunt ca o pânză albă, dacă vrei să scrii ceva pe ea, eu sunt pregătit!”» Apoi, a trebuit să plecăm pentru a-i permite lui David să-şi respecte timpul de odihnă. Dar, când să ieşim pe uşă, preotul s-a întors şi i-a spus: „Fratele meu! Nu eşti departe de Împărăţia lui Dumnezeu!

Întoarsă la Medjugorje, am continuat să-l port pe David în rugăciunea mea şi în timpul unui alt sejur în Paris, câteva luni mai târziu, l-am sunat la biroul său. Unul dintre colaboratorii săi apropiaţi, pe care-l întâlnisem ceva mai devreme, mi-a spus:
«Mare păcat, soră! David a murit cu patru zile în urmă (23 august 1990) şi l-am îngropat ieri. Îmi pare rău, v-a lipsit puţin! Dar trebuie să vă spun, soră, că noi, prietenii lui, am fost frapaţi de tot ceea ce ne-a spus despre tine şi despre prietenul tău cu care ai venit împreună la el. Până pe patul de moarte, el ne repeta că niciodată nu a întâlnit oameni ca voi şi că sunteţi puri, că voi ştiţi lucrurile adevărate ale vieţii. Că aveţi ceva ce voia şi el să aibă. Vorbea despre voi doi cu mare admiraţie. În plus, ne-a surprins! Ne-a spus că voia ca, imediat după ce moare, să facem o liturghie pentru el. Atunci, mai mulţi prieteni i-au replicat: „O liturghie! Ce te-a apucat? Eşti catolic acum?” La aceasta, el a răspuns cu o forţă ce nu lăsa loc niciunei contraziceri: „Nu vă cer părerea, vă cer o liturghie şi va trebui s-o faceţi!”
Soră, dacă l-aţi fi văzut! Insista în pofida criticilor prietenilor săi! Nu înţelegeam ce se întâmplă cu el, însă el nu se lăsa, voia liturghia sa! Aşa

că, am vrut să-i respectăm ultima dorinţă şi am căutat o biserică unde să cerem să se celebreze această liturghie pentru înmormântarea sa. Şi fiindcă trebuia să fie înmormântat în cimitirul unde era înhumată bunica lui, am întrebat la biserica de acolo, iar preotul a acceptat după ce ne-a pus câteva întrebări. El a vrut să citească biografia lui David. A făcut liturghia şi apoi ne-am dus toţi la cimitir. Daţi-mi adresa dumneavoastră, soră, vă voi trimite anunţul de deces.”»

Când am primit anunţul, am decis să-i telefonez preotului acelei parohii pentru a-l întreba cum a trăit acea înmormântare şi cum s-a petrecut liturghia. El mi-a răspuns:
– Ce liturghie? N-a fost nicio liturghie! Când am citit biografia lui David şi stilul său de viaţă... nici vorbă să fac liturghie!
Am înghiţit în sec şi l-am întrebat cu o voce înceată:
– Şi ce aţi făcut?
– Am făcut-o simplă rugăciune de binecuvântare, asta a fost tot.
– Şi cine a participat la această rugăciune?
– Ah, bine, soră, au fost toţi acolo, toţi prietenii lui, biserica a fost plină, erau cel puţin două sute, toţi cu cerceii lor...

În stare de şoc, am murmurat vag un *mulţumesc* înainte de a încheia apelul. Mi-era greu să cred ceea ce auzisem. Două sute de oi care nu pun piciorul în biserică, iată-i adunaţi într-o biserică şi fără liturghie! Imediat, am luat iar telefonul şi am format numărul preotului care mă însoţise la David. El a acceptat să celebreze liturghia! Nu-i puteam lua lui David liturghia sa din moment ce, în ciuda batjocurilor, el l-a mărturisit pe Isus în faţa prietenilor săi până pe patul de moarte!

– Ascultă, îi spun eu, el a cerut o liturghie, aşa că va avea liturghia! Îţi dai seama, şi-a întors inima către Isus şi a înţeles importanţa liturghiei! Tu i-ai putea oferi această liturghie?
– Bineînţeles! Îi vom aduna pe toţi prietenii lui şi le vom face o super-liturghie în Paris!

Nu ştiu cum a reuşit acest preot să-i anunţe pe prietenii lui David, faptul e că, un timp mai târziu, el a celebrat liturghia cerută în mica biserică

Saint-Leu, în plin cartier „fierbinte” al Parisului, înconjurat de cei mai mari suporteri ai lui David. El mi-a cerut să le spun câteva cuvinte de introducere. Apoi, înainte de rugăciunea Tatăl nostru, preotul s-a întins pe pământ înaintea altarului şi a cerut iertare adunării din partea Bisericii pentru toate dăţile când preoţii şi-au exprimat dispreţul sau respingerea faţă de homosexuali[48]. Mulţi dintre cei prezenţi plângeau şi vedeam apărând multe batiste.

Prietenul nostru preot a reuşit să ţină legătura cu mulţi dintre ei şi, astfel, în anii care au urmat, el i-a asistat spiritual pe mai mulţi dintre ei care au murit de SIDA. El îi vizita la spital şi-i ajuta să se întoarcă la Dumnezeu. Unul dintre prietenii lui David era directorul unui teatru gay, chiar lângă această biserică. După ce s-a întâlnit cu acest preot, el a renunţat la slujba aceea...

Am înţeles de ce Domnul ne-a invitat să participăm la emisiunea *Staruri chemate la bară*. Nu eram staruri, nici pe departe, iar bara era prea înaltă pentru noi. Însă îl purtam în noi pe Acela care este Soarele Dreptăţii şi acest Soare ştia că, pe platoul de la Antena 2, unuia dintre fiii Săi dragi îi era foame de razele Sale! Unul dintre copiii Săi îl căuta în lumea nopţii, fără să ştie.

---

[48] Homosexualitatea face să curgă multă cerneală azi. În ceea ce mă priveşte, vreau să fac o remarcă: este foarte important să separăm două realităţi, persoana, care este un copil al lui Dumnezeu infinit respectabil, şi activitatea sa, discutabilă sau deplorabilă. Isus a făcut întotdeauna diferenţa. Să amestecăm cele două lucruri deserveşte întotdeauna persoana şi suscită o judecată morală asupra ei, judecată care nu-i revine decât lui Dumnezeu şi pe care nimeni n-ar trebui să-şi permită s-o facă în locul lui. În schimb, pentru a nu cădea în confuzia spirituală sau în capcana relativismului atât de bine denunţat de către Papa Benedict al XVI-lea, trebuie să spunem lucrurilor pe nume şi să numim răul, rău. Să iubim persoana nu înseamnă să spunem „Amin” la toate alegerile sale. Aici, Cuvântul lui Dumnezeu ne luminează în mod minunat! Cele zece Cuvinte de Viaţă (Porunci) date de Dumnezeu lui Moise pe muntele Sinai şi multe alte pasaje din Sfintele Scripturi nu au dată de expirare şi rămân lumina care ne luminează paşii în această lume debusolată. De altfel, îmi place să-mi imaginez ceea ce Isus i-ar fi spus lui David Girard dacă acesta l-ar fi invitat să servească un ceai cu el pe strada Rivoli...

22
ŞIRETLICUL CRICULUI

„*Dragi copii, Satana vrea să lucreze cu şi mai multă forţă pentru a vă răpi fiecare bucurie. Prin rugăciune, puteţi să-l dezarmaţi complet şi să vă asiguraţi fericirea.”* (Mesajul din 25 ianuarie 1985)

Această parabolă ne introduce în adâncul regiunii Limousin, în anii ’90. Un om este grăbit, el trebuie să se meargă la sora lui în cel mai scurt timp posibil şi sunt patru ore de făcut cu maşina până în satul ei. Drumurile sunt înguste şi puţin frecventate pe acest traseu din departamentul Creuse, din Franţa centrală. Este timpul să plece!

Bărbatul a măsurat nivelul uleiului, a făcut plinul, a verificat anvelopele şi i-a cerut fiului său să pună în portbagaj roata de rezervă, care atârna în garaj. După o cafea tare, pregătită de soţia lui, bărbatul se avântă pe şosea. Abia a parcurs câţiva kilometri că în mintea lui se conturează deja seara care-l aşteaptă la sora lui, iar inima îi este cuprinsă de bucurie la ideea acestei pauze de 24 de ore, departe de activităţile sale cotidiene.

Două ore mai târziu... pană de cauciuc la roata din faţă stânga. „Ah! Trebuia să mi se întâmple astăzi, bineînţeles! Ce bine că fiul meu mi-a pus roata de rezervă!” Bărbatul deschide portbagajul, scoate roata de rezervă şi caută cricul. Degeaba! După ce a verificat toate colţurile posibile ale maşinii, acceptă realitatea: fiul său a pus roata, dar a uitat cricul. Imposibil să schimbe pneul crăpat!

Ce să facă? Locul este pustiu, aşa că nu se aşteaptă să găsească vreun garaj mai aproape de câţiva kilometri. Omul îşi înfrânează gândurile negative despre fiul său şi capul lui de bostan, fiindcă trebuie să găsească

repede o soluţie valabilă. Să facă autostopul? Nimeni nu trece pe acolo cu excepţia câtorva vaci şi oi.

Bărbatul este un activ înnăscut, aşa că decide să meargă până la Saint-Sulpice-les-Champs, căci după câte îşi aminteşte există un garaj la intrarea în sat. Pasul său este bine ritmat şi rămâne calm până în momentul în care un gând îi încolţeşte în minte. „Un cric? Cât mă va costa? Oh, nu cred că mare lucru. Mă scot cu 10 sau 15 euro!”

Lungeşte uşor pasul şi parcurge un kilometru bun, când îi vine al doilea gând. „Oh, să nu-mi fac visuri, nu voi găsi cu 10 sau 15 euro un cric bun, tipul va vedea că ajung gâfâind, cine ştie dacă nu-mi va cere 30 de euro? Aşa e comerţul, astăzi. Nu poţi fi sigur niciodată de nimic, numai banii contează!” Pasul bărbatului devine mai nervos şi începe să obosească.”

Nu mai are douăzeci de ani! Un al treilea gând îl loveşte: „30 de euro, 30 de euro, dar cine-mi spune că tipul va fi mulţumit cu 30 de euro?! Şi dacă-mi cere 50? Ce obrăznicie, oh, ce tupeu!! Nu, nu e posibil, tipi ca ăştia n-ar trebui să existe! Să-ţi faci bani pe nenorocirea oamenilor, nu e totuna!”

Mersul bărbatului devine cu totul sacadat, aproape milităros. Transpiraţia i s-a dublat iar expresia feţei sale arată că este gata să muşte. Orbit de scena pe care şi-o imaginează, furia începe să-i clocotească în vene, îl sufocă, face spume. În obsesia sa, el începe să vorbească cu voce tare, cu un ton ce nu admite replică. Rumegătoarele din jur îl privesc cu un aer bovin, cu siguranţă cricul nu este problema lor. „Închipuie-ţi, îşi spune bărbatul ca de fiecare dată, nu mi-l va da la 50, ci la 70! Şi nu va vrea să mi-l lase mai ieftin, parcă văd! Atunci, eu voi exploda, îi voi spune ce gândesc! Doar nu crede că mă voi lăsa păcălit! Las’ că vede el! Un pumn de-al meu în mutra lui, da, asta e tot ce va câştiga! Ah, e frumoasă Franţa! Tot ăştia îşi umplu buzunarele! Şi cine-i ţapul ispăşitor?”

Deodată, bărbatul zăreşte garajul la intrarea în sat. Ritmul său cardiac creşte şi, ignorându-şi epuizarea, începe să fugă. Ajuns la intrarea în

garaj, deschide uşa cu violenţă şi începe să ţipe la sărmana angajată de 18 ani care se ocupă de magazin: „Ei bine, la preţul acesta, puteţi să vă păstraţi cricul!

Tânăra înţelege că e vorba despre un cric, se îndreaptă calm spre stand de unde scoate la iveală un cric nou-nouţ ce are lipită o mică etichetă galbenă fluorescentă pe care este marcat: la preţ redus, 9 euro în loc de 12.99.

*****

O mare parte din suferinţele noastre se datorează imaginaţiei noastre, numită de către unii *nebunia minţii*. Ne facem un scenariu cu un eveniment care ar fi dureros pentru noi dacă s-ar întâmpla şi anticipăm durerea. Durere inutilă fabricată în întregime de mâinile noastre!

Este ceea ce se numeşte şiretlicul cricului, o mică parabolă referitoare la mintea umană căreia, atunci când este confruntată cu o neplăcere reală, Cel Rău – ajutat de imaginaţia noastră – îi injectează în *crescendo* propriile sale otrăvuri de mânie, ură, amărăciune, chiar disperare. Pe moment, omul nu este conştient. Acest crescendo lent şi subtil sfârşeşte prin a-l desprinde complet de realitatea din jurul său şi-l închide în bula sa.

În comunitatea mea, când un frate se agită şi se lamentează pentru o nenorocire imaginară care fără îndoială nu se va întâmpla, i se spune: „Nu începe şiretlicul cricului!” Această simplă parabolă îi deschide ochii privind capcana în care ar putea să cadă şi, înconjurat de zâmbetele celorlalţi, el revine imediat la realitate.

23
UN COPAC CARE CADE

„Un copac care cade face mai mult zgomot decât o mie de copaci care cresc!” (Proverb chinezesc)

Să presupunem că un grup de rugăciune, o comunitate sau o asociaţie are o sută de membri şi că într-o zi unul dintre ei provoacă un scandal de pedofilie. Imediat, vom auzi murmurându-se în culise: „acest grup trebuie evitat, este o bandă de pedofili!” Răul care decurge apoi din aceste şoapte nu poate fi măsurat!

Cu câţiva ani în urmă, Domnul mi-a dat o lecţie care îmi va rămâne întotdeauna gravată în memorie. Într-o dimineaţă, la Medjugorje, mă duc la liturghia în limba engleză de la ora 10. Constat cu bucurie că preotul o celebrează cu ardoare şi multă emoţie. Dar, după-amiază, îl reîntâlnesc lângă piaţa din faţa bisericii, îmbrăţişându-se tandru cu o femeie foarte frumoasă, de care era vizibil îndrăgostit. Îmi casc ochii... Este chiar el! Rămân perplexă, mă rog pentru el şi nu spun nimic. Ziua următoare, mă duc din nou la liturghia în limba engleză, tot el o celebrează, cu aceeaşi înflăcărare... Şi-l revăd mai târziu, stând pe una din băncile din jurul bisericii, privind-o drept în ochi pe aceeaşi tandră prietenă. Rugăciunea mea pentru el devine mai intensă. Cu toate acestea, decid să nu spun nimănui nimic, în ciuda dorinţei mele de a vorbi despre aceasta comunităţii mele, ca toţi să se poată ruga pentru acest preot care trece printr-o perioadă dificilă. Există, într-adevăr, o ispită subtilă: sub pretextul că invităm un apropiat să se roage pentru o persoană, expunem o listă întreagă a păcatelor pe care credem noi că acea persoană le-a comis. „Ştii,

trebuie să ne rugăm mult pentru cutare, căci dac-ai şti...” Şi aici începe bârfa fatală[49].

Acest preot mă îngrijora şi nu înţelegeam cum putea juca pe ambele planuri cu atâta dezinvoltură, fiindcă nici măcar nu încerca să se ascundă!

Câteva zile mai târziu, spre marea mea surprindere, îi văd pe amândoi în acelaşi timp, lângă biserică, pe acest preot şi pe această îndrăgostită, conversând fratern... Erau gemeni şi absolut identici! M-am gândit atunci la tot ceea ce aş fi putut spune despre acest preot ciudat şi cu câtă uşurinţă i-aş fi putut distruge reputaţia, sau cel puţin să-i dau o lovitură urâtă. În acel moment m-a cuprins frica de Dumnezeu în faţa rapidităţii cu care limba noastră poate distruge în câteva secunde o lucrare frumoasă a lui Dumnezeu.

Viaţa sfântului Filip Neri abundă de *fioretti*[50] şi una dintre ele, citată adeseori de Maica Tereza, aruncă o lumină interesantă asupra folosirii limbii noastre.

La Roma exista o femeie care detesta o comunitate şi pe fondatorul ei (Philippe Néri), deoarece fiica sa intrase în acea comunitate fără permisiunea ei. De fapt, această mamă făcuse nişte planuri frumoase de nuntă pentru fiica ei şi pentru a o face să renunţe la viaţa religioasă, ţesea tot felul de intrigi şi răspândea tot felul de clevetiri pe seama acestei comunităţi. Dar, într-o zi, ea a avut parte de o retrezire a conştiinţei şi s-a dus să se spovedească părintelui Filip. Femeia şi-a mărturisit înşelătoria şi calomniile sale. Atunci, părintele i-a zis:
– Înainte de a-ţi da dezlegarea, du-te în piaţa satului şi cumpără o găină. Jumuleşte-o cu grijă şi adu-o la mine.
Doamna se execută, aduce găina jumulită la preot, care-i spune:

[49] În unele cazuri clare, în care este vorba de a atrage atenţia cuiva asupra unui pericol, trebuie să vorbim, însă întotdeauna cu scopul de a proteja terţa persoană, fără a etala niciodată răul comis de aproapele nostru. Lui Dumnezeu îi displace profund această etalare.
[50] povestioare

– Acum întoarce-te în piaţa satului şi adună toate penele găinii!
– Dar, e imposibil! răspunde femeia. Vântul le-a risipit pe toate!
– Exact, răspunde Filip. Acum înţelegi ce provoacă o calomnie: ea se răspândeşte pretutindeni ca penele duse de vânt! Consecinţele sale sunt irecuperabile!

*****

În Italia, am întâlnit o femeie de origine columbiană, Gloria Polo, medic dentist în Bogota. În timpul unei furtuni teribile ea a fost lovită mortal de un fulger şi a ajuns în lumea cealaltă. Pe pământ, dezvoltase un egoism şi o mândrie sălbatică din cauza frumuseţii sale, a bogăţiei şi a inteligenţei sale superioare. Ea îi dispreţuia pe ceilalţi, îi detesta pe preoţi şi-l batjocorea pe Dumnezeu. Călcase în picioare toate poruncile lui Dumnezeu, una după alta, şi-i învăţase pe alţii să facă la fel. Ajungând în cealaltă lume, ea s-a văzut afundându-se într-un puţ de întuneric fără fund şi urma să cadă în iad. Dar, chiar înainte de a intra în el, printr-un har special, ea şi-a amintit cuvintele pe care unul dintre clienţii săi i le-a adresat:
– Gloria, eşti foarte materialistă. Într-o zi, vei avea probleme cu Dumnezeu! Dar să nu uiţi niciodată acest lucru: Dumnezeu este îndurare, deci, strigă către el pentru a obţine iertarea lui!
Gloria a început, atunci, să ţipe:
– Doamne, iartă-mă! Dă-mi o a doua şansă!
Chiar în acel moment, ca şi înşfăcată de o forţă invizibilă, ea a simţit că urcă din nou spre lumină şi l-a văzut pe Isus. Acesta i-a vorbit şi i-a încredinţat o misiune pe pământ. Gloria a revenit la viaţă şi ca urmare corpul ei, făcut bucăţi în urma accidentului, a fost refăcut în mod miraculos (ea posedă documentele medicale ale acestor două etape). Domnul i-a descoperit ceea ce ea avea nevoie să ştie pentru a împlini o mare misiune în biserică. Gloria a devenit opusul a ceea ce a fost anterior. Mărturia ei este atât de puternică – am văzut-o cu ochii mei – sute de oameni merg la mărturisire după ce au auzit-o (vorbeşte în limba spaniolă).

De la această experienţă zguduitoare, Gloria a trăit ca o sfântă. Ea a captat mesajul! Povestea ei este foarte bogată, ar fi nevoie de volume întregi, atâtea am avea de citit. Voi insista aici asupra unui punct frapant al comportamentului său. La un moment dat i se întâmplă să fie la o masă sau reuniune cu oameni care, încet, încet, îşi dau frâu liber limbii şi deviază conversaţia spre critici. Auzind aceasta şi fără să spună nimic nimănui, Gloria se ridică brusc de la masă şi merge în altă cameră unde se roagă cu ardoare. Întrebată despre acest act surprinzător şi oarecum contrar normelor de politeţe, ea mărturiseşte simplu de tot că astfel de conversaţii o ard şi că este obligată să fugă! Ea le explică celor care vor să audă, cât de mult detestă Dumnezeu bârfa – şi cu atât mai mult calomnia – şi ce suferinţe îngrozitoare trebuie să suporte sufletele (pe care ea le-a văzut în timpul trecerii sale în lumea de dincolo) pentru a fi purificate de acest păcat[51].

Sfânta Faustina Kowalska ne dezvăluie câteva virtuţi, adesea ascunse, ale tăcerii: „Tăcerea este o sabie în lupta spirituală. Un suflet guraliv nu va ajunge niciodată la sfinţenie. Sabia tăcerii va tăia tot ceea ce ar vrea să se agaţe de suflet. Toţi suntem sensibili în privinţa cuvintelor şi vrem imediat să răspundem, fără să ne întrebăm dacă este voia lui Dumnezeu ca noi să vorbim. Sufletul tăcut este puternic; dacă el perseverează în tăcere, nicio supărare nu-l va atinge. Sufletul tăcut este capabil să se unească cu Dumnezeu în modul cel mai profund; el trăieşte aproape întotdeauna sub inspiraţia Spiritului Sfânt. În sufletul tăcut, Dumnezeu acţionează nestingherit.” (Sora Faustina, Mic Jurnal § 477)

*****

Atunci, despre ce vom vorbi?

Încă de la prima masă luată în Sassuolo[52], înconjurată de vreo zece prieteni, am sugerat să nu vorbim despre hrană între noi, ci să evocăm

[51] A se vedea site-ul ei: www.gloriapolo.net sau www.gloriapolo.com
[52] Un oraş din Italia unde autoarea a dat o mărturie.

teme care ar putea mări lumina din sufletele noastre şi ne-ar face să creştem. Desigur, eram dornici să vorbim despre Isus, despre ceea ce El ne-a făcut să înţelegem recent prin intermediul Evangheliei sau al unui eveniment din viaţa noastră. Rezultatul nu s-a lăsat aşteptat! La sfârşitul mesei ne era greu să ne despărţim, deoarece toţi voiau să aprofundeze aceste teme, într-atât ne erau de înflăcărate inimile. Aproape ca şi pentru pelerinii din Emmaus (cu toate proporţiile păstrate!), prezenţa lui Isus în mijlocul nostru era tangibilă şi aveam dorinţa de a-i spune: „Mai rămâi! Mai rămâi cu noi!”

Este suficient să decidem acest lucru înainte de masă. Ne-am obişnuit să ne punem la masă fără să reflectăm asupra grandorii acestui moment vrut de Dumnezeu, exprimăm atunci tot ceea ce ne trece prin cap şi vorbim despre lucruri lipsite de importanţă, sau chiar, din păcate, îl vorbim de rău pe aproapele nostru. Totuşi, acest timp împreună poate constitui un moment minunat de împărtăşire, în care fiecare acordă o atenţie importantă creşterii Împărăţiei lui Dumnezeu în inima vecinilor săi de masă. Dacă decidem acest lucru în timpul rugăciunii de binecuvântare care precede masa, constatăm foarte repede că Dumnezeu vine să ne viziteze (foarte fericit că este invitat, măcar o dată!) iar masa ia o cu totul altă turnură.

O bunică croată avea obiceiul de a merge la liturghie în fiecare zi. Întoarsă acasă, ea le împărtăşea alor săi ceea ce preotul spusese în predică. Într-o seară, la începutul apariţiilor, ea nu s-a putut duce la biserică din motive de sănătate, însă familia ei s-a dus. Reveniţi acasă, bunica i-a întrebat ce a spus părintele Jozo (pe vremea aceea el era preotul parohiei). Or, în acea zi, părintele le-a cerut tuturor enoriaşilor să ia angajamentul în faţa lui Dumnezeu că-şi vor petrece toată seara fără să spună niciun cuvânt împotriva aproapelui. La această veste, bunica a exclamat spontan: „Dar atunci, despre ce vom vorbi?”

Pe pământ, însuşi Isus a îndrăgit acest moment privilegiat al luării mesei împreună. Ce frumoasă ocazie, şi pentru noi, de a face din acest moment un timp de binecuvântare şi nu un timp irosit cu cuvinte fără rost şi, cu

atât mai puţin, cu cuvinte prin care îl ofensăm pe Dumnezeu. Adeseori am constatat că Isus îi îndeplineşte dorinţa celui care-i cere: „Doamne, serveşte-te de mine în timpul acestei mese pentru ca totul să fie spre gloria ta!”

*****

Papa Francis vorbeşte fără menajamente când vine vorba despre denigrare. El şi-a îndemnat anturajul să se păzească de aceasta, pentru că ea distruge unitatea (predica din 29 septembrie 2013). Confruntat, la fel ca fiecare dintre noi, cu bârfele, el a ţinut să clarifice lucrurile cu ocazia sărbătorii sfântului Arhanghel Mihail. Acest Arhanghel este patronul spiritual al Corpului de jandarmerie responsabil cu securitatea Vaticanului.

În acea zi, Papa i-a invitat pe jandarmi să mai adauge o luptă la cea pe care le-o cere datoria faţă de stat: lupta împotriva bârfei şi a denigrării, două boli spirituale care creează discordie şi distruge unitatea atât de dragă lui Cristos.

„Vă cer să apăraţi nu numai porţile şi ferestrele Vaticanului, ci, la fel ca sfântul vostru patron Mihail, să apăraţi şi porţile inimilor celor care lucrează la Vatican, în care poate pătrunde o ispită. Şi aş dori să vă spun – o spun pentru toată lumea, atât pentru mine, cât şi pentru toţi – că este o ispită care place mult diavolului: ispita împotriva unităţii, unitatea celor care trăiesc şi lucrează în Vatican. Diavolul încearcă să creeze un război intern, un fel de război civil şi spiritual. Acest război nu se poartă cu armele pe care le cunoaştem, el se poartă cu limba. Vă cer să ne apărăm reciproc de clevetiri. Concret, această apărare constă în a nu-l vorbi de rău pe celălalt şi de a nu deschide niciodată urechile la bârfe. Şi dacă aud pe cineva că bârfeşte, îl opresc: „Aici, nu se poate! Du-te la poarta Sfânta Ana, ieşi şi bârfeşte afară! Nu aici!”

24
SĂ VEDEM SAU SĂ NU VEDEM COPILUL

„*Tot ce faceţi unuia dintre fraţii mei cei mai mici, mie îmi faceţi”.* (Mt 25,40)

Pruncul Isus iese pe o poartă din Medjugorje (montaj foto)
© Nancy Cleland, 2008

Printre apostolii credincioşi Gospei se numără medici şi specialişti de toate tipurile, uneori de înalt nivel profesional. Unul dintre ei, cardiolog de renume la Paris şi apărător al vieţii, ne-a povestit acest episod neobişnuit: o femeie însărcinată în luna a şasea i s-a adresat pentru un diagnostic cardiac; într-adevăr, o ecografie fetală ridică suspiciunea unei afecţiuni la viitorul copil. După expertiză, Doctorul Charbel confirmă prezenţa unei malformaţii cardiace la făt. Dar el o încurajează: această malformaţie se dovedeşte a fi pe deplin operabilă, cu rezultate foarte bune.

Cu toate acestea, la o treime din cazuri acest tip de malformaţie cardiacă poate fi asociat cu trisomia 21. Informat, cuplul decide să facă o amniocenteză (recoltare de lichid amniotic, care înconjoară copilul în uter), pentru a vedea dacă copilul lor este sau nu purtător de trisomie 21 şi a se gândi bine: să păstreze sau nu copilul.

„Verdictul” amniocentezei cade ca o bombă: este un copil trisomic. Doctorul Charbel încearcă să-i convingă să-l păstreze, deoarece el ştie că în aceste momente presiunile exercitate asupra părinţilor, de cei din corpul medical, duc la avort, care le este prezentat ca unică soluţie.

Totuşi, cuplul decide să întrerupă sarcina, în luna a opta. Adică, printr-un fel de naştere provocată, copilul va fi ucis de un medic înainte ca el să poată ieşi din pântecele mamei. Aici, vocabularul utilizat este semnificativ: nu se spune că o fiinţă umană este condamnată la moarte, ci se vorbeşte despre o „sarcină cu probleme” şi se afirmă că soluţia cea mai bună pentru toţi este de „a o opri şi a pregăti o alta”. Grupul de rugăciune al doctorului Charbel şi al soţiei sale ia Cerul cu asalt pentru ca acest cuplu să renunţe la avort şi ca acest copil, creatură a lui Dumnezeu, să poată vedea lumina zilei. Pentru mamă ziua „Z”, în care îl va lăsa pe copil să piară, se apropie. Prietenii noştri o sună cu o zi înainte pentru a avea veşti de la ea... Inutil, cuplul este hotărât, iar mama va fi internată în spital la ora 7, a doua zi dimineaţa. Prietenii noştri îşi intensifică rugăciunea, zdrobiţi de durerea acestei decizii.

Dar ei nu s-au rugat degeaba: a doua zi, spre ora 3 dimineaţa, mama are brusc contracţii la intervale foarte scurte de timp şi, în mai puţin de o oră, ea naşte copilul acasă înainte să fie transferată la spital!

Micuţul a avut ideea bună de a se naşte spontan, cu câteva ore înainte de execuţia lui!

Ambulanţa îi duce pe mamă şi pe copil la spital, iar tatăl îi urmează. Cardiologul nostru îi găseşte pe părinţi la maternitate, în stare de şoc. Bulversaţi, ei îşi ţin acum copilul în braţe şi îşi trag palme, spunând: „Suntem criminali! Ieri, am semnat chiar noi condamnarea sa la moarte... Aveam de gând să omorâm această mică fiinţă! Nu suntem vrednici să fim părinţii lui! Doctore, vă rugăm, faceţi tot ceea ce este nevoie pentru a-l salva!" Iar mama, cu tandreţe, îşi ţinea la piept copilul, care dormea în pace, şi-l săruta.

Părinţi, copilul vostru nu este acelaşi atât în uter, cât şi în afara uterului? De ce acest copil bolnav, pe când se afla încă ascuns în sânul mamei sale, era nedorit şi condamnat, în timp ce, devenit vizibil, era necesar să se facă totul pentru a-l proteja şi a-l păstra? Trebuie să aşteptăm să vedem copilul cu ochii noştri şi să-l atingem cu mâinile noastre ca să realizăm că el este o comoară, o creatură a lui Dumnezeu care merită să trăiască?

Acest copil, care a ştiut să-i prindă în capcană pe cei care i-au pus capcana, a fost operat şi acum este sănătos. În privinţa trisomiei 21, el aparţine celor care în mijlocul lumii noastre agitate şi materialiste licăresc ca nişte luminiţe. Ei au devenit rari deoarece îi ucidem înainte ca ei să vadă lumina zilei, crezând, astfel, că ne îmbunătăţim confortul... Un calcul foarte greşit! Ne construim fericirea pe vărsarea sângelui unui nevinovat?

Să nu-i respingem! Ei ne reamintesc că inima omului şi imensa sa capacitate de iubire sunt mai importante decât orice şi că, în ultima zi, inocenţa copiilor îi va învinge pe toţi Goliaţii distrugători care

promovează trista noastră cultură a morţii. Adevărata măreţie este de partea lor şi de partea celor care-i primesc.

*****

Rugăciune la pruncul Isus

„Pruncule Isus, Pruncule Dumnezeu, tu ai venit pentru noi atât de mic, atât de vulnerabil, atât de sărac, atât de slab. Îţi ofer temerile slăbiciunii mele, ale vulnerabilităţii mele, ale micimii mele, ale sărăciei mele. Aşez tot ceea ce sunt în Inima ta inocentă şi pură. Da, mă consacru ţie, Pruncule Isus. Rege al iubirii, mă consacru inocenţei Tale, purităţii tale. Da, tu eşti adevărata Iubire, adevărata frumuseţe, tu eşti Cel care nu suspectează nimic. Inocenţa privirii Tale ne va mântui! Pruncule Isus, mântuieşte-mă prin inocenţa Ta!” (Jean Marc Hammel)

25
CARE ESTE SECRETUL TĂU, VALENTINA?

„Dragi copii, astăzi vă invit pe toţi să vă bucuraţi de viaţa pe care Dumnezeu v-a dat-o. Copilaşilor, bucuraţi-vă în Dumnezeu Creatorul deoarece v-a creat într-un mod atât de minunat. Rugaţi-vă pentru ca viaţa voastră să fie o veselă mulţumire care se revarsă din inimile voastre ca un fluviu de bucurie. Copilaşilor, mulţumiţi neîncetat pentru tot ce aveţi, pentru orice mic dar pe care Dumnezeu vi-l face. Astfel, o binecuvântare plină de bucurie care vine de la Dumnezeu va coborî mereu asupra vieţii voastre.”
(Mesajul din 25 August 1988)

Valentina, 29 de ani, vine din Ucraina. Ai crede că este o tânără normală. Şi totuşi..! Povestea ei este ieşită din comun! Provenind dintr-un mediu marcat de comunismul pur şi dur din aceste regiuni, ea a crescut într-o sărăcie materială şi un gol spiritual complet. Într-o zi, ea câştigă „cartea verde”, un fel de loterie americană, şi i se oferă să meargă să trăiască în Statele Unite! Valentina n-are decât 18 ani şi este coafeză. Având în vedere condiţii sale de viaţă îngrozitoare şi neîntrezărind niciun viitor acasă, ea pleacă. Începutul este foarte dificil, ea nu vorbeşte engleza. Munca nu-i umple viaţa şi un groaznic sentiment de gol o copleşeşte. Ea îşi pune întrebările pe care Sfânta Fecioară le-a pus tuturor, în 2 iulie 2012: „În mod matern, vă rog să vă opriţi un moment şi să reflectaţi asupra voastră înşivă şi asupra caracterului trecător al vieţii voastre pământeşti. Apoi să reflectaţi asupra veşniciei şi a fericirii eterne. Ce doriţi voi, pe ce cale vreţi să mergeţi?”

În noaptea spiritului ei, Valentina presimte că există o altă dimensiune în viaţă. „Trebuie să fie altceva!” îşi spune ea. Atunci, ea încearcă să-i pună o întrebare unui Tată Ceresc căruia i se ruga bunica ei în Ucraina, dar

care ei îi este total necunoscut: „Dacă exişti, dacă eşti un tată, arată-mi!” Cu această rugăciune, ea primeşte torente de pace direct în inimă, credinţa ei s-a născut! Valentina devine o catolică fervent.

Într-o zi, ea întâlneşte pelerini care se întorc de la Medjugorje şi simte o dorinţă profundă de a merge în acel loc. În 2007 face prima călătorie. Acolo, inima ei este copleşită de prezenţa Sfintei Fecioare şi se simte îndemnată puternic să facă o „înţelegere” cu Ea. Rugându-se rozarul în faţa statuii lui Cristos Înviat, ea îşi consacră viaţa unei misiuni însemnate: să se roage pentru tinerii din ţara sa şi să-i aducă la Medjugorje. La rândul său, Providenţa Divină îi va deschide inimile şi uşile.

Valentina şi-a găsit vocaţia! Ea pleacă plină de fericire spre pensiunea ei şi, pe drum, întâlneşte un om necunoscut care-i spune direct: „Vă rog să mă scuzaţi dacă vă va părea stupid ceea ce vă voi spune, însă trebuie să vă spun! Iată… Simt că sunteţi chemată să aduceţi tineri din ţara dumneavoastră aici la Sfânta Fecioară! V-am căutat şi pentru a vă spune că doresc să susţin financiar această misiune.” Valentinei nu-i vine să-şi creadă urechilor! Tocmai atunci îşi luase angajamentul în faţa statuii lui Isus înviat! Ea se întoarce în ţara ei natală pentru a se pune pe treabă.

Primul său pelerinaj îl organizează în 2008 şi toţi tinerii din parohia ei răspund la apel! Inima ei curată, tinereţea ei, hotărârea ei, şi mai ales acţiunea Spiritului Sfânt care se odihneşte peste ea, îi deschide inimile. Ea dedică mult timp rugăciunii. Foarte repede, ea se interesează de cei mai săraci şi Dumnezeu o introduce în mediul medical unde găseşte foarte multă mizerie morală. Bolnavii sunt abandonaţi.

Cu ajutorul Providenţei, ea începe să creeze ospicii în care bolnavii care sunt pe moarte pot să-şi regăsească demnitatea. Maica Tereza de Calcuta o inspiră în ceea ce face. De asemenea, Valentina le propune şi unor medici atei să vină la Medjugorje şi, astfel, într-o zi de iunie din 2011 ea vine cu cincizeci de pelerini din corpul medical, aproape toţi agnostici. Medicii prezenţi sunt profesionişti în avorturi! Valentina se agaţă de

Gospa, care vrea să-i invite pe toţi copiii săi, fără excepţie, sub mantia sa maternă.

Printre ei, o ginecologă. Are 60 de ani. Cu întregul grup, ea urcă pe Colina Apariţiilor. Valentina a pregătit un plan ORSEC, inspirat de Sfânta Fecioară pentru toţi pelerinii săi: atei sau nu, când ajung acolo sus, fiecare se consacră Inimii Neprihănite a Mariei! Ginecologa se conformează programului de grup. În aceeaşi seară, la pensiune, ea îi adună pe toţi fiindcă vrea să le împărtăşească un lucru important. Ea, marea personalitate care controlează toate serviciile spitalului ei, simte o strângere în gât, nu poate vorbi…

„Abia am pus piciorul pe colină, spune ea, şi totul s-a schimbat în faţa ochilor mei. Pietrele au dispărut şi, deodată, colina era acoperită de oasele şi craniile tuturor copiilor pe care i-am avortat timp de patruzeci de ani. Priviţi aceste mâini... Iată mâinile care au ucis un oraş întreg!" Ea plânge şi în sală batistele sunt scoase una după alta. Toţi cei care practicau avortul meditează profund asupra lor înşişi. Cei mai mulţi dintre ei vor pleca schimbaţi, convertiţi, hotărâţi să oprească avorturile şi să meargă cu Dumnezeu.

Valentina îşi continuă misiunea sa frumoasă. Astăzi a ajuns la 400 de medici care practică avortul, ultimul grup de cincizeci de medici a plecat din Medjugorje în 29 august. Ea nu-i pune să plătească deoarece ea nu vrea să amestece toate acestea cu banii obţinuţi prin vărsare de sânge nevinovat. Cum face ea? De fiecare dată este o nouă provocare, banii pentru finanţarea pelerinajului acestor medici bogaţi „cad" chiar în momentul în care este nevoie. De atunci încoace, mai multe spitale au oprit avorturile şi practicarea eutanasiei. Valentina are un scop: să cureţe toate spitalele din Ucraina de aceste practici fatale şi să aşeze în ele binecuvântarea lui Dumnezeu. De asemenea, ea vrea ca medicilor şi corpului medical să le fie redată demnitatea profesiei lor. Astăzi, foarte multe din aceste mâini care au ucis nevinovaţi, s-au transformat, pentru că Cerul le foloseşte pentru a proteja viaţa[53]!

---

[53] A se vedea www.chaliceofmercy.org

Nu am văzut niciodată minunea cu soarele învârtindu-se la Medjugorje, însă această minune toată lumea o poate observa! Valentina este convinsă că ea nu se va limita la Ucraina. Să ne rugăm pentru ea şi pentru prietenii săi, ca ei să fie ocrotiţi! Să cerem şi pentru Franţa (în cazul nostru, România) acest zel fierbinte şi această credinţă vie, care au mutat şi care vor mai muta mulţi munţi!

*****

Un *deal*[54] cu Maria

În 1990, cu puţin timp înainte de războiul din Balcani (1992-1995) care a devastat regiunea noastră, urcam pe muntele Krizevac, ca să mă rog Calea Crucii. Mă întâlnesc cu un cuplu de logodnici, Marinko şi Dona, care urmau să se căsătorească a doua zi la biserica din Medjugorje. Familia lui Marinko locuieşte în cătunul Sivric, pe care mulţi pelerini francezi îl cunosc. Dona este irlandeză, foarte credincioasă, şi ea a ales să-şi părăsească ţara pentru a-şi întemeia o familie cu Marinko. Însă după căsătoria lor, Dona stătea ore întregi în biserică ca să se roage şi să implore, întristată că nu avea copii. Anii trec, dar, nimic!

Într-o zi, după cinci ani în care nu rămâne însărcinată, ea asistă la o apariţie acasă la vizionara Marija Pavlovic. Pe acea vreme, pentru Marija apariţiile aveau loc într-o cameră mică a casei sale private. Încă o dată şi cu toată inima, Dona îi încredinţează Sfintei Fecioare dorinţa sa de a fi mamă. Brusc, ea se simte îndemnată să facă *un deal* destul de îndrăzneţ cu Ea: „Te rog mult, dă-mi un copil! Şi dacă-mi împlineşti rugăciunea, voi accepta atâţia copii câţi vei vrea tu să-mi dai”.

Astăzi, Dona are opt copii!
În ciuda războiului și a tuturor riscurilor pe care acesta le implică, Dona şi-a ţinut promisiunea şi, astăzi, dacă vă plimbaţi prin cătunul Sivric, veţi

[54] Deal = înţelegere, acord…

vedea un cârd de copii (unii vecini au înţeles mesajul şi au făcut la fel) şi este o adevărată bucurie! Este viaţa! Este şi un exemplu pentru alte familii care, din păcate, sunt victimele unei gândiri insidioase: „Dacă avem mai mult de doi copii, va trebui să împărţim moştenirea în prea multe părţi şi fiecare riscă să nu aibă suficient”. Ce tristă greşeală! De ce să trăim ca şi cum providenţa lui Dumnezeu n-ar exista, sau fără să ştim cum funcţionează? Harul vine atunci când facem pasul cu încredere, iar acest har ne surprinde mereu...

„Nu vă fie teamă să aveţi copii! ne spune Gospa. Cu cât veţi avea mai mulţi copii, cu atât va fi mai bine!”
„Ar trebui mai degrabă să vă fie frică să nu aveţi, atunci când puteţi să-i aveţi.” (Mesaje date Mirjanei, 1982)

Franţa, la fel ca întreaga Europă, cu incredibilele sale bogăţii umane şi spirituale, se va cufunda în uitare şi va lăsa loc altora care vor elimina toate semnele creştine din frumoasa sa cultură?

„Cei care pot avea copii şi decid să nu-i aibă, continuă Gospa, vor regreta într-un mod dureros în viitor”.

Nu este prea târziu să alegem viaţa, viaţa aşa cum Maria ne-o descrie, adevărata viaţă creştină. Într-o zi sau alta, toate bunurile noastre materiale se vor afla pe un morman de gunoi, suntem siguri de acest lucru. Asigurările noastre umane de viaţă, de sănătate, de furt, de accident, de incendiu...? Ele funcţionează numai după ce a avut loc nenorocirea! Pe când, copiii noştri vor rămâne pentru totdeauna şi vor fi un prilej imens de bucurie. Ei vor străluci veşnic într-o lumină care nu diminuează. Fiecare copil este o nouă creaţie!

26
AVORT REFUZAT

> *„Dragi copii, astăzi, vă chem să vă hotărâţi din nou pentru Dumnezeu şi să-l alegeţi pe Dumnezeu înainte de toate şi mai presus de toate! Astfel, el va face minuni în viaţa voastră şi, din zi în zi, viaţa voastră va deveni bucurie cu Dumnezeu. De aceea, copilaşilor, rugaţi-vă şi nu-l lăsaţi pe Satana să acţioneze în viaţa voastră prin dispute, lipsă de înţelegere şi prin neacceptarea unora de către alţii. Rugaţi-vă pentru a înţelege măreţia şi frumuseţea darului vieţii."* (Mesajul din 25 ianuarie 1990)

Valeria este contabilă în Belgia. Ea a venit să-i mulţumească Sfintei Fecioare la Medjugorje, însoţită de mama sa şi de un băieţel. Mărturia ei merită să fie reţinută!

«La 29 de ani am rămas însărcinată. Doctoriţa mea avea un Congres şi nu mă putea primi, aşa că am fost îndrumată către un alt doctor, necunoscut de mine, la trei săptămâni de sarcină. După examinare, el îmi spune: „Sarcina nu este bună, este o sarcină extrauterină şi chiar de mâine trebuie să mergeţi la spital în urgenţă, ca să faceţi un chiuretaj!"

Când am intrat în spital, nu eram foarte sigură că trebuie să fac acest chiuretaj. Aveam la mine o relicvă a lui Padre Pio. Am luat-o în mâini şi, în timp ce mă rugam lui Padre Pio să mă ajute, o voce, sau mai degrabă o convingere interioară foarte puternică, îmi spunea că această decizie nu era bună şi că trebuia să cer o altă consultaţie. Aveam deja pe mine cămaşa albă pentru a intra în sala de operaţie şi această voce nu mă părăsea! Atunci, le-am spus că nu era cazul să iau această decizie de a face chiuretaj şi că voiam să merg la medicul meu curant pentru a face o altă ecografie. Mi-am anunţat doctoriţa din timp, ca să poată fi liberă, şi

ea mi-a făcut o altă ecografie. Eu aveam mereu relicva lui Padre Pio în mână, o strângeam deoarece simţeam că el este prietenul meu, singura mea salvare în acel spital oarecum inuman.

Noua ecografie arăta că sarcina era bună! Copilul meu se afla în interiorul uterului! Însă doctoriţa mi-a spus că nu am destui hormoni ca să păstrez copilul. Ea a adăugat că nu putea să mă opereze pentru că nu voia să facă avort. Uf! Am putut scăpa de operaţie şi de avort şi m-am întors acasă. Nu am luat niciun tratament hormonal. Şi aşa Jeff a venit pe lume şi are o sănătate perfectă!

Acum, Jeff are patru ani, s-a născut pe 1 octombrie la fel ca tatăl său. Tatăl său nu a vrut niciodată să-l recunoască, nici să-l vadă, pentru a evita să plătească pensia alimentară. Însă Domnul a vrut ca Jeff să se nască înainte de termen, chiar de ziua tatălui său, fiindcă astfel nu-l va putea uita niciodată. Micuţul este bucuria mamei lui, a bunicii şi a bunicului lui, deoarece locuiesc în casa părinţilor mei.»

Mama Valeriei mărturiseşte că, la vestea acestei sarcini, ea şi soţul ei au plâns foarte tare, ca şi Valeria de altfel, care era cu totul dezorientată[55]. Dar astăzi, bunica vede cu totul diferit: „La primirea veştii, am simţit că ne-a căzut o adevărată cruce de sus! Însă această cruce s-a transformat în bucurie pentru familia noastră. N-am avut niciodată un băiat şi soţul meu

---

[55] O asociaţie catolică, *Mère de Miséricorde* (Mama Îndurării), propune ajutor femeilor cu sarcină dificilă. O ascultare respectuoasă le permite acestora să-şi exprime orice suferinţă legată de acceptarea vieţii. Asociaţia întâmpină şi orice persoană care s-a confruntat cu o pierdere perinatală (avort spontan, sarcină extrauterină, întrerupere voluntară de sarcină, întrerupere medicală de sarcină) şi care doreşte să vorbească despre acest fapt. În sfârşit, asociaţia oferă reculegeri spirituale de cinci zile cu însoţire personală. A se vedea link-ul: http://www.meredemisericorde.org/nous-vous-ecoutons/ vous-avez-vecu-une-ivg-ouune-img/
Există, de asemenea, un nou site pentru femeile care mărturisesc că au rămas cu leziuni în urma unui avort şi care dau mărturie. Această iniţiativă de interes internaţional permite diminuarea impactului acţiunilor pro-avort care arată în mod fals că avortul (întrerupere voluntară de sarcină) este inofensiv. Mii de femei din toate ţările şi-au exprimat durerea în faţa consecinţelor îngrozitoare ale avorturilor lor şi a faptului că au fost înşelate, sau chiar manipulate de anumite discursuri ale corpului medical. A se vedea: Ivg-romprelesilence.fr

l-a luat ca pe fiul său. Jeff îi poartă numele şi sunt foarte ataşaţi unul de altul. Bunicul lui a devenit tatăl lui, este exact ceea ce aveam nevoie! Dumnezeu l-a adus pe acest micuţ în viaţa noastră, iar el ne uneşte, pe mine şi pe soţul meu. Prezenţa sa printre noi vindecă chiar şi relaţia noastră. Este cu adevărat o bucurie!”

Şi eu am putut constata acest lucru: micuţul Jeff este o minune de copil. În timp ce mama lui îmi spunea povestea ei în franceză (Jeff nu înţelege decât flamanda), el ţopăia în jurul nostru şi se minuna de orice. Într-o zi, va afla că el este un supravieţuitor şi că o mulţime de copii nu au avut acest privilegiu! Pentru că astăzi, prea mulţi medici iau locul lui Dumnezeu în a decide între viaţă şi moarte, uneori înşelând-o pe mamă despre starea reală a copilului. Spun acest lucru fără ezitare deoarece cazuri similare au devenit frecvente. Mămicilor, în cazul în care un diagnostic este negativ, dacă sunteţi îndemnate să faceţi avort, cereţi să vi se facă o altă examinare în altă parte! De exemplu, pentru trisomia 21, ecografia comportă o marjă de eroare de 20% şi câţi copii sănătoşi au fost avortaţi din greşeală!

Şi chiar în cazul în care copilul are o problemă, e un copil! Este copilul vostru! El nu vă are decât pe voi ca să-l protejaţi.

27
CEA MAI FRUMOASĂ MĂRTURISIRE A SOUHĂI

Un grup venit din Orientul Mijlociu petrece câteva zile în Medjugorje, dornic să facă un pelerinaj adevărat. Printre ei, o femeie măritată, Souha. Soţul ei este medic, iar ea a venit fără el, pentru că el lucrează.

Souha are un secret, care n-o lasă în pace. La scurt timp după sosirea în Medjugorje, ea caută un preot şi-i mărturiseşte că a făcut un avort. Copilul a fost declarat trisomic şi, atunci, ea şi soţul ei nu l-au mai dorit. Împreună au decis să-l scoată din pântecele matern şi avortul a fost realizat. Dar, fiindcă inima ei rămâne agitată, Souha îl întreabă pe preot: „Acesta nu este un păcat, nu-i aşa?” Preotul îi răspunde: „Ba da, fiica mea, este un păcat! Un păcat foarte mare! Trebuie să vă spovediţi!” Însă Souha nu este convinsă şi se închide în refuzul ei de a-l considera un păcat. Totuşi, ea îi cere Sfintei Fecioare să-i dea un semn pentru a şti dacă trebuie să spovedească acest fapt.

Seara, cu ocazia apariţiei Sfintei Fecioare pe colină cu Ivan, Souha este acolo cu grupul ei. De îndată ce Sfânta Fecioară soseşte, iată că, în mod neaşteptat, ea se înclină de la jumătate, ca aruncată la pământ. Întregul său corp este curbat şi faţa ei este lipită de sol. Rămâne în această poziţie o perioadă bună de timp, iar atunci când se ridică, după apariţie, prietenii săi o văd plângând. Ea le spune: „Vreau să sun un preot, trebuie să mă spovedesc imediat!”

Ce s-a întâmplat cu ea în timpul apariţiei? Trebuie să-i respectăm secretul, însă Sfânta Fecioară a acţionat. În lacrimi, Souha face cea mai frumoasă mărturisire din viaţa ei. Da, ea a realizat grozăvia păcatului ei şi plânge. Ea acceptă îndurarea lui Dumnezeu faţă de ea, iar pacea sa

interioară este restabilită. Iat-o liberă! Souha le mărturiseşte prietenilor că simte o bucurie imensă, ca niciodată până atunci în viaţa ei. Ce contrast, ce lumina bruscă pe chipul ei!

În Medjugorje, unii pelerini au o tradiţie frumoasă. Conducătorul de grup propune fiecăruia să se roage în mod special pentru o persoană din grup în timpul pelerinajului. În prima sau a doua seară fiecare extrage dintr-un coşuleţ numele unui pelerin. În acea seară, din 150 de persoane ale grupului, cine primeşte numele Souhăi şi sarcina de a se ruga pentru ea? O fetiţă trisomică!

Tot în aceeaşi seară, soţul Souhei telefonează şi, după ce a ascultat istorisirea soţiei sale, îi spune: „Ştii, te-am sunat deoarece mi se pare ciudat că tu eşti acolo şi te rogi lui Dumnezeu, în timp ce eu, aici, fac avorturi. Aceste două lucruri nu merg împreună! Aşa că, astăzi, am decis să încetez avorturile.” El, de asemenea, plângea la telefon. Simţise că se întâmplă ceva cu soţia lui şi era gata să facă acest pas enorm pe plan profesional. Shouha nu-şi putea crede urechilor.

Totul se întâmpla în august 2010. Acum, Souha, soţul ei şi copiii lor trăiesc cu totul altfel; ei îl pun pe Dumnezeu pe primul loc, practică sacramentele şi participă la liturghie aproape în fiecare zi. Ei dau mărturie prin faptele lor. La întoarcerea din acest pelerinaj memorabil, în timp ce se întrebau cum să repare un astfel de trecut, ei s-au decis să adopte un copil orfan.

Ce s-a întâmplat cu micuţul trisomic care a fost avortat? La Medjugorje, Maria spune despre aceşti copii nenăscuţi: „Ei sunt cu mine”. Acest copil, cu siguranţă, se roagă mult pentru părinţii săi şi pentru micii săi companioni care, astăzi, sunt programaţi să nu vadă niciodată lumina zilei.

Întrebare: copilul era într-adevăr trisomic? În ultimul timp vedem din ce în ce mai multe exemple de diagnostice false: multe mame decid să păstreze copilul indiferent de handicapul său şi de multe ori copilul se

naşte perfect normal. Cultura noastră de moarte şi constrângerea tot mai puternică pe piaţa avortului nu sunt întâmplătoare. Să meditām asupra acestui fapt!

Însă Dumnezeu este minunat! Pentru această familie el a transformat răul în bine. Sute de copii nu vor mai fi avortaţi de acest medic care de acum înainte se luptă pentru viaţă.

Medjugorje. Părintele Daniel-Ange mărturiseşte o tânără în timpul Festivalului
© 2009 EDM

28
NU VOIA SĂ ÎNGENUNCHEZE!

„Dragi copii, în marea iubire a lui Dumnezeu, eu vin astăzi la voi pentru a vă conduce pe calea umilinţei şi a blândeţii. Prima staţiune pe această cale este mărturisirea. Renunţaţi la mândrie şi puneţi-vă în genunchi în faţa Fiului meu... Purificaţi-vă şi acceptaţi blândeţea şi umilinţa. Fiul meu ar fi putut învinge prin forţă, dar el a ales blândeţea, umilinţa şi iubirea. Urmaţi-l pe Fiul meu şi daţi-mi mâna voastră, astfel încât, împreună, să urcăm muntele şi să obţinem victoria. Vă mulţumesc.” (Mesajul din 2 iulie 2007)

Padre Pio atrăgea mulţimi de oameni la scaunul său de spovadă, în care petrecea zile întregi, acordându-le păcătoşilor sacramentul iertării; se subînţelege că întâlnea tot felul de păcătoşi! După moartea sa, *L'Osservatore Romano* scria despre el: „Confesionalul său era tribunalul compasiunii şi al fermităţii. Chiar şi dintre cei pe care-i scotea afară fără dezlegare, mulţi se întorceau la el, împinşi de dorinţa de a găsi înţelegere şi pace. Un drum nou se deschidea în viaţa lor, spre o mai mare interiorizare.

În cartea sa *Io, testimone di Padre Pio*[56], părintele Pierino Galeone povesteşte un fapt petrecut în viaţa lui Padre Pio, al cărui martor ocular a fost. Această întâmplare aruncă o lumină interesantă asupra îndurării pe care Dumnezeu o oferă tuturor şi asupra psihologiei Duşmanului nostru.

«În acea zi, scria părintele Pierino, Padre Pio asculta confesiunile în sacristia bisericii vechi. Era aşezat într-un colţ la dreapta, lângă mica

[56] „*Mărturia mea despre Padre Pio”*, de părintele Pierino Galeone, ed. 1989, paginile 16-19.

poartă ce dădea în biserică şi era separat de o perdea. Îl puteam vedea pe Padre Pio prin deschizătura perdelei.

Persoanele care s-au anunţat pentru mărturisire stăteau la rând şi aşteptau. M-am aşezat la locul meu şi, în timp ce mă rugam din breviar, îmi ridicam privirea din când în când pentru a-l vedea pe Padre Pio. Pe poarta din dreapta bisericii intră un om cu o statură impunătoare şi o expresie de mândrie pe faţă, cu ochi negri, păr uşor grizonat, purtând un sacou de culoare închisă şi pantaloni cu dungi. Nu voiam să mă las distras şi am continuat să mă rog, când, o voce interioară mi-a poruncit: „Opreşte-te şi priveşte!” M-am recules şi am continuat să mă uit.

Fără să-şi aştepte rândul, după ce a făcut câţiva paşi în lung şi lat, bărbatul s-a plasat chiar înaintea deschizăturii perdelei şi, în momentul în care persoana care se spovedea s-a ridicat, el a intervenit şi a stat în picioare în faţa lui de Padre Pio, pe care, din această cauză, nu-l mai puteam vedeam. Au trecut câteva minute şi, deodată, bărbatul a dispărut brusc, cu picioarele depărtate, direct prin podea. În aceeaşi clipă, nu l-am mai văzut pe Padre Pio aşezat pe scaun, ci pe Isus, tânăr, blond şi frumos, sprijinindu-se uşor pe cotieră, cu privirea fixată asupra omului care fusese înghiţit de jos.

Am privit din nou înspre Padre Pio care, venind de sus, şi-a reluat locul. Înfăţişarea sa se contopea cu cea a lui Isus. Apoi, nu l-am mai văzut decât pe Padre Pio şi imediat s-a auzit vocea lui: „Strângeţi-vă un pic!” Dintre penitenţii care-şi aşteptau rândul, nimeni nu şi-a dat seama ce s-a întâmplat şi şi-au reluat repede locul.

Anul următor, stăteam pe verandă şi vorbeam. Ne întrebam dacă, aşa cum afirmă unii, după mii de ani Satana şi diavolii săi ar putea merge în Paradis. Padre Pio asculta în tăcere, însă modul în care îşi contracta faţa arăta că nu pare să împărtăşească părerea acelui autor. L-am întrebat ce gândeşte despre acest lucru, iar el a răspuns:
„Îmi amintesc că am citit că, într-o zi, un preot simplu şi sărac s-a dus în sacristie pentru a asculta mărturisirile. La un moment dat, în sacristie a

intrat un om cu o statură impunătoare şi privire mândră, cu ochi negri şi păr grizonat, purtând un sacou închis la culoare şi pantaloni cu dungi. A trecut înaintea tuturor celor care aşteptau şi s-a pus în faţa preotului, ca să se mărturisească. Umilul confesor l-a invitat să îngenuncheze, însă bărbatul i-a zis: „Nu pot!” Presupunând că era bolnav, preotul i-a primit şi lui mărturisirea însă, ascultându-l, i s-a părut că această persoană comisese toate păcatele din lume. Preotul s-a gândit înăuntrul lui: „Există unul care comite toate păcatele lumii şi un altul care le ridică pe toate!” După ce i-a ascultat mărturisirea, i-a spus câteva cuvinte de încurajare şi i-a cerut din nou acestui bărbat ciudat să îngenuncheze, sau cel puţin să-şi plece capul, pentru a primi dezlegarea. Dar bărbatul a răspuns pe un ton dur şi aproape iritat: „Nu pot!” Confesorul i-a zis: „Prietene, atunci când îţi iei pantalonii dimineaţa, îţi apleci un pic mai tare capul, nu?” Omul l-a privit atunci cu un aer mânios şi dispreţuitor şi i-a răspuns cu furie: „Eu sunt Lucifer; în regatul meu nu ne plecăm[57]!”

Padre Pio şi-a terminat astfel povestea: „Atâta timp cât Lucifer şi diavolii săi nu se pleacă înaintea lui Dumnezeu, nu vor intra niciodată în Împărăţia cerurilor!” Apoi, Padre Pio s-a ridicat, ca să se retragă în chilia sa. Atunci, l-am întrebat: „Părinte, acest preot despre care aţi vorbit eraţi, de fapt, dumneavoastră? Acest lucru vi s-a întâmplat într-adevăr, cu un an în urmă, în sacristie; eram şi eu acolo!”

Padre Pio s-a întristat adânc şi a răspuns, plângând: „Da, este adevărat, aceasta mi s-a întâmplat şi mie, însă tot atât de adevărat este că am citit acelaşi lucru într-o carte!”»

Această mărturie a părintelui Pierino Galeone ne învaţă – sau, mai degrabă ne reaminteşte – un punct important al acţiunilor duşmanului şi al scopului său final: el vrea să fie adorat, luând locul lui Dumnezeu însuşi. El a încercat deja să-l înşele pe Isus, după botezul său în râul

---

57 Într-o zi, diavolul i-a apărut Sfântului Macarie, pustnic din Egipt. „Tot ce faci, fac şi eu, i-a spus Satana. Tu posteşti, iar eu nu mănânc niciodată. Tu veghezi, iar eu nu dorm niciodată. Există un singur lucru pe care eu nu pot să-l fac şi tu îl faci.” „Care?” „Să mă umilesc”.

Iordan, atunci când l-a ispitit de trei ori, fluturându-i prin faţă tot felul de recompense glorioase din partea sa. Dar ultima tentativă pe care a făcut-o cu Isus şi care dezvăluie dorinţa lui cea mai dragă, a fost să-i ceară: *„Dacă mă adori...”*...
„Pe Domnul Dumnezeul tău îl vei adora şi numai Lui îi vei aduce cult”, i-a replicat Isus. (Mt 4,1-11)

Episodul a fost povestit şi de unul dintre confraţii lui Padre, părintele Tarcisio Cervinara[58]. El a relatat în esenţă că Padre a fost şocat să audă un penitent justificându-şi fiecare dintre păcate cu o mare abilitate şi o mare inteligenţă, făcându-le să pară cu totul naturale, normale şi, deci, lipsite de întreaga lor răutate. Acest lucru l-a lăsat pe Padre perplex, căci păcatele oribile mărturisite deveneau în mod subtil neimportante şi banale, ca şi cum ar fi fost vorba de lucruri mărunte simpatice. Voia el să obţină de la Padre o dezlegare a păcatelor sale evitând o pocăinţă sinceră? Datorită luminii primite de la Spiritul Sfânt, Padre l-a supus pe penitentul său testului testelor, cel al umilinţei. Acesta i-a permis să recunoască adevărata faţă a acestui om, aparent atât de amabil, de fin şi de politicos, deoarece imediat el a căzut în trapa infernului de unde venea.

Satana rămâne pentru noi marele uzurpator. Dacă nu a reuşit cu Isus, el continuă cu disperare să dorească să fie adorat, sau mai degrabă idolatrizat de oameni, captând astfel în favoarea sa potenţialul extraordinar de adorare care există în fiecare persoană şi care-i conferă acesteia nobleţea unică printre creaturi. Şi câţi îi cad în plasă! Aceştia să ştie că adevărata adorare, în spirit şi în adevăr, este cea care produce cea mai mare bucurie în sufletul omului. Însă cel mai mare obstacol este mândria. „În cer, a spus Maryam, micuţa arăboaică, am văzut multe defecte, dar nu am văzut mândrie. În iad, am văzut multe calităţi, dar nu am văzut umilinţă[59]”. Poarta cea strâmtă prin care se intră în Împărăţia Cerurilor este cea a umilinţei. În îndurarea sa infinită Dumnezeu iartă

[58] *„Diavolul în viaţa lui Padre Pio”*, de Tarcisio Cervinara.
[59] În *„Maryam din Betleem, micuţa arabă”*, ed. Maria Multi Media, a se vedea *Lucrări de acelaşi autor*, la pagina….X

toate păcatele. Însă el nu forţează pe nimeni. Dacă din mândrie nu mă las de păcatul meu, dacă mă încăpăţânez să-l menţin şi refuz să cer iertare, atunci mă privez eu însumi de îndurarea oferită şi mă condamn să trăiesc fără Dumnezeu. Lacrimile lui Padre Pio sunt de înţeles: dacă Satana ar fi acceptat să se pună în genunchi şi să ceară sincer iertare, el n-ar fi unde este astăzi!

Padre Pio celebrează liturghia © Archivio Voce di Padre Pio

29
SATANA VA DOMNI ÎN VATICAN?

„Dragii mei copii, în această seară, Mama voastră doreşte să vă prevină că în aceste vremuri Satana vă vrea şi vă caută. Un mic gol spiritual este suficient pentru a-i permite Satanei să lucreze în voi. De aceea, Mama voastră doreşte să începeţi să vă rugaţi, deoarece arma voastră împotriva Satanei este rugăciunea. Prin rugăciunea cu inima îl veţi învinge...” (Mesaj dat lui Ivan în 5 septembrie 1988)

Saint Maximilian Kolbe

În 1917, la Roma a avut loc o întâlnire a Francmasoneriei pentru a sărbători 200 de ani de existenţă. Francmasonii au defilat purtând un steag pe care era înfăţişată victoria lui Lucifer asupra sfântului Arhanghel Mihail. În piaţa Sfântul Petru, ei au desfăşurat pancarte cu inscripţia: „Satana va domni în Vatican... şi Papa va deveni slujitorul său”.

Însă, Dumnezeu avea planul său! Tânărul Maximilian Kolbe, canonizat în 10 octombrie 1982 de către Papa Ioan Paul al II-lea, a fost foarte iritat de această declaraţie abominabilă şi a avut o idee strălucitoare: „Mi-a venit în minte să fondez o alianţă împotriva francmasonilor şi a altor puteri demonice... Şi astfel, cu permisiunea Părintelui nostru Rector, primii șapte membri ai *Miliţiei Imaculatei Fecioare* s-au reunit pe 17 octombrie 1917.”

La patru zile după ultima apariție de la Fatima (din 13 octombrie 1917), aceşti primi *cavaleri ai Imaculatei* se angajează să lupte, prin exemplul lor, rugăciunea lor, faptele lor şi suferinţele lor, pentru convertirea păcătoşilor şi revenirea ereticilor, schismaticilor, comuniştilor şi francmasonilor la unitatea cu Biserica. Fondatorul său nu va înceta să insiste pe tot parcursul vieţii sale asupra faptului că membrii Miliţiei Imaculatei vor atinge acest scop mai mult prin suferinţa oferită lui Isus decât prin lucrări.

Fratele Maximilian este hirotonit preot la Roma pe 28 aprilie 1918 şi, în timpul verii anului 1919, se întoarce în Polonia. Înainte de a părăsi Oraşul Etern, el i-a scris mamei sale aceste cuvinte semnificative: „Mămică, roagă-te pentru mine ca să cresc cât mai repede în iubire; roagă-te mai ales pentru ca iubirea mea să fie nemăsurată!”

Părintele Kolbe părăseşte Roma într-o stare de sănătate foarte precară. Contractase nişte hemoragii pulmonare dureroase care-l fac să scuipe sânge. Superiorul său, părintele Kubit, declară: „Tuberculoza sa este atât de avansată încât medicii nu-i dau mai mult de trei luni de trăit.” Maximilian este numit profesor de istoria Bisericii la numai douăzeci şi cinci de ani.

Fiind grav bolnav, el nu se plânge niciodată şi începe să răspândească cu tot entuziasmul *Miliţia Imaculatei* în interiorul mănăstirii. Însă este primit cu o ridicare din umeri. Kolbe suportă aceste umilinţe cu răbdare şi blândeţe, iar, mai târziu, va fi doar bunătate şi îngăduinţă tandră faţă de cei care suferă.

În faţa indiferenţei fraţilor săi călugări Maximilian se orientează către laici. Afluenţa crescândă a ascultătorilor săi îl conduce rapid la fondarea primei *Miliţii a Imaculatei* în Polonia, chiar înainte ca, slăbit de febră, să fie forțat să petreacă un an în sanatoriu la Zakopane. Supus, el stă ore întregi pe un şezlong, consacrându-se apostolatului rugăciunii şi al suferinţei.

Nimeni nu va putea măsura impactul extraordinar pe care Miliţia Imaculatei şi milioanele sale de membri l-au avut asupra vieţii Bisericii şi asupra lumii. În 1943, părintele Kolbe şi-a dat el însuşi viaţa pentru un tată de familie, în lagărul de la Auschwitz. El a murit de foame şi de sete în locul acestui om, în buncărul morţii, oferind astfel exemplul cel mai concret al unei carităţi eroice[60]. Steagurile şi pancartele de-atunci, care anunţau domnia Satanei în Biserică, nu s-au dovedit a fi exacte deoarece Mama lui Dumnezeu i-a ascultat pe copiii ei.

Totuşi, fără nicio îndoială, ameninţarea unei influenţe din partea Satanei rămâne reală, astăzi mai mult ca oricând. Soluţia salvatoare nu rezidă, desigur, în politicienii noştri, ci mai degrabă în fiecare dintre noi pe care Dumnezeu ne cheamă la sfinţenie, dacă acceptăm să ne dăruim Lui trup şi suflet. Sacrificiul părintelui Kolbe a dat naştere unui număr considerabil de suflete sfinte care au înclinat balanţa. Şi astăzi Isus şi Maria caută păstori asemeni lui, care vor da naştere la nenumărate oi sfinte. În deşertul lumii noastre lipsite de pace, cerul strigă către noi care am primit mesajul. Cine va răspunde?

---

[60] Citiţi viaţa părintelui Kolbe în: Maria Winowska, *„Secretul lui Maximilian Kolbe”,* Ed.Saint-Paul, Paris, 1972; André Frossard, *„Nu uitaţi iubirea: Patima lui Maximilian Kolbe”*, Robert Laffont, 1987; Patricia Treece, *„Maximilian Kolbe”,* Ed. Flammarion, 2003; Philippe Maxentius, *„Maximilian Kolbe: Preot, jurnalist şi martir (1894-1941)”*, Perrin,2011.

30
UN ŞOC SALVATOR PENTRU CLEMENT

În 1976, cu ocazia marii adunări din vară de la Paray-le-Monial, responsabilul comunităţii *L'Emmanuel,* Pierre Goursat, mi-a încredinţat expunerea unei învăţături. Trebuia să vorbesc îndeosebi despre Spiritul Sfânt. Desigur, pentru a explica lupta spirituală, nu am ascuns existenţa spiritelor rele şi am citat ceea ce Biserica învaţă despre ele.

După conferinţa mea, Clement, un bărbat foarte tânăr care conducea corala de puţin timp, aleargă spre mine şi-mi spune cu tristeţe: „Emmanuelle, tot ceea ce ai spus este bine, mi-a plăcut mult! Mare păcat, însă, că ai vorbit despre Satana. N-avea sens! Ar trebui să ştii că el e doar o născocire a imaginaţiei noastre. Ai vorbit despre el ca şi cum ar exista cu adevărat! Acest lucru a compromis o parte din discursul tău, păcat!"

În aceste cazuri este nevoie de o singură atitudine: răbdare! Cum ştiam că nicio explicaţie nu-l va convinge, i-am spus: „Ei bine, Clement, uite ce voi face. Mă voi ruga lui Dumnezeu să ne lumineze. Dacă Satana există, să-ţi arate clar acest lucru, astfel încât să nu te mai poţi îndoi. Iar dacă nu există, atunci să-mi arate mie acest lucru!" La aceste cuvinte, Clement a plecat în pace şi eu am început să mă rog.

În aceeaşi zi, seara, Clement aleargă din nou spre mine şi, odată ajuns lângă mine, face gesturi largi de panică şi îmi strigă: „Încetează să te rogi! Încetează! L-am văzut, da, pe el, Satana! Este oribil! OK, am înţeles!" În emoţia sa, nu reuşea să-mi spună exact ce a văzut, încă mai tremura... Mărturisesc că am fost surprinsă că Domnul a acţionat atât de repede şi atât de puternic pentru Clement. Însă nu m-am căit că m-am

rugat în acest fel pentru el, căci acest frate, ca înfierat de acest episod memorabil, s-a silit să studieze în mod serios Scripturile şi doctrina Bisericii privind acest subiect[61].

O cunoaştere mai bună a identităţii duşmanului ne ajută să distingem pericolele care ne pândesc pe câmpul de luptă al lumii. Astăzi în lume există secte foarte rele, ai căror membri sunt foarte bine deghizaţi în miei blânzi nevinovaţi. În realitate, aceşti complici ai Satanei sunt cei mai nefericiţi oameni deoarece ei nu au niciun viitor în afară de cel de a ajunge într-o zi (poate chiar mâine!) faţă în faţă cu Stăpânul lor tiranic şi

---

[61] Mulţi oameni chinuiţi de Cel Rău se întreabă ce rugăciuni de eliberare poate face un simplu laic pentru el însuşi sau pentru alţii. Majoritatea exorciştilor spun de comun acord că acestea sunt Promisiunile de la Botez. Bineînţeles, ele trebuie să fie spuse şi repetate cu credinţă şi să se renunţe în mod sincer la păcat pentru a nu ne mai expune celui Rău. Iată *Făgăduinţele botezului:*

«Fraţi preaiubiţi, prin misterul Pascal, am fost puşi în mormânt cu Cristos prin botez, astfel încât cu el, să trăim o viaţă nouă. De aceea, reînnoim profesiunea noastră de credinţă în Dumnezeu cel viu şi adevărat şi în Fiul său, Isus Cristos, în sfânta Biserică catolică. Prin urmare:

– Vă lepădaţi de păcat, pentru a trăi în libertatea copiilor lui Dumnezeu?

Mă lepăd.

– Vă lepădaţi de ademenirile răului, pentru a nu ajunge sub stăpânirea păcatului?

Mă lepăd.

– Vă lepădaţi de Satana, începutul şi cauza oricărui păcat?

Mă lepăd.

– Credeţi în Dumnezeu, Tatăl atotputernicul, creatorul cerului şi al pământului?

Cred.

– Credeţi în Isus Cristos, Fiul său unic, Domnul nostru, născut din Maria Fecioară, care a pătimit şi a fost îngropat, a înviat din morţi şi şade la dreapta Tatălui?

Cred.

– Credeţi în Spiritul Sfânt, sfânta Biserică Catolică, împărtăşirea sfinţilor, iertarea păcatelor, învierea morţilor şi viaţa veşnică?

Cred.

Fie ca atotputernicul Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, care ne-a renăscut din apă şi Spirit Sfânt şi care ne-a dat iertarea tuturor păcatelor, să ne păstreze mereu prin harul său în Isus Cristos, Domnul nostru, pentru viaţa veşnică. Amin!»

Este bine, de asemenea, să reluăm utilizarea sacramentaliilor, cu precădere a apei sfinţite şi a sării sfinţite, după cum a recomandat Sfânta Fecioară la Medjugorje. A se vedea formulele de binecuvântare în Anexa 2, pagina…..x.

de a-şi da seama prea târziu că s-au lăsat prinşi în capcana celui mai crud şi mai subtil dintre mincinoşi.

De aceea putem spera ca, fără să fie prea târziu, cei care au pactizat cu Cel Rău să-l poată vedea aşa cum este el în realitate şi nu aşa cum el li se prezintă sub deghizările sale de înşelător. Nu avem de ce să ne temem de el dacă avem grijă să rămânem în stare de har şi dacă ne menţinem o viaţă de rugăciune. La Medjugorje, Maria ne spune: „Nu vă fie teamă de Satana. Nu merită efortul, deoarece cu o rugăciune umilă şi o iubire înflăcărată puteţi să-l dezarmaţi.” (mesaj dat grupului de rugăciune în august 1985)

Ceea ce ne trimite în iad nu este păcatul în sine. Cerul este plin de păcătoşi... însă păcătoşi căiţi şi iertaţi! Ceea ce ne trimite în iad este faptul de a persista în păcat, de a nu vrea să ne lepădăm de el, de a refuza iertarea. Este mândria care nu vrea să se pună în genunchi. Atunci, Dumnezeu e ca dezarmat; el respectă în mod infinit libertatea pe care i-a dat-o copilului său şi nu-l poate forţa să meargă împreună cu el dacă acesta nu vrea.

Îmi plac mult aceste cuvinte de înţelepciune care ne vin din Marele Nord canadian: un bunic Iroquois[62] îşi învaţă nepotul despre principiile fundamentale de viaţă ale tribului său. El îi dezvăluie că în interiorul fiecărei persoane se găsesc doi lupi, care sunt război, un război îngrozitor şi nemilos. Unul dintre lupi este rău, mânios, gelos, mândru, leneş, dispreţuitor, ofensator şi ranchiunos. Celălalt lup este bun, iubitor, serviabil, delicat şi înfrânat.
Aceşti doi lupi se luptă în mod constant. Copilul îl întreabă pe bunicul său:
– Care dintre lupi va câştiga?
– Cel pe care vei alege să-l hrăneşti! i-a răspuns el.

*****

[62] Este vorba de indienii Iroquois

O întrebare pusă frecvent: cum este posibil ca cineva să aleagă să meargă în iad?

În momentul morţii Dumnezeu se revelează cu mare putere şi dă sufletului mai multe haruri decât i-a dat în întreaga viaţă acestei persoane. În acest sens, învăţăturile sfinţilor sunt pline de lumină[63]. Totuşi, sufletul rămâne cu totul liber pentru a face alegerea: să accepte îndurarea divină sau s-o respingă; să trăiască veşnicia cu Dumnezeu sau fără el; să-l accepte sau să-l evite. Adeseori m-am întrebat cum o fiinţă umană poate alege să meargă departe de Dumnezeu în momentul în care Acesta ni se descoperă în lumina iubirii sale infinite.

Să ne imaginăm un om care are obiceiul de a comite acte abominabile. La adăpostul întunericului nopţii, el cugetă şi îşi pregăteşte crimele viitoare. Întreaga sa fiinţă este îmbibată de ură, necurăţii de tot soiul şi de dorinţa de a face rău. Însă îl surprinde moartea şi, deodată, o lumină mare se iveşte în întuneric. Este momentul întâlnirii faţă în faţă. Este momentul adevărului. Omul este luat prin surprindere. Prins în flagrant delict. Cum ar proceda el, instinctiv? Fără să se gândească, ar fugi cât poate de tare de această lumină care-l descoperă şi-i expune întunecimea! I-ar fi atât de frică, încât ar începe să alerge în direcţia opusă. N-ar suporta lumina şi ar face totul ca să se ascundă de ea. De fapt, nu s-ar suporta pe sine însuşi şi nu şi-ar suporta propria oroare.

Dumnezeu este lumină. Dumnezeu este iubire. Dumnezeu este lumină plină de iubire! El cheamă, invită, îl imploră pe om, însă, din respect pentru libertatea lui, nu-l va forţa niciodată să rămână cu El. Iar cel care fuge de El se aruncă singur în abisul în care Dumnezeu este absent. Aşa cum Maria le-a spus vizionarilor de la Medjugorje, Vickăi şi lui Jakov, care au văzut împreună cu ea Cerul, Purgatorul şi iadul în 1981[64]: „Cei care ajung în iad merg acolo din proprie iniţiativă. Dumnezeu nu trimite

---

[63] A se vedea în special capitolul § 1697 din *„Micul Jurnal”* al Sorei Faustina.

[64] A se vedea această relatare în cartea *„Medjugorje, anii ’90 – Triumful inimii”*, Ed. Beatitudes, capitolul din ianuarie 1991.

pe nimeni în iad; din contră, el şi-a trimis propriul fiu pentru ca lumea să fie mântuită”.

De ce Satana are nevoie de întuneric ca să lucreze? Isus explică foarte bine în evanghelia sfântului Ioan:
„*Aceasta este judecata: lumina a venit în lume, dar oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine face [fapte] rele urăște lumina și nu vine la lumină de teamă ca să nu-i fie descoperite faptele.”* (In 3,19)

*****

O puternică rugăciune de eliberare

Prietenul meu Tarcisio Mezzetti a primit de la Dumnezeu un dar rar, cel de a discerne spiritele. Având legături cu preoţi exorcişti, el practică această carismă în umilinţa unei vieţi sacrificate pentru alţii şi priveşte cu compasiune generaţia noastră atât de invadată de otrăvurile celui Rău şi aflată într-o atât de mare suferinţă. El a compus rugăciunea următoare, pentru a-i ajuta pe cei al căror suflet este agitat, chinuit şi frământat. De asemenea, pentru cei care se luptă singuri în întunericul lor, deoarece, adeseori din ignoranţă, ei i-au deschis poarta celui Rău prin practici pe care Dumnezeu le condamnă în Cuvântul său, şi care nu găsesc nicio cale pentru a-şi obţine pacea inimii. În sfârşit, şi pentru cei care duc o luptă spirituală pe calea sfinţeniei. Această rugăciune poate fi spusă în orice moment, însă dacă este rostită după Cuminecare, atunci când Domnul Isus se află în inima noastră, ea aduce roade mai concrete.

Rugăciune de eliberare

Tată Ceresc, Tu eşti refugiul meu şi stânca mântuirii mele, Tu controlezi tot ceea ce se întâmplă în viaţa mea. Eu sunt servul Tău şi port numele Tău. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai dat coiful mântuirii. Identitatea mea

în Fiul Tău Isus este sigură, nimic nu mă vă putea despărţi de Iubirea Ta. Îţi mulţumesc că-mi ierţi păcatele şi-mi ştergi vina. Eu îmbrac acum armura dreptăţii tale. Spirite Sfânt, caută în mine şi scoate la lumină orice manevră a întunericului care este îndreptată împotriva mea. Eu iau scutul credinţei pentru ca să fiu bine ancorat în Cuvântul lui Dumnezeu, care mă asigură că Fiul lui Dumnezeu a venit ca să distrugă lucrarea diavolului.

De aceea, Tată Preasfânt, în Numele preamărit al Fiului Tău Unul-Născut, Isus Cristos, prin autoritatea care-mi vine din botezul meu, eu renunţ la orice lucrare a celui Rău, oricare ar fi originea ei, ocultă, mediumnică sau din vrăjitorie; şi cu credinţa pe care Tu, Tată, mi-ai dat-o, proclam, ca orice lucrare a Răului din viaţa mea să fie distrusă.

Isuse, Domnul meu şi Mântuitorul meu, Tu ai triumfat asupra lui, în deşert, pe cruce şi în mormânt, iar prin glorioasa Ta Înviere, l-ai învins pentru totdeauna, pecetluindu-i astfel sfârşitul şi destinul. În Tine şi eu triumf asupra lui, prin puterea Sfântului Tău Nume, în faţa căruia orice genunchi se pleacă în Cer, pe pământ şi sub pământ. Cu puterea care-mi vine de la Tine, o, Doamne, eu rezist şi mă opun tuturor eforturilor celui Rău de a mă asupri, de a mă întrista şi de a mă înşela. Vreau să lupt activ împotriva dorinţei sale de a-mi răpi bucuria şi roadele mântuirii mele.

Prin puterea Preapreţiosului Tău Sânge vărsat pentru mine pe Calvar, Te rog să alungi de la mine toate puterile întunericului care mă atacă, care mă înconjoară, şi să le porunceşti să plece acum de la mine acolo unde Tu, o, Doamne, vrei, pentru ca să nu se mai întoarcă niciodată. Îţi mulţumesc Doamne Isuse.
(Tarcisio Mezzetti)

31
PRIMUL ÎN TOP?

„Dragi copii, sunteţi gata să păcătuiţi şi să vă puneţi în mâinile Satanei fără să reflectaţi. Vă chem: fiecare dintre voi să se decidă în mod conştient pentru Dumnezeu şi împotriva Satanei! Eu sunt mama voastră, de aceea vreau să vă conduc la sfinţenie deplină. Vreau ca fiecare să fie fericit aici pe pământ şi apoi cu mine în Cer. Acesta este, dragi copii, scopul venirii mele aici şi aceasta este dorinţa mea." (Mesajul din 25 mai 1987)

Există un demon atât de puternic, atât de seducător, încât, astăzi, i-ar face să cadă, dacă se poate, chiar şi pe cei mai virtuoşi oameni. Acest demon nu are nevoie nici măcar să acţioneze ca să reuşească, deoarece simplul fapt de a-i pronunţa numele este suficient ca să obţină victoria. Este un nume destul de lung, mai lung decât cele pe care suntem obişnuiţi să le folosim, însă acest nume este atât de prezent în limbajul curent încât se pronunţă în mod cu totul natural. El trece drept un cuvânt inofensiv. Este pe buzele aproape tuturor tinerilor, este şoptit la ureche, dar şi strigat de pe acoperişuri, se laudă că deschide toate porţile, îşi acordă toate drepturile. Acest nume i-a făcut pe mii de oameni să cadă şi se pare că popularitatea sa creşte în fiecare zi tot mai mult. El pretinde să i se aducă un cult şi să i se facă toate onorurile ca unui rege. Se ascunde sub masca de *copil bun*, astfel încât a obţinut un bilet de intrare în mediile cele mai bune, chiar şi în unele scaune de spovadă. Doar numele lui singur este o capcană deoarece conţine în sine scuza răului. Este un şarpe cu venin mortal, deghizat în porumbel blând plin de compasiune... Numele său?
„Toatălumea Oface".

Acest cuvânt sugerează că răul este un bine şi îşi împinge victima în blestem fără să lase impresia. Căci este scris: *„Vai de cei care numesc răul bine şi binele rău.”* (Is 5,20)

O femeie însărcinată ezită să facă avort? „Nu-ţi face probleme, îi spun prietenii ei, du-te, toată lumea o face!”
Un tânăr iese cu prietenii săi şi-şi dă seama că ei se vor îmbăta criţă, însă el ezită... „Hai, nu fii prost! Toată lumea o face!”
O fată afişează un decolteu provocator şi i se face o remarcă... „Şi ce?? Toată lumea o face!”
I se propun droguri unui adolescent care nu a fumat niciodată, el spune „nu”, dar reuşesc să-l convingă pentru că, la urma urmei... toată lumea o face!
Un cuplu de tineri este invitat de un alt cuplu: „Veniţi cu noi mâine, ne vom distra de minune la Festivalul Satanei din Trifoullisles-Oies!” Însă ceilalţi ezită. Satana nu este pe gustul lor! Totuşi, la urma urmei, e vorba doar de a vedea şi de a fi la curent... „Uh… ”, murmură ei. „Ce, uh? Vom fi mii acolo! Toată lumea se duce!”
«Dar de ce strigi: „Barabas, Barabas”? Vrei să eliberezi un criminal, ca să meargă să-ţi ucidă copiii? Iar pentru Isus de ce strigi: „Răstigneşte-l!”? Nu el e cel care i-a redat vederea soţului tău?» „Ştii... Vezi bine că toată lumea o face!”
„Cum, n-ai încercat niciodată experienţele sexuale cu schimbarea partenerilor între cupluri? Dar tu din ce lume vii? Toată lumea o face!”

Câte fete tinere şi-au vândut virginitatea la preţuri reduse pentru a onora acest demon, lăsându-se distruse şi rănite în mod intim timp de ani întregi! Aş putea da nenumărate exemple, dar ele sunt prea triste. Angoasele, vieţile spulberate, depresiile, chinurile interioare de toate tipurile, destrămările familiilor, incapacitatea de a trăi şi a lucra în mod normal, pierderea completă a simplului gust al vieţii, tentativele de sinucidere, crimele... Numele dlui Toatălumea Oface conţine deja o minciună grosolană deoarece, în realitate, NU toată lumea o face!

Asistăm la un masacru şi, desigur, cei mai tineri şi cei mai maleabili sunt cel mai profund atinşi, inconştienţi fiind de roadele amare care-i aşteaptă în cazul în care încep să-l urmeze pe cel mai rău dintre despoţii moderni, Domnul *Toatălumea Oface.* Cine îi previne cu destulă iubire şi răbdare, pentru a-i pune în gardă şi a-i proteja? Cine le oferă un exemplu? Cine îşi petrece timpul cu ei pentru a asculta adevărata dorinţă a inimii lor şi pentru a-i ajuta să-şi gestioneze în mod pozitiv creşterea lor într-o lume care-i bombardează?

Isus este răspunsul pentru ei şi pentru toţi! Cu infinita sa gingăşie el vine să ne consoleze de uniformitate şi plictiseală, deoarece el cunoaşte unicitatea fiecăreia dintre creaturile sale. El arată fiecăruia cum să devină ceea ce este, de neînlocuit, unic şi special. Frumuseţea în diversitate! Isus poartă în el imaginea noastră secretă, el o preţuieşte, şi cu cât ne uităm mai mult la el, cu atât devenim mai mult noi înşine în faţa sa şi în faţa oamenilor. *„Priviţi la el şi veţi fi luminaţi şi feţele voastre nu se vor ruşina.”* (Ps 34,6) Isus nu a spus niciodată: „Faceţi ca toată lumea şi veţi fi fericiţi!” Nu, el dă un răspuns care nu ne prinde în capcană şi nici nu induce în eroare, el ne indică o cale care nu este închisă la celălalt capăt, şi ne zice: *„…Învăţaţi de la mine căci sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre”*. (Mt 11,28-30) Şi, de asemenea: *„Cine mă urmează nu umblă în întuneric, ci va avea lumina vieţii”* (In 8,12) Atunci, de ce să mergem să căutăm fericirea acolo unde o pierdem? Nu este Isus Calea, Adevărul şi Viaţa (cf Ioan 14,6)?

*****

O practică distrugătoare, Reiki

Vehiculat de mass-media *New Age*, Reiki-ul se răspândeşte foarte repede în Franţa şi nu putem ignora efectele sale. Este o metodă a aşa-numitei „vindecări” oferite tuturor şi care, la prima vedere, pare să obţină rezultate bune. Orchestrate de o publicitate invazivă şi încântătoare, deoarece sunt legate de bunăstare, aceste promisiuni de „vindecare”

rapidă îi fac pe mulţi oameni, bolnavi sau nu, să alerge la ea. Trebuie să emit aici un semnal luminos de avertizare[65]!

Este vorba despre o medicină alternativă care utilizează Energia vitală universală. Ea implică anumite puteri ce provin de la un *spirit transcendental*, care cu siguranţă nu este Spiritul Sfânt! Tehnica constă în a chema asupra pacientului energia universală, trasând asupra acestuia simboluri arhetipale. Aşa-numitul terapeut vizualizează energia care intră prin chakra din vârful craniului său, îl umple şi iese din mâna lui pentru a intra în pacient. În realitate, Reiki deschide poarta unor forţe oculte nefaste. Este posibil ca în anumite cazuri să existe o ameliorare provizorie a sănătăţii în unele aspecte, dar ea lasă repede loc unor simptome care, de obicei, apar în contextul practicilor oculte sau chiar al spiritismului. Această practică implică simboluri secrete de origini obscure, precum mantra.

Aşa cum se întâmplă în mod frecvent în practicile promovate de New Age, Reiki neagă existenţa unui Dumnezeu Creator personal şi lucrează cu *energiile* într-un spirit panteist. Această tehnică se transmite în cursul şedinţelor iniţiatice (spre deosebire de darurile Spiritului Sfânt care se primesc de Sus conform alegerilor lui Dumnezeu şi nu se transmit automat de la o persoană la alta; în plus, ele sunt gratuite). La al treilea nivel de iniţiere Reiki se face apel la demoni, la „spiritele muntelui”. Practica Reiki nu poate coabita cu credinţa creştină. Cu Isus, totul este clar! Faptul că unii creştini folosesc această practică nu înseamnă că ea trebuie preluată: capcanele sale sunt subtile, iar studiile serioase în această privinţă sunt încă puţin difuzate publicului larg. Multe victime ale practicii Reiki vin să ceară ajutor la Medjugorje deoarece ele suferă de opresiune, angoase, insomnie şi alte suferinţe.

---

[65] A se citi capitolul – Migrenele lui Bil – din cartea „*Copilul ascuns, din Medjugorje”*, Ed. Beatitudes. A se vedea *Lucrări de acelaşi autor*, pagina….x. Pentru cei care cunosc limba italiană, ascultaţi CD-ul „*La trapola del Reiki”*, de Tarcisio Mezzetti şi sora Emmanuel, disponibil la Vocepiù, Milano, www.vocepiu.it

Părintele Joseph Verlinde, specialist în acest domeniu, explică: „Reiki este o practică ocultă care se bazează pe marile principii ale magiei. De exemplu, invocarea spiritelor lumii astrale în scopul de a exercita, în colaborare cu ele, puteri taumaturgice... Inutil să precizez că este imposibil să împaci o astfel de practică de magie (care neagă transcendenţa divină) cu o viaţă creştină care se doreşte fidelă Revelaţiei (Scriptură, Tradiţie, Magisteriu). Nu este surprinzător nici faptul că aceste practici, care îşi obţin „eficacitatea” din colaborarea cu spiritele lumii astrale, conduc, pe termen mediu sau lung, la diferite forme de alienare mintală sau spirituală[66].

[66] A se citi lucrarea părintelui Joseph-Marie Verlinde despre practicile oculte, în special Reiki, la Éditions Benedictines, pag. 40. Sumar: Legenda descoperirii Reiki-ului. O practică magică clasică. Cele trei niveluri ale Reiki-ului. Discernământ. O practică ocultă banalizată. Confirmarea Magisteriului. A se vedea site-ul: http:www.final-age.net/
Conferinţa episcopilor americani a publicat o atenţionare împotriva practicării Reiki-ului. A se vedea site-ul:
http://www.la-croix.com/Religion/Actualite/Les-eveques-americains-mettent-en-garde-contre-la-pratique-du-reiki-_NG_-2009-04-27-534080

32
O VICTORIE FRUMOASĂ PENTRU BROASCĂ!

„Hotărâţi-vă pentru sfinţenie. Şi nu ascultaţi de ceilalţi!” (Mesaj dat grupului de rugăciune, 1982)

O sută de broaşte se adună în acea zi la poalele unui munte înalt. Plictisite să mai stea în zonele mlăştinoase şi să fie întotdeauna tratate ca fiind lente şi inactive, ele decid să dovedească de ce sunt capabile şi să facă o întrecere. Scopul este să ajungă pe vârful muntelui, atât! Ele ştiu că de acolo de sus se vor bucura de o privelişte magnifică şi vor descoperi peisaje nebănuite. În sfârşit vor privi lumea într-un mod cu totul nou, doar să urce la acea înălţime! Cerul este senin, cu o briză uşoară în avantajul lor. Fiecare are încredere că vor obţine victoria.

Foarte entuziasmate, ele se aliniază la poalele muntelui, hotărâte să depăşească cu curaj numeroasele obstacole care pot apărea: oboseală, sete, descurajare, dificultăţi de respiraţie, zgârieturi ale pielii lor fragile şi toate dificultăţile inerente naturii lor de broaşte.

Sunetul startului se face auzit şi iată-le pornite să cucerească muntele. Fiecare se străduieşte să depăşească obstacolele cu entuziasm. Dar, încetul cu încetul, trudind din greu pe o pantă destul de abruptă şi pietroasă de pe o parte a muntelui, unele încep să se îndoiască de rostul acestei aventuri. Ele îşi păstrează pentru ele însele gândurile lor intime, preţ de câteva minute – nu trebuie să lase impresia că vor renunţa la jumătatea drumului – dar, după o nouă bucată de drum cucerită cu mare efort, ele nu-şi mai pot ţine gura şi încep să murmure vecinelor lor că, de fapt, treaba este mai grea decât au crezut ele. Cuvinte de încurajare se fac auzite din partea unora, însă efectul lor nu durează.

Din gura lor izbucnesc, atunci, tot felul de remarci, izvorâte, se pare, din înţelepciunea populară cea mai logică: au gândit la scară prea mare, ar fi mai bine să renunţe. Cu toate acestea, majoritatea continuă. Ajunse la mijlocul pantei, se iscă o mare agitaţie printre ele: vorbind toate în acelaşi timp, ele se plâng că au ridicat ştacheta prea sus şi că şi-au făcut iluzii despre puterile lor. Fiecare îşi face propria analiză a situaţiei, toate se agită, se ridică tonul, se orăcăie, se orăcăie; este o cacofonie! În final, vocea majoritară declară că trebuie să accepte cu umilinţă realitatea: acest munte este prea abrupt şi inaccesibil broaştelor; trebuie să opteze pentru înţelepciune şi să renunţe la contemplarea de pe vârful muntelui a acelor peisaje ascunse şi misterioase atât de dorite. Aşadar, fiecare se întoarce şchiopătând, tristă şi decepţionată, ca să se bălăcească în balta sa.

Dar, una dintre broaşte continuă să urce, una singură, şi, fără să se uite nici în dreapta, nici în stânga, reuşeşte cumva, cumva, să ajungă în vârf. Acolo, nu-i vine să-şi creadă ochilor: panorama este de o mie de ori mai frumoasă şi mai emoţionantă decât şi-ar fi imaginat. De-abia îşi putea stăpâni bucuria! Toată oboseala ei pare să fi dispărut în faţa fericirii pe care o simte. Uitând oboseala şi zgârieturile, ea îşi găseşte plăcerea în a contempla încântată peisajul care i se oferă.

Cum a putut această broască să urce atât de sus, în timp ce toate celelalte au renunţat?
Simplu: această broască era surdă!

*****

O mare sfântă a vremurilor noastre, sora Faustina Kowalska (1905-1938), a ştiut să împărtăşească comori de înţelepciune în Micul său Jurnal, redactat din ascultare faţă de părintele ei spiritual – binecuvântat fie el! Ea ne dezvăluie acolo unul din secretele ei, care este vindecare pentru noi, în acest secol în care fugim de noi înşine în zgomotul care ne înconjoară. Suntem bombardaţi! O supraabundenţă de mesaje electronice de toate genurile, cuvinte fără rost sau negative,

declaraţii multiple şi contradictorii, tehnici moderne care permit să nu ne ascultăm niciodată inima.

Dar s-o ascultăm pe sora Faustina:
„Tăcerea este o sabie în lupta spirituală. Un suflet guraliv nu va ajunge niciodată la sfinţenie. Sabia tăcerii va tăia tot ceea ce ar vrea să se agaţe de suflet. Toţi suntem sensibili în privinţa cuvintelor şi vrem imediat să răspundem, fără să ne întrebăm dacă este voia lui Dumnezeu ca noi să vorbim. Sufletul tăcut este puternic; dacă el perseverează în tăcere, nicio supărare nu-l va atinge. Sufletul tăcut este capabil să se unească cu Dumnezeu în modul cel mai profund; el trăieşte aproape întotdeauna sub inspiraţia Spiritului Sfânt. În sufletul tăcut, Dumnezeu acţionează nestingherit." (sora Faustina, Mic Jurnal § 477)

*****

Părerile celorlalţi

Pe când trăiam în Ierusalim, cunoşteam un dominican care se deosebea de ceilalţi preoţi din mănăstirea sa. Numele său, Paul Dreyfus, indica în mod clar originea sa evreiască. Pe când era adolescent, el a descoperit Evanghelia şi fascinat de persoana lui Isus, l-a urmat. Dar, botezul l-a primit în timpul războiului din 1939-1945, într-un lagăr de concentrare. În 1947 a intrat la dominicani. Făcea parte din faimoasa Şcoală Biblică din Ierusalim, de pe strada Profeţilor, foarte aproape de noi. L-am ales dintre mii de preoţi, ca să mă spovedesc lui şi să mă îndrume spiritual. De ce această alegere?

Specialist în relaţiile iudeo-creştine şi foarte fin exeget[67], era pasionant să-l asculţi. Aşa cum Isus i-a zis lui Natanael, părintele Dreyfus era un adevărat israelit, un om lipsit de prefăcătorie, tăcut, care avea curajul de a fi el însuşi, fără compromisuri. Trecea direct la subiect, fără înflorituri, şi

[67] El este autorul unei opere extrem de apreciate de Academia Franceză: „*Isus ştia că el este Dumnezeu?*", Ed. du Cerf, 1984.

nu-i păsa defel de ceea ce alţii ar putea crede despre el. Nu-i păsa într-atât, încât trăia în mod deliberat o formă de sărăcie care nu era întotdeauna prea potrivită în acea nobilă mănăstire renumită la nivel mondial. Este adevărat că libertăţii sale interioare i se adăuga un caracter cam rebel. Contrasta deja prin aspectul său exterior: purta pantofi uzaţi şi adeseori găuriţi, îşi târa picioarele (suferea mult de dureri de gambe), cât despre şosete, una era întotdeauna adunată ca un acordeon peste gleznă. Haina sa dominicană atârna fie pe stânga, fie pe dreapta, gluga era pusă strâmb în jurul gâtului şi de multe ori lua o poziţie aplecată pentru a se proteja mai bine de orice contact inutil de tip monden. Ne fascina. Şi adăugaţi la toate acestea o inimă pură... Pe scurt, toţi îl iubeam mult.

Într-o zi, cu ocazia unei recepţii oficiale unde ambasadori şi alte personalităţi de rang înalt străluceau prin prezenţa lor, părintele Dreyfus era şi el acolo cu fraţii lui, îmbrăcat tot în felul său vrednic de compătimit, purtând aceiaşi pantofi de cerşetor, rupţi în mod lamentabil. În acea zi, avea, ca de obicei, expresia sa nedumerită, cu gura uşor întredeschisă, convins că nu-şi va atrage complimentele care abundă în timpul unor astfel de reuniuni.
El ar fi fost pe gustul papei Francisc!

Şi atunci, s-a produs evenimentul care va rămâne gravat în amintirea noastră; unul dintre oaspeţi, plin de zel evanghelic, se apropie de părintele superior şi-i spune la ureche: „Vă felicit, părinte, văd că în sânul comunităţii dumneavoastră primiţi chiar şi handicapaţi!”
Părintele Dreyfus era una dintre cele mai strălucitoare minţi ale Şcolii Biblice din Ierusalim...

33
SĂ SCAPI DE DEPENDENŢE

Céline ne-a povestit un fapt care le-ar putea inspira pe multe persoane care suferă de o dependenţă.

De ani întregi, Céline trăia cât putea ea de bine mesajele Gospei şi ţinea, mai ales, să nu-l omită pe cel referitor la post, două zile pe săptămână, miercurea şi vinerea. Ea a putut experimenta roadele acestuia. Însă tristeţea ei era mare deoarece nu reuşea să renunţe la cafeaua de dimineaţă în aceste două zile. Motivul ei nu era neînsemnat: dacă nu-şi bea cafeaua, creierul ei rămânea înceţoşat, adormea în faţa calculatorului sau la biserică în timpul liturghiei, pe scurt, rezultatul nu era strălucit. Dar acest lucru nu o împiedica să simtă în adâncul inimii sale că până şi cafeaua, pentru a trăi pe deplin mesajul referitor la post, ar trebui să dispară din viaţa ei şi că Sfânta Fecioară o aştepta la acest punct. Împotriva voinţei sale, ea se ruga să aibă harul să renunţe la cafea, însă nu funcţiona deloc.

Într-o zi, în timpul orei sale de adoraţie în faţa Preasfântului Sacrament, i-a venit în minte o idee; şi fără măcar să se gândească o secundă, s-a auzit spunându-i Sfintei Fecioare: „Bine, nu voi mai bea cafea, dar tu cunoşti consecinţele dezastruoase ale stării mele de somnolenţă, aşadar, tu să fii cafeaua mea! Fă ca totul să se desfăşoare ca şi cum aş bea cafea, tu ocupă-te să mă împiedici să dorm în picioare!”

Céline a trebuit să constate că Sfânta Fecioară i-a acceptat schimbul propus şi că şi-a făcut treaba foarte bine! De luni de zile, ne spune Celine, cafeaua a dispărut din meniul său în zilele de post, dar şi în celelalte zile, ceea ce i-a îmbunătăţit în mod semnificativ sănătatea şi

prezenţa de spirit la locul de muncă! Ea râdea când ne povestea acest fapt: «Nu ştiu dacă Sfânta Fecioară a primit deseori o astfel de cerere: „Fii cafeaua mea!” Dar, în orice caz, a acceptat-o!»

Aviz amatorilor de cafea sau de alte produse alimentare care trebuie consumate cu moderaţie, de exemplu ciocolata!

*****

Rosie şi cele 24 de ore ale Gospei

În casa noastră „Betleem”, din Medjugorje, încercăm să trăim mesajele Mariei, ceea ce include şi să luptăm împotriva tendinţelor noastre rele; nu e uşor! Voluntarii care vin să împărtăşească viaţa noastră şi să locuiască cu noi pentru un an sau doi sub aripile Sfintei Fecioare, trăiesc adeseori evenimente surprinzătoare. În realitate, Mama lui Dumnezeu lucrează în mod activ în inimi, în trupuri, în spiritele celor care vin la şcoala ei, ea nu are timp de pierdut. În câteva luni ea face o lucrare care, în alte împrejurări, s-ar realiza abia în câţiva ani. Este un curs intensiv! Ea tinde mereu să redea copilului ei frumuseţea lui esenţială, cea pe care Dumnezeu Creatorul i-a pregătit-o cu iubire încă din prima zi şi care a fost lezată în cursul anilor petrecuţi în lume.

Timp de trei ani o tânără americană din New Jersey ni s-a alăturat pentru a fi asistenta mea personală. Mulţi dintre voi o cunosc, este Rosie! (Vezi fotografia de la pagina…x). Ea avea un obicei foarte rău... Dar, o las să povestească ea:
«De ani de zile fumam un pachet de ţigări pe zi. Încercasem de mai multe ori să mă las, însă de fiecare dată era un nou eşec. Acest lucru mi se părea prea greu şi ajunsesem să mă gândesc că nu aveam harul. Îmi spuneam: „Nu e faptul că nu vreau să mă opresc, ci corpul meu are nevoie de asta. Oricum, dacă m-aş fi lăsat, pentru mine ar fi devenit imposibil să trăiesc!”

În 24 iunie 2009, am decis să-i ofer Gospei un cadou pentru cea de-a 25-a aniversare a apariţiilor sale în Medjugorje. Ştiam bine că îmi va fi greu să nu fumez o zi întreagă, aşa că m-am gândit că acesta ar fi cel mai mare cadou pe care aş putea să i-l ofer. În acea zi, în timpul apariţiei, m-am hotărât: „OK, nu voi fuma până la apariţia de mâine, 25 iunie, ziua când sărbătorim aniversarea apariţiilor tale”. În niciun caz nu era vorba să mă las definitiv de fumat.

Mi se părea posibil să nu fumez dacă ştiam că-mi găsesc ţigara a doua zi. Nu ştiam nimic despre cele 24 de ore ale Gospei, nici cum funcţiona acest lucru[68]. Sora Emmanuel nu mi-a spus nimic despre asta, iar CD-ul său pe această temă nu există în limba engleză. Ziua a trecut foarte încet şi păstram în memorie promisiunea de a-i face acest cadou Sfintei Fecioare. De fapt, mă gândeam numai la asta, deoarece dorinţa de a fuma seara o ţigară devenea tot mai puternică. În concluzie, trăiam o lipsă acută. În sfârşit momentul mult aşteptat a sosit şi puteam să fumez acea ţigară! Gândurile îmi erau concentrate asupra plăcerii şi satisfacţiei pe care ţigara urma să mi le procure. Dar, surpriză! În timp ce-mi umpleam plămânii cu fum, gustul ţigării mi s-a părut respingător! Am aruncat-o imediat, gândindu-mă că poate sunt bolnavă.

Am intrat imediat în casă pentru a le povesti celorlalţi ce s-a întâmplat, convinsă că ţigara viitoare va fi mai bună. Dar, am avut aceeaşi reacţie, cea a unui dezgust profund. La fel a fost cu toate ţigările pe care le-am fumat în acea zi. Totul mi se părea foarte ciudat; atunci, mi-am spus că Sfânta Fecioară nu voia să mai fumez. Într-adevăr, a doua zi, ori de câte ori încercam să fumez, se întâmpla acelaşi lucru.

Începând din acea zi nu am mai fumat deloc, deci de mai mult de cinci ani. În cele câteva săptămâni care au urmat după această întrerupere, a avut loc un fenomen ciudat. Nu mi-l pot explica din punct de vedere ştiinţific, însă îl văd ca pe o perioadă de curăţire: scuipam mereu un

---

[68] CD-ul *„Cele 24 de ore ale Gospei”* explică cum să pregătim un cadou Sfintei Fecioare pentru a i-l oferi în ziua următoare, în momentul apariţiei. CD-ul este disponibil la Maria Multi Media, a se vedea *Lucrări de acelaşi autor*, pagina…x.

mucus gros, maro şi negru, care se forma din nou, în mod constant. Era dezgustător. În trecut, nu aveam nicio idee despre tutunul care se depunea în corpul meu. Unii spun că un fumător, după ce încetează să mai fumeze, are nevoie de şapte ani, ca să elimine substanţele poluante. Cu mine, Gospa a fost mai rapidă, ea a scos totul în timp record! Acum mă simt mult mai bine! Înainte îmi era dificil să urc pe coline, eram epuizată de fiecare dată. Acum le urc fără să mi se taie respiraţia. Mă rog mai bine şi nu mai trebuie să-mi cer scuze de la apropiaţi fiindcă plec de lângă ei, ca să ies la fumat!

Gospa a aranjat totul pentru mine. Eu credeam că-i ofer ceva, dar, de fapt, ea mi-a dat un cadou frumos! Tipic pentru ea...

Rosie, asistenta americană a autoarei în 2008
© Bernard Gallagher, 2008 – www.medjugorje.zenfolio.com

34
CÂND ISUS VINE ÎN INIMILE NOASTRE

„Fiecare viaţă creştină este o liturghie şi fiecare suflet este o ostie.” (Marthe Robin)

În Medjugorje, evenimentul central al zilei nu este apariţia Mamei lui Dumnezeu, aşa cum s-ar putea crede, ci liturghia de seară. Cele două realităţi se îmbină în mod minunat. Sfânta Fecioară apare vizionarilor cu douăzeci de minute înainte de liturghie, în timpul rugăciunii Rozarului. Pe toţi cei care nu o văd, ea îi invită s-o primească în inimile lor ca şi cum ar vedea-o, apoi ea îi însoţeşte la liturghie pentru a o trăi împreună cu ei. Să nu uităm că nouă, non-vizionarilor, Sfânta Fecioară ne dă aceleaşi haruri pe care le dă vizionarilor când au apariţia, dacă ne deschidem inimile la venirea ei!

Într-o zi, am întrebat-o pe vizionara Vicka dacă Maria a dat vreun mesaj special în privinţa Sfintei Cuminecări. Nu am fost dezamăgită de răspunsul primit! Iată-l: „Dragi copii, atunci când l-aţi primit pe Fiul meu Isus în inima voastră prin Sfânta Împărtăşanie şi reveniţi la locul vostru, nu vă uitaţi la ceilalţi, nu-l judecaţi pe preot! Dragi copii, puneţi-vă în genunchi cel puţin zece minute şi vorbiţi cu Fiul meu care se află în inima voastră!”

Descoperind acest mesaj am fost cuprinsă de o mare bucurie! Apoi mi-am spus: „Zece minute? S-ar putea ca acest interval să li se pară credincioşilor cam lung. Cum să facem ca acest mesaj să fie înţeles şi să fie trăit cu plăcere?” Atunci, i-am pus o întrebare Vickăi, aşa ca s-o provoc puţin (deoarece atunci ea transmite alte mesaje interesante) şi

voiam, de asemenea, să mă fac avocatul diavolului în numele celor care ar dezaproba faimoasele zece minute.

„Vicka, i-am spus, eşti foarte sigură că Gospa a precizat zece minute?”

«Nu, mi-a răspuns ea. Nu a spus zece minute! Ea a spus „cel puţin zece minute, minim zece minute!” Ea ne-a mai spus: „Acest moment este cel mai sacru moment din viaţa voastră, dragi copii, atunci când Fiul meu Isus vine viu în inima voastră! Primiţi-L! Lăsaţi-l să intre! Faceţi-vă timp pentru Isus!”»

Îmi primisem răspunsul şi puteam să-l transmit în siguranţă, adăugând: „Sfânta Fecioară este cea care a spus acest lucru!” În parohia din Medjugorje programul de seară include aceste zece minute de rugăciune după liturghie, solicitate de Sfânta Fecioară. Este momentul celor şapte *Tatăl nostru, Bucură-te Marie şi Mărire.*

Atunci când Isus soseşte în inima noastră prin Sfânta Împărtăşanie, el este extrem de fericit, la fel ca toţi îndrăgostiţii care merg să se întâlnească cu persoana iubită. Nu numai că el se pregăteşte să se dăruiască în totalitate acelei inimi – unul dintre cele mai sublime cadouri – dar vine şi încărcat cu nenumărate binecuvântări, haruri, daruri şi favoruri pe care intenţionează să le reverse în acea inimă. Ce se întâmplă, însă, atunci când el găseşte această inimă închisă? Persoana s-a alăturat din obişnuinţă valului de persoane care se cuminecă, fără rugăciune, fără un singur act de iubire, ea nu se interesează cu adevărat de Isus. Uşa sa este închisă! Ce face Isus în faţa unei uşi închise? Desigur, el ne respectă libertatea. Aşadar, va aştepta, va aştepta... Va spera împotriva oricărei speranţe că în cele din urmă uşa se va deschide în faţa lui pentru a-l primi, pe el şi darurile sale. Dar, la sfârşitul liturghiei, văzând că nu există nimic pentru el în acea inimă, el se va retrage fără a fi putut depune în ea harurile şi cadourile pe care le-a pregătit cu atâta iubire. Este evident că în acel moment inima lui este sfâşiată de durere. Nu ne putem imagina durerea unei asemenea inimi, care este doar iubire, o inimă care s-ar fi bucurat să-şi ofere bogăţiile şi care pleacă dispreţuită,

ignorată, socotită un nimic... iar persoana rămâne goală deoarece a ratat întâlnirea cu Dumnezeul ei.

Într-o zi, în anii ’80, vizionara cu inima, Jelena Vasilj[69] se afla în piaţa din faţa bisericii, după liturghie. Ea ne-a împărtăşit o viziune cu Isus, pe care a avut-o atunci, după Cuminecare: „L-am văzut pe Isus cu braţele încărcate de cadouri. Se vedea pe faţa Lui o tristeţe profundă şi mi-a spus: „Priveşte aceste cadouri, le-am adus pentru a le da celor care mă vor primi în Sfânta Împărtăşanie. Dar nu am putut dărui nimic. Să ştii că, adeseori, atunci când, cei care se împărtăşesc, revin la locurile lor, ei fac doar un semn al crucii şi mă părăsesc imediat.
De câte ori Isus este maltratat în acest fel în timpul liturghiilor! El îi spunea Sorei Faustina: „Cât de dureros este pentru mine faptul că sufletele se unesc atât de puţin cu mine în Sfânta Împărtăşanie! Eu aştept sufletele, dar ele sunt indiferente faţă de mine. Le iubesc atât de sincer şi cu atâta duioşie, iar ele nu au încredere în mine! Vreau să le copleşesc cu haruri, iar ele nu doresc să le accepte. Ele mă tratează ca pe ceva mort, în timp ce inima mea este plină de iubire şi de îndurare.” (Mic Jurnal § 1447)

În schimb, dacă Isus este primit într-o inimă deschisă, bine pregătită, care a avut grijă să se cureţe prin spodava frecventă, o inimă care se bucură sincer să-l primească pe Domnul său şi prietenul său cel mai drag, El se desfată în acea inimă. Aşa cum i-a zis Sorei Faustina: „Este un deliciu pentru mine să vin în sufletul uman prin Sfânta Împărtăşanie, mai ales în sufletele consacrate, pentru a mă uni cu acest suflet şi a-i da toate harurile mele.” (Mic Jurnal § 1385) De asemenea, mai spune: „Scrie pentru sufletele consacrate că este deliciul meu să vin în inimile lor prin Sfânta Împărtăşanie.” (Mic Jurnal § 1683) Am putea fi surprinşi de faptul că Isus vorbeşte despre deliciu, atunci când vine într-un suflet în stare de

---

[69] Jelena Vasilj era responsabila grupului de rugăciune creat de Sfânta Fecioară în 1982. Ea nu avea apariţii, ci locuţiuni interioare prin care îi auzea pe Isus şi pe Maria în inima ei. Aceste locuţiuni sunt cele mai frumoase mesaje de la Medjugorje pentru tinerii care doresc să intre la şcoala Mariei. A se vedea CD-urile înregistrate la *Denver* de către Sora Emmanuel. A se vedea Lucrări de acelaşi autor, pagina….x.

har?! Eu cred că noi împărtăşim cu el această dorinţă aprinsă pe care toţi cei care iubesc o aşteaptă, din toată fiinţa lor: eu cred simplu de tot că el este Mântuitor şi că bucuria unui Mântuitor este să mântuiască. Or, la noi, el găseşte întotdeauna ceva de mântuit.

După ce a intrat în această inimă deschisă, ce face Isus? Bucuria sa este să ne schimbe, să ne cureţe, să ne consoleze şi excelează în special în acţiunea sa transformatoare. De fapt, el ne transformă chiar în el însuşi! Cu alte cuvinte, tot ceea ce el este şi tot ceea ce el are, devine al nostru. Nu este întâmplător faptul că Isus a ales un aliment precum pâinea pentru a ne face să ne cuminecăm cu el. Ar fi putut proceda în alt mod. Însă un aliment ne dă o imagine fizică perfectă despre ceea ce el săvârşeşte în mod mistic în sufletele noastre.

Daca mănânc un fruct, acest fruct va fi transformat după câteva ore şi, scuzaţi-mi expresia, el va deveni Sora Emmanuel. Această hrană va ajunge la toate celulele mele, pentru a fi întărite şi reînnoite. Fără să fac analiza conştientă a procesului, fructul hrăneşte toate părţile corpului meu, creierul meu, sângele, ochii, picioarele şi toate organele mele. Înţelegem deci că, mâncând un aliment, organismul nostru realizează lucrarea de asimilare şi de transformare. De fapt, eu diger fructul, iar metabolismul meu face ca nutrimentele sale să fie disponibile celulelor mele.

Atunci când iau Trupul lui Cristos în Împărtăşanie, procesul este asemănător, dar, în acelaşi timp, şi diferit. Nu eu sunt cel care îl transformă pe Isus în mine-însumi (bietul de el, asta ar fi chiar sfârşitul!), ci, dimpotrivă, el este cel care mă aspiră şi mă transformă în el însuşi. Acest mister de unitate şi de intimitate dintre sufletul lui Cristos şi sufletul omenesc este foarte mare! Atât de mare încât chiar şi îngerii se prosternează înaintea unei astfel de splendori! Deoarece, chiar dacă îngerii se bucură de o mare lumină şi de daruri importante prin natura lor angelică, lor nu le-a fost dat să primească Trupul lui Cristos. Acest privilegiu este acordat speciei umane.

Dacă Isus ne transformă în el însuşi, desigur în funcţie de deschiderea inimii noastre şi de dorinţa noastră de el, atunci putem spune că Sfânta Împărtăşanie ne face să progresăm cu paşi gigantici pe calea sfinţeniei. Căci dacă Isus ne dă bucuria sa, pacea sa, îndurarea sa, puterea sa, iubirea sa, lumina sa şi toate atributele sale, el ne comunică şi propria sa Sfinţenie. El ne divinizează! Mai mulţi mistici care au văzut cerul relatează că aleşii cei mai fericiţi şi cei mai glorioşi sunt cei care pe pământ au primit în fiecare zi Trupul lui Cristos şi l-au lăsat să trăiască în centrul fiinţei lor. Dacă absorbim zilnic sfinţenia şi gloria lui Cristos, de ce să ne mirăm că în Cer această cantitate imensă de glorie vă străluci cu cele mai frumoase lumini? Mistica Marthe Robin, care a trăit fără nici o altă hrană în afară de Euharistie timp de cincizeci de ani, declara: „Gradul nostru de glorie şi de fericire în Cer va fi direct proporțional cu calitatea Sfintelor noastre cuminecări de pe pământ.”

Iar Isus îi spunea Sorei Faustina: „Priveşte, mi-am părăsit tronul ceresc pentru a mă uni cu tine. Ceea ce vezi este doar o parte din ceea ce vreau să-ţi dezvălui şi deja sufletul tău este copleşit de iubire. Însă când mă vei vedea în toată gloria mea, ce surpriză extraordinară va fi pentru inima ta! Lasă-mă să-ţi spun că viaţa veşnică trebuie să înceapă aici pe pământ prin Sfânta Împărtăşanie. Fiecare Cuminecare te va face mult mai capabilă să te poţi uni cu Dumnezeu pentru toată veşnicia.” (Mic Jurnal § 1810)

Cine ar putea să desconsidere un astfel de viitor, pentru întreaga veşnicie?

Înţelegem, în cazul acesta, de ce mama lui Dumnezeu, care primea în fiecare zi din mâinile sfântului Ioan Trupul propriului ei Fiu, ne invită să petrecem un timp cu el pentru a-l lăsa să-şi împlinească lucrarea de transformare în noi!

Îmi plac mult cuvintele acestei fetiţe de şapte ani, care tocmai făcuse Prima Împărtăşanie. După liturghie, mama sa o întreabă: „Eşti fericită, draga mea, că l-ai primit pe Isus în inima ta, azi?” „Oh da, mămică,

răspunde copila. Şi ştii ceva? Ştii ce am făcut cu Isus?" „Nu, spune-mi!" „Ei bine, atunci când Isus a venit, am luat cheia inimii mele şi l-am închis înăuntru! Aşa, nu va mai putea ieşi niciodată!" Apoi a adăugat aceste cuvinte minunate: „Astfel, Isus şi cu mine, vom fi întotdeauna împreună!" Acest copil nu a citit niciodată vreo cartea teologică despre Euharistie; cu toate acestea, ea a înţeles totul! Căci atunci când Isus vine în inimile noastre, sunt două iubiri care se întâlnesc şi se îmbrăţişează, ce altceva ar fi de înţeles?

Îmi place, de asemenea, să mă gândesc la un gest foarte simplu: luaţi un pahar şi umpleţi-l cu apă. Puneţi-l pe o comodă sau orice alt suport, la înălţimea feţei voastre. Luaţi un alt pahar şi umpleţi-l cu o cantitate mică de vin roşu. Apoi, foarte, foarte încet, turnaţi în apă un pic din acel vin – doar câteva picături – şi urmăriţi cu atenţie ce se întâmplă: vinul îşi croieşte drum prin apă, el se mişcă treptat, desenând arabescuri şi, în cele din urmă, se amestecă într-atât cu apa încât devine imposibil să fie separat de ea. Cele două elemente devin unul singur. Această observaţie explică – chiar dacă într-un mod imperfect – ceea ce se întâmplă în Sfânta Împărtăşanie, atunci când îl primim pe Isus cu iubire. Unirea sufletului divin cu al nostru este atât de intimă, atât de profundă, încât suntem absorbiţi în Dumnezeu şi Dumnezeu în noi, indisociabili.

*****

Cuminecarea spirituală

Din diferite motive, unii credincioşi nu pot să participe la liturghie sau, dacă pot, nu sunt în starea sufletească cerută pentru a primi Sfânta Împărtăşanie (de exemplu, dacă nu sunt încă botezaţi, dacă nu sunt în stare de har etc.). În cazul acesta ei pot face o *Cuminecare spirituală* sau o *Cuminecare de dorinţă*. Ei pot să înainteze către preot cu braţele încrucişate peste piept, în semn că nu se pot cumineca, şi preotul le dă o binecuvântare. Cum să ne cuminecăm spiritual? Este suficient să ne deschidem inima lui Cristos şi să-l invităm să vină în ea. Foarte fericit să

fie invitat măcar o dată de cineva, Isus va răspunde imediat apelului. El va dărui acestei inimi aceleaşi haruri ca şi în Cuminecarea sacramentală.

Toţi sfinţii şi-au înmulţit cuminecările spirituale pe parcursul zilei, de aceea au alergat atât de repede pe drumul sfinţeniei. Sfânta Fecioară Maria făcea o Cuminecare spirituală permanentă, consolându-l astfel pe Isus pentru toate uşile închise de care se lovea şi se loveşte încă şi astăzi, chiar şi în sânul Bisericii. Atunci când credincioşii realizează că li se oferă această posibilitate, mulţi o adoptă cu bucurie şi încep să-l cheme foarte des pe Isus în timpul zilei. Ei sunt surprinşi să constate schimbări mari în viaţa lor.

De ce să nu facem un mic test, seara, atunci când ne punem telefonul mobil pe noptieră? Să ne întrebăm: astăzi, de câte ori i-am chemat pe prietenii mei şi de câte ori l-am chemat pe Isus? Să-l chemăm pe Isus ne oferă numai avantaje: apelul este gratuit, nu trebuie să reîncărcăm bateria şi niciodată nu ne răspunde robotul telefonic! Şi ce să mai spun de comorile de haruri care ne sunt acordate!

35
NATUZZA VEDEA PURGATORUL

„Doresc, copilaşilor, ca fiecare dintre voi să se îndrăgostească de viaţa veşnică care este viitorul vostru şi ca toate lucrurile pământeşti să fie pentru voi un ajutor ca să vă apropiaţi de Dumnezeu Creatorul. Eu sunt cu voi de atâta timp pentru că sunteţi pe drumul greşit.” (Mesajul din 25 ianuarie 2009)

Mistica Nattuzza Evolo (1924-2009) din Sicilia

Natuzza (1924-2009) abia a ajuns în Casa Tatălui că deja se pregăteşte ancheta diocezană pentru beatificarea ei! Nu mai puţin de şapte episcopi şi o sută douăzeci de preoţi au celebrat înmormântarea sa. Această femeie simplă de la ţară, soţia unui dulgher, mamă a cinci copii şi bunică, a avut un impact extraordinar asupra Calabriei, unde s-a născut, şi, apoi,

asupra întregii Italii. În prezent, mărturia ei este cunoscută în întreaga lume[70].

În sânul unei vieţi familiale simple, în sărăcia acestei regiuni defavorizate pe plan economic, Natuzza a trăit o relaţie foarte specială cu Cerul. Printre multele carisme pe care le exercita să cităm faptul că ea putea cunoaşte conţinutul unei cărţi doar ţinând-o în mâini căci ea nu ştia nici să citească, nici să scrie. Era capabilă să spună, de exemplu: „La pagina 48 există o eroare de teologie”, ceea ce se putea verifica imediat. Mai mult, ea vedea starea anumitor suflete şi astfel le putea sfătui corect. Natuzza avea darul bilocaţiei şi mergea la persoane care sufereau, pentru a le alina şi a le ajuta să se întoarcă la Domnul. Uneori, aceste persoane se vindecau. La vârsta de unsprezece ani ea l-a „vizitat” pe tatăl ei, plecat în Argentina pentru a câştiga pentru familia sa. Natuzza recita în mod constant rugăciunile cele mai simple din patrimoniul creştin. Isus o vizita adeseori, exprimându-i nevoile Bisericii sale pentru care Natuzza se sacrifica fără ezitare.

Într-o zi, în care suferea mult în corpul ei, i-a cerut lui Isus să-i uşureze puţin crucea. Isus a ascultat-o cu bunăvoinţă. Un timp mai târziu, el s-a reîntors la ea şi i-a spus: „Am încercat să găsesc un suflet care să accepte să poarte această cruce în locul tău din iubire pentru mine şi pentru Biserica mea, ca să te pot elibera de ea. Însă niciunul dintre sufletele pe care le-am solicitat nu a acceptat-o, aşa că revin la tine... Vrei să continui să porţi această cruce, să-ţi uneşti suferinţa ta cu a mea pentru a mântui suflete?” Văzând că Isus eşuase în cererea sa faţă de mai multe suflete care se considerau, totuşi, prietenele lui, Natuzza a fost impresionată şi a acceptat cu toată inima să continue purtarea acestei cruci[71].

---

[70] A se vedea site-ul: http://www.patriziacattaneo.com/natuzza_evolo.html

[71] Este important de precizat: ceea ce mântuieşte sufletele nu este niciodată suferinţa în sine, ci iubirea. Natuzza accepta să poarte unele cruci din pură iubire pentru Cristos deoarece ea cunoştea valoarea lor răscumpărătoare. La Medjugorje, Sfânta Fecioară Maria spune: „Dragi copii, foarte puţine sunt persoanele care au înţeles marea valoare a suferinţei atunci când ea este oferită lui Isus!” (mesaj dat Vickăi, 1982) De asemenea, a se vedea mesajul dat de Sfânta Fecioară celor trei păstoraşi de la Fatima în 13 mai 1917: „Vreţi să vă oferiţi lui Dumnezeu şi să suportaţi toate suferinţele pe care el va dori să vi le

Ea trăia foarte sărăcăcios şi a refuzat întotdeauna darurile credincioşilor. Episcopul ei a declarat: „Natuzza este răbdătoare, are o mare credinţă, se supune Bisericii şi nu s-a lăsat niciodată tentată de bani, care ar fi putut s-o facă milionară, având în vedere mulţimile de oameni care apelau la ajutorul ei”.

La vârsta de cincisprezece ani ea a început să vadă persoane decedate şi să converseze cu ele. Familiaritatea Natuzzei cu aceste persoane era atât de mare încât era supranumită radioul din lumea cealaltă. Ea ajuta sufletele care sufereau în Purgator şi ştia de ce ele trebuie să rămână în acest loc de purificare.

Unul dintre prietenii mei din Sicilia, Carlo, din familie catolică tradiţională, întreţinea o strânsă prietenie cu Natuzza şi-i plăcea s-o viziteze pentru a vorbi cu ea despre lucrurile lui Dumnezeu, căci, spunea el, mereu ieşea de la ea foarte fericit şi reîncărcat pentru a-şi continua drumul. Carlo avea un frate, Renzo, care, la fel ca el, fusese crescut în tradiţia creştină pură, dar care, din motive pe care el le cunoaşte, s-a lăsat treptat și a abandonat practica credinţei sale. Printre copiii săi, el avea un fiu strălucit care promitea să aibă un viitor profesional foarte frumos. În timpul anilor de studii pentru a deveni inginer, inima lui a fost copleşită de o chemare foarte puternică la preoţie. După un oarecare timp de rugăciune intensă, pentru a verifica această vocaţie, el le-a vorbit părinţilor lui despre ea, ştiind că acest lucru risca să fie foarte rău primit. De fapt, tatăl său, Renzo, s-a înfuriat şi i-a spus cu toată autoritatea paternă proprie culturii sale italiene:
„Nu ţi-am plătit studii de inginer, ca să termini preot! Vei fi inginer, fiul meu, şi aşa rămâne!”

Fiul a fost obligat să accepte decizia tatălui şi, cu o tristeţe profundă, a abandonat planul de a fi preot, şi-a terminat studiile cu brio şi s-a căsătorit.

---

trimită, ca act de reparare pentru păcatele prin care este ofensat şi de implorare pentru convertirea păcătoşilor?” Iar sfântul Paul: *„Împlinesc ceea ce lipsește suferințelor lui Cristos în trupul meu pentru trupul său, care este Biserica.”* (Col 1,24)

Carlo se ruga mult pentru fratele său Renzo, ştiind că acesta ducea o viaţă prea puţin conformă cu ceea ce-i place Domnului. Banii au avut un loc important în viaţa lui, cu toate capcanele pe care le putem bănui. Câţiva ani mai târziu, el a fost ucis instantaneu într-un accident de maşină. Carlo, foarte îngrijorat de soarta veşnică a fratelui său, s-a dus la prietena sa Natuzza, ca să se roage împreună cu ea pentru el. De asemenea, el dorea s-o întrebe dacă ştia ceva despre soarta finală a lui Renzo în viaţa de dincolo. A intrat, aşadar, în coliba mică a Natuzzei şi, în timp ce se pregătea s-o salute, aceasta nu l-a lăsat nici măcar să-şi deschidă gura, ci i-a strigat direct:
– Te poţi ruga mult pentru fratele tău Renzo! Se află în partea cea mai adâncă a purgatorului şi suferă îngrozitor!
Interzis, Carlo a întrebat-o cu o voce stinsă:
– Dumnezeul meu!... De ce?
– Pentru că l-a împiedicat pe fiul său să urmeze chemarea lui Dumnezeu.

Apoi, Natuzza, care vedea în spirit multe realităţi care rămân ascunse ochilor noştri, i-a explicat că Dumnezeu l-a chemat pe acest tânăr la preoţie pentru a readuce la El un număr mare de suflete. Un preot în plus sau în minus în biserică face o mare diferenţă în economia mântuirii. Însă Renzo nu a acceptat acest lucru şi s-a opus planului lui Dumnezeu. Părinţii, spunea Natuzza, au o mare responsabilitate înaintea lui Dumnezeu când îi împiedică pe copiilor lor să-şi urmeze conştiinţa şi-i obligă să ia alte căi. Copiii nu aparţin părinţilor lor, ci în primul rând lui Dumnezeu. Carlo încă mai tremura de emoţie atunci când îmi povestea acest episod în timpul vizitei sale la Medjugorje, câteva luni mai târziu.

S-ar putea ca unele persoane să fie tulburate citind această poveste. Societatea noastră actuală se concentrează atât de mult pe lucrurile lumeşti, ca şi cum acestea ar dăinui pentru totdeauna! Să nu uităm: nu avem decât acest timp al vieţii noastre pe pământ pentru a pregăti o întreagă eternitate! Să vrem să investim pentru copiii noştri este un lucru excelent, dar să nu uităm că, dintre toate băncile care ne sunt propuse, cea a Inimii lui Isus este singura care înmulţeşte depozitele la infinit!

36
O LEPRĂ MODERNĂ, PORNOGRAFIA

„Copiii mei, nu deviaţi de la drumul pe care vă conduc! Nu luaţi în mod imprudent calea pierzării!” (Mesaj din 2 mai 2013)

Un preot libanez, care vine adeseori la Medjugorje, a primit un har special pentru a ajuta sufletele la spovadă. El ne-a împărtăşit această mărturie foarte edificatoare.

Un cuplu vine la el, pentru că fiul lor de şapte ani nu se simte deloc bine. A avut întotdeauna o stare bună de sănătate, fiind excelent şi la şcoală, dar de o vreme încoace, totul se prăbuşeşte pentru el! Copilul este întotdeauna bolnav şi niciunul dintre numeroşii medici consultaţi nu poate găsi de ce anume suferă. În plus, notele sale la școală au devenit lamentabile; e ca şi cum şi-ar fi pierdut orice motivaţie şi chiar capacitatea de a lucra. Foarte îngrijoraţi, părinţii s-au dus cu micuţul la mai mulţi psihologi, însă fără niciun rezultat.

Cu inima frântă şi ca o ultimă soluţie ei ajung la prietenul nostru preot şi-l roagă să vorbească cu copilul lor. Dar, preotul le cere să-l lase pe copil afară, fiindcă ţine să le vorbească mai întâi părinţilor în particular. După câteva întrebări de fond despre obiceiurile lor şi comportamentele de acasă, preotul descoperă cu stupoare că, de câtva timp, folosind DVD-uri şi alte mijloace media, părinţii sunt antrenaţi în vizionarea de filme porno atunci când copilul nu este cu ei. Ei consideră această activitate ca pe o distracţie printre alte distracţii. De fapt, au devenit dependenţi de ea ca de un drog. Pretextând că sunt căsătoriţi, ei consideră că pornografia îi ajută să-şi trăiască sexualitatea fără a cădea în păcatul adulterului. O capcană subtilă! Ca şi cum sacramentul căsătoriei ar scuza

cuplul de orice responsabilitate morală în practicarea necurăţiei, sau i-ar permite să-l primească pe „Asmodeu”, spiritul necurat distrugător de cupluri, fără să se teamă de consecinţe.

Preotul exclamă: „Dar, ce faceţi aici? Opriţi-vă imediat! Nu ştiţi că, procedând astfel, comiteţi un păcat grav? Mărturisiţi-vă! I-aţi deschis o uşă celui Rău şi-l lăsaţi să intre în casa voastră, îi permiteţi să vă atace familia. Prin pornografie Satana distruge căsătoriile!”

Adresându-se bărbatului, îi spune: „Prin voia lui Dumnezeu tu eşti tatăl, capul familiei tale; însă făcând astfel, îţi pierzi harul propriu şi distrugi ceea ce îţi este încredinţat!” Adresându-se femeii, el îi zice: „Îţi faci rău ţie însăţi şi-i strici soţului tău imaginea despre tine! În realitate, îl îndepărtezi pe soţul tău de tine. Şi vă miraţi că fiul vostru este bolnav, zdrobit? El acum plăteşte scump păcatul vostru. Încă mai aveţi timp să vă opriţi. Pornografia îmbolnăveşte familia!”

În ciuda dependenţei care se impusese deja, vizavi de acest obicei pervers, ei au avut curajul să-l abandoneze şi au aruncat toate materialele porno. La scurt timp după aceea, fără a mai recurge la un medic sau la un psiholog, copilul şi-a recăpătat sănătatea, entuziasmul şi motivaţia la şcoală. El a trăit o renaştere. Era timpul! Acest cuplu este acum conştient de capcana în care a fost prins şi poate să dea mărturie altor familii aflate în pericol[72].

De-a lungul numeroşilor ani ai ministeriului său, acest preot a observat de asemenea că, într-un cuplu, dacă bărbatul este antrenat în pornografie, adeseori urmarea este că soţia sa suferă de tulburări grave pe plan ginecologic. De multe ori ea este afectată de infecţii sau, mai rău, de cancer la organele genitale. În privinţa relaţiilor afective se întâmplă frecvent ca femeia, împinsă de păcatul căruia i-a deschis poarta şi care „lucrează” în ea, să înceapă să fugă de soţul ei pentru ca în final să cadă

---

[72] Aceasta nu înseamnă că ori de câte ori un copil este bolnav sau tulburat, faptul provine de la un păcat grav din partea părinţilor. Cauzele pot fi multiple. Cu toate acestea, nu greşim niciodată când eliminăm un păcat grav din sânul familiei.

în mâinile unui amant. Uneori ea începe să-şi urască soţul, fără un motiv anume, şi caută să se despartă de el. Acelaşi lucru este valabil şi pentru soţ. De ce? Pentru că acest păcat de necurăţie produce în inima soţilor un efect de moarte, cu atât mai intim cu cât sexualitatea atinge rădăcina vieţii. *(„Plata păcatului este moartea”*, ne spune Sfântul Paul în Rom 6,23). Printr-un efect multiplicator acest rău îşi extinde ravagiile în inimile soţilor şi sfârşeşte prin a împinge cuplul la divorţ.

În plus, practica pornografiei face ca familiile să piardă binecuvântarea dată de Dumnezeu asupra lucrurilor materiale. Ea facilitează distrugerea structurală a familiei. Tinerii care sunt atraşi de ea ajung să fie perturbaţi, inteligenţa lor devine obscură. Sunt atacaţi de frică şi devin nervoşi, până la a avea manifestări de panică. Ei se îndepărtează de Dumnezeu şi apoi sunt gata să-şi piardă direcţia deoarece sunt mereu în căutarea de noi senzaţii. Pornografia este considerată ca fiind mama adulterului, din care derivă multe alte păcate grave. (cf. Gal 5,19-20)

Pornografia este dăunătoare persoanei umane sub toate aspectele căci ea poartă în ea mesaje satanice distructive. Ea este, desigur, promovată de sectele care îl adoră pe Satana.

*****

Să închidem uşa în faţa Răului

Într-o misiune în Italia, un om a venit la mine şi mi-a spus foarte fericit:
– Soră Emmanuel, mă bucur, am făcut un pelerinaj la Medjugorje în acest an şi am avut o convertire frumoasă! Am renunţat la aproape toate păcatele mele!
– Aproape??? l-am întrebat.
– Da, aproape toate! Am păstrat doar unul.
– De ce ai păstrat acest păcat?
– Pentru că pe acesta îl doresc! Îmi face plăcere.

Îmi plec capul pentru un scurt moment de reculegere, căci nu vreau să dau un răspuns greşit...

– Cum poţi să păstrezi în mod voit un păcat?
– Dar am renunţat la toate celelalte! Nu mai este decât unul...
– Toţi suntem păcătoşi, dar una este să cădem din slăbiciune, alta este să vrem să continuăm să păcătuim. Atunci când îl primeşti pe Isus în Euharistie, îi spui că-l iubeşti, că-l adori, că eşti fericit să-l cunoşti... Atunci cum poţi, în acelaşi timp, să-l pălmuieşti cu cruzime? Păcatul meu, al tău şi toate cele comise de oameni l-au răstignit pe Isus pe cruce. Deci, te-ai decis să-l răneşti şi mai mult prin păstrarea voluntară a unui păcat?
– De ce spui asta? Păcatul pe care vreau să-l păstrez este ca o palmă pentru el? Oh, Doamne! Dar nu m-am gândit niciodată la asta!
– În plus, să vrei să păstrezi un păcat grav este ca şi cum ai păstra o uşă deschisă celui Rău, care este foarte fericit să aibă o intrare liberă la tine. În acest fel el poate să-şi realizeze distrugerile în tine, în familia ta, în sănătatea ta, în viaţa ta, şi tu nu-ţi dai seama de unde ai o stare generală de rău.
– Atunci voi face totul pentru a renunţa şi la acest păcat! Roagă-te pentru mine!

Acest om era foarte sincer. Îi lipsea doar această simplă informaţie de bază!

Astăzi există o atât de mare ignoranţă în ceea ce priveşte credinţa creştină încât realităţile cele mai de bază scapă conştiinţei unui număr mare de „credincioşi”. Satana adoarme conştiinţele, concentrându-le asupra bunăstării pur terestre. Sfântul Ioan al Crucii plângea de compasiune în faţa numeroaselor suflete părăsite, primejdios de îndepărtate, în timp ce toate sunt chemate la un grad înalt de sfinţenie. Ce pierdere!

Sfânta Fecioară nu încetează să ne cheme să fim martori, apostoli, misionari, deoarece recolta este mai abundentă ca oricând. Ea vede totul clar. Pentru copiii Ei care nu cunosc încă iubirea lui Dumnezeu, suferinţele, care decurg din păcatele lor grave (uneori promovate de lege), sunt abisale! Legiuitorii şi conducătorii poartă o responsabilitate mare în faţa lui Dumnezeu. Cuvintele sfântului Paul: *„Plata păcatului este moartea”* nu au dată de expirare, ele se aplică şi astăzi. Cultura noastră de

moarte aruncă milioane de copii şi tineri în agonie; iar Maria vine la Medjugorje ca să ne strige că pacea noastră adevărată este doar în Isus. Dar pentru că este prea puţin ascultată, Ea a făcut astfel încât El însuşi să se exprime în timpul apariţiei de Crăciun, din 25 decembrie 2012:
„Eu sunt pacea voastră, a spus El. Trăiţi poruncile Mele!” Vizionara Marija ne-a povestit că pentru a spune acest lucru, Isus s-a ridicat pe braţul mamei sale (deşi era nou-născut!) şi că a vorbit cu autoritate. Avea vocea unui copil la vârsta raţiunii.

În Evanghelie, Isus ne-a spus deja: *„Dacă vrei să intri în viaţă, păzeşte poruncile!”* (Mt 19,17)

Vizionara Marija Pavlovic-Lunetti dă mărturie
© Bernard Gallagher, 2006 – www.medjugorje.zenfolio.com

*****

Moartea lupului

Această parabolă descrie modul în care păcatul răneşte sufletul:
„În Alaska, Inuiţii (Eschimoşii) au un mod foarte special de a-şi proteja viaţa. În cazul în care sunt ameninţaţi de un atac al lupilor, ei cercetează

întreaga zonă în care au văzut un lup. După aceea iau o lamă ascuţită de 25-30 de cm, o acoperă cu sânge şi o congelează. Din nou o acoperă cu sânge şi o congelează. Apoi o a treia şi a patra oară. Odată terminat acest proces, ei merg cu această lamă în zona unde au fost localizate urme de lup. Înfig lama în pământ, în aşa fel încât aceasta să nu poată fi înlăturată, şi, apoi, împrăştie sânge pe sol în jurul lamei, ca să atragă lupul. Pe urmă, aşteaptă să sosească lupul. Acestuia îi place ceea ce vede şi ceea ce miroase. Mai întâi, el linge sângele de pe zăpadă. Atras de miros, se apropie de lamă. Începe s-o lingă. Linge primul strat de sânge şi apoi al doilea. Când ajunge la al treilea strat limba îi este cu totul amorţită de ger şi insensibilă. Ah! Dacă ar şti el ce-l aşteaptă după acest ultim strat de sânge! El linge şi linge, fără să-şi dea seama că începe să-şi taie bucăţi mici din limbă. Atunci când termină şi îşi trece limba ultima oară, el îşi înghite propria limbă şi, în mod inevitabil, se sufocă. Ziua următoare, Inuiţii vin să ia cadavrul lupului şi îşi redobândesc siguranţa.

La fel ca lupii, suntem atraşi, afectaţi, şi în cele din urmă distruşi de păcat! Lumea a devenit insensibilă la păcat, aşa cum limba lupilor devine amorţită de la sângele îngheţat. Oamenii nu mai ştiu ce este păcatul; ei nu mai recunosc unde este răul, ei nu mai cred că păcatul există. Or, păcatul este atrăgător. Ne place ceea ce vedem, ne place ceea ce simţim, ne urmăm simţurile orbeşte; dar în scurt timp vom sfârşi ca acest lup.

În luna mai din anul trecut Sfânta Fecioară ne spunea: „Eu, ca Mamă, vreau să vă salvez de lipsa de pace, de disperare şi de exilul veşnic. Fiul meu, prin moartea sa pe cruce, v-a arătat cât de mult vă iubeşte. El s-a sacrificat pentru voi, din cauza păcatelor voastre. Nu respingeţi jertfa sa şi nu-i reînnoiţi suferinţele prin păcatele voastre! Nu vă închideţi vouă înşivă poarta paradisului!” Iar luna următoare, în iunie: „Copiii mei, aveţi o mare responsabilitate. Doresc ca, prin exemplul vostru, să-i ajutaţi pe păcătoşi să vadă clar, să le îmbogăţiţi sărmanele suflete şi să-i readuceţi în îmbrăţişarea mea. De aceea, rugaţi-vă, rugaţi-vă, postiţi şi mărturisiţi-vă în mod regulat. Dacă primirea Fiului meu în Euharistie se află în centrul vieţii voastre, atunci nu vă fie teamă, puteţi orice!

37
MASA

„Astăzi, adu-mi sufletele preoţilor şi ale călugărilor şi cufundă-le în nemărginita mea îndurare. Ele mi-au dat puterea de a-mi îndura Patima amară, iar prin ele, ca prin nişte canale, îndurarea mea se revarsă peste omenire.” (Mic Jurnal § 1212)

Părintele Robert nu face excepţie de la regulă. Ca toţi preoţii, el cunoaşte asprimea luptei spirituale şi ştie din experienţă că, astăzi mai mult ca oricând, duşmanul rasei umane ar fi fericit să-l distrugă, pe el şi preoţia sa. Preotul este atât de preţios în planul lui Dumnezeu! De aceea, Sfânta Fecioară ne invită nu numai să ne rugăm pentru păstorii noştri, dar şi să veghem asupra lor[73]. Oile trebuie să vegheze asupra păstorilor lor? Nu este lumea cu susul în jos?

Părintele Robert ne-a permis să înţelegem o mică parte din ceea ce un preot poate trăi şi suferi pe parcursul exercitării preoţiei sale şi pe lângă ce prăpăstii este nevoit el să treacă. Dacă astăzi acest preot bătrân american realizează minuni la spovadă cu pelerinii din Medjugorje, să aruncăm o privire indiscretă asupra trecutului său, desigur cu permisiunea lui. Să-l lăsăm să povestească...

«Atunci când am fost hirotonit preot, i-am făcut o promisiune Domnului, de comun acord cu părintele meu spiritual. Mi-am luat angajamentul ca să existe întotdeauna o masă între mine şi persoana care va veni la mine, să-mi ceară sfaturi sau pentru alte lucruri, şi asta pentru a mă proteja.

[73] „Copiii mei, Fiul meu v-a dat păstori, vegheaţi asupra lor, rugaţi-vă pentru ei! Vă mulţumesc.” (2 mai 2013)

Această promisiune nu a fost întotdeauna uşor de ţinut, dar am ţinut-o, datorită lui Dumnezeu. Ea m-a salvat!

Într-o zi, o femeie a venit la mine, deoarece avea nevoie să vorbească cu un preot despre situaţia ei familială, foarte complexă. Abia sosise, că am simţit o atracţie puternică faţă de ea. Având în vedere problema ei, venea adeseori să-mi vorbească, căutând alături de mine alinarea pe care nu o găsea nicăieri altundeva, spunea ea. Foarte repede, m-am îndrăgostit de ea, dar cu adevărat îndrăgostit! Aveam toate simptomele unui bărbat pasionat de o femeie. Am început să mă gândesc mereu la ea, îmi invada întreaga sensibilitate, emoţiile etc. Nu mai reuşeam să controlez acest sentiment. La fiecare din vizitele sale, simţeam o dorinţă foarte puternică s-o iau în braţe sau chiar să-i dezvălui sentimentele mele. Dar, între noi, exista acea masă... Oh! Cât de mult detestam acea masă! De câte ori am vrut s-o înconjor, s-o răstorn! Totuşi, masa nu se mişca de la locul ei.

Această tortură a durat trei ani. Însă, într-o zi, femeia a sosit ca de obicei şi – surpriză – privind-o, mi-am dat seama că nu mai simţeam nimic pentru ea. Orice sentiment de dragoste mă părăsise, dispăruse tot atât de repede cum apăruse! Nu mă mai recunoşteam, nu mai vedeam nici ceea ce mă putuse atrage la ea. Ce uşurare! Am continuat, deci, s-o ajut cât pot pe această enoriaşă, însă cu acea mare şi minunată libertate a inimii pe care un frate poate s-o aibă faţă de o simplă soră în Cristos. În acel moment am înţeles că acest sentiment de dragoste a fost o capcană pe care duşmanul mi-a întins-o, ca să-mi distrugă preoţia. Dar harul prevenitor al lui Isus, cu prilejul hirotonirii mele, m-a inspirat să-i fac acea promisiune – să pun o masă. Pe atunci eram departe de a-mi imagina că această masă avea să-mi salveze vocaţia de preot! Sau, mai degrabă, că Isus însuşi, prin promisiunea mea de a rămâne vigilent, avea să mă salveze de la dezastru!”

Ulterior, părintele Robert a exercitat o carismă specială faţă de persoanele chinuite. El a primit darul de a „vedea” ceea ce era în neregulă la ele şi de a smulge răul din rădăcină prin rugăciune. Câte inimi a ajutat el, câte vieţi a salvat el, rugându-se şi dând mărturie despre

îndurarea lui Dumnezeu? Ce pierdere ar fi provocat, pentru atâtea şi atâtea inimi aflate în suferinţă, căderea sa! Astăzi el este un preot fericit care se pregăteşte să-l întâlnească pe Domnul, plin de bucuria de a fi putut servi cu umilinţă Biserica şi de a fi rămas preot în mijlocul tuturor valurilor. Binecuvântată să fie această faimoasă masă!

Dacă părintele Robert a fost capabil să-şi prevadă propria protecţie încă de la hirotonirea sa, şi noi, laicii, putem aşeza „mese" pentru a ne păstra preoţii şi putem găsi mijloace concrete pentru a evita situaţiile care i-ar putea face să cadă. Nu este acesta un mod de *a veghea asupra lor*, aşa cum ne cere Sfânta Fecioară?

Unele persoane rău inspirate s-au specializat în „căderea preoţilor", uneori prin mijloace oculte. Nu putem decât să ne rugăm şi să postim pentru aceşti nefericiţi! *„Nu vă atingeţi de cei unşi ai mei şi nu le faceţi rău profeţilor mei! zice Domnul."* (Ps 104-105,15) *„Nu vă atingeţi de unşii mei, de profeţi, şi nu le faceţi [niciun] rău."* (1 Cr 16,22)

*****

Şi astăzi aş fi fost preot!

> *„Domnul este îndurător şi milostiv, îndelung răbdător şi plin de îndurare. El nu dojeneşte la nesfârşit şi nu ţine mânia pe vecie. Nu ne face după păcatele noastre, nu ne pedepseşte după fărădelegile noastre [...] Cum se îndură un tată de copiii lui, aşa se îndură Domnul de cei ce se tem de El. Căci El ştie din ce suntem făcuţi; îşi aduce aminte că suntem ţărână [...] Dar îndurarea Domnului ţine din veac până în veac peste cei ce se tem de El şi dreptatea Lui peste copiii copiilor lor, peste cei ce păzesc alianţa sa şi îşi aduc aminte de poruncile Lui, ca să le împlinească."* (Ps 102)

Părintele Kevin Scallon, lazarist, care o însoţeşte deseori pe sora Briege McKenna în misiunile sale, animă minunate reculegeri spirituale pentru preoţi, în Irlanda şi în întreaga lume. În timpul şederii sale la noi, în

septembrie 2013, el ne-a povestit acest lucru dureros: un preot a venit la el şi i-a mărturisit că, în timpul unei crize interioare datorate unui volum prea mare de muncă, a renunţat la preoţie. „M-am dus la Provincialul congregaţiei mele, i-a spus el, ca să mă plâng lui. Eram epuizat de atâta muncă şi nu mai rezistam. I-am zis că mă gândesc să abandonez preoţia. Dar, fără a încerca măcar să vorbească cu mine, să mă asculte un minut sau să încerce să mă ajute, Superiorul meu mi-a spus că va aranja cât mai repede reducerea mea la statutul de laic. Or, dacă el şi-ar fi făcut doar un pic de timp să vadă situaţia în care mă aflam, să mă asculte şi să ia în considerare starea mea de oboseală extremă, sunt sigur că şi astăzi aş fi fost preot. Ştiu, aş fi rămas preot!"

Această confidenţă doare. Şi ea nu este rară! Oh! Doamne, fă ca în Biserică să sporească numărul taţilor buni, al preoţilor buni şi al episcopilor buni, fă să crească în ei simţul paternităţii şi toţi păstorii tăi să fie icoane vii ale Inimii Tatălui!

Am spicuit această mărturie de la sora Briege McKenna, care ne întăreşte speranţa în acest domeniu: „Simţeam că Domnul îmi spune: „Doresc să te duci în lumea întreagă şi să spui poporului meu că preoţia este un dar din partea mea, pentru ca el să fie hrănit şi întărit. Doresc să-i chemi pe preoţii mei să mijlocească, să iubească preoţia şi să venereze acest sacrament. Atunci când poporul meu va iubi, va venera şi va aduce mulţumiri pentru preoţie, vocaţiile preoţeşti vor înflori în sânul său. Pentru tineri va fi o bucurie atunci să răspundă „da" la această chemare, deoarece în momentul acela ei vor fi susţinuţi de comunităţile şi familiile lor."

*****

Mirjana ştie!

> *„Copiii mei, apostolii mei, ajutaţi-mă să-i deschid căile Fiului meu! Încă o dată vă invit să vă rugaţi pentru păstorii voştri. Alături de ei voi triumfa. Vă mulţumesc."* (Mesajul din 2 octombrie 2010)

Vizionara Mirjana Soldo în extaz.

Pe 9 februarie 2013 vizionara Mirjana participa la o întâlnire de rugăciune în Italia, în Biserica Santa Maria Maggiore din Trieste. Era prezent arhiepiscopul de Trieste, Monseniorul Giampaolo Crepaldi. În timpul mărturiei sale, Mirjana a declarat cu vehemenţă:

«Ca soră, vă implor – pentru că ştiu tot ceea ce ne pregăteşte Sfânta Fecioară. Iubiţi! Iubiţi-i pe preoţii voştri! Ajutaţi-i, rugaţi-vă pentru ei, mai ales pentru Sfântul nostru Părinte[74]! Mai ales pentru el care, în aceste

[74] Preoţii au nevoie mai mult ca niciodată de protecţia noastră deoarece ei sunt, desigur, primele ţinte ale duşmanului. Obligat de Dumnezeu să-i dezvăluie sorei Maryam din Betleem capcanele şi tehnicile sale, Satana a mărturisit: „Pentru noi (diavolii), să triumfăm asupra unui preot sau a unui suflet consacrat înseamnă mai mult decât să corupem un oraş întreg.” Într-adevăr, mii de suflete depind în mod mistic în primul rând de preoţi şi, de asemenea, de sufletele consacrate. Celebrând liturghia în fiecare zi, un singur preot credincios atrage la Isus o mulţime de păcătoşi pentru a fi mântuiţi. Duşmanul cunoaşte această victorie în lupta pentru suflete, el este terorizat de puterea preoţilor şi vrea să-i distrugă; de aceea, ei au atâta nevoie de rugăciunile noastre. Luând-o din toată inima pe Sfânta Fecioară de mână, ei vor merge în siguranţă.

vremuri în care trăim, are multă nevoie de ajutorul vostru, ajutorul nostru, de rugăciunile noastre, de iubirea noastră şi nu de judecăţile noastre! Căci dacă mâine te afli în faţa lui Dumnezeu şi el te întreabă: „Cum ai putut să judeci? Cine eşti tu?” Ce îi vei răspunde?

De aceea, ca soră, vă rog, cereţi-i lui Dumnezeu darul iubirii! Atunci când ai darul iubirii, nu judeci niciodată, nu critici niciodată, deoarece în fiecare persoană îl vezi pe Isus şi găseşti întotdeauna o justificare. Şi chiar şi când cineva îţi face un rău, găseşti o justificare, găseşti o scuză, căci pentru tine, în viaţa ta, Dumnezeu este pe primul loc. Restul trece, numai Dumnezeu rămâne...

Nu suntem siguri decât de un singur lucru: că toţi vom ajunge înaintea lui Dumnezeu! Iar, acolo, ne vom ridica sau ne vom coborî capul?

Vă rog mult, rugaţi-vă şi pentru noi, vizionarii, ca să putem împlini tot ceea ce Dumnezeu vrea de la noi, dar într-un mod corect, fiindcă este atât de uşor să greşim. Eu mă voi ruga pentru voi cu toată inima.»
Mirjana a primit cele zece secrete, la fel ca Ivanka şi Jakov. Ei i s-au dezvăluit lucruri privind viitorul lumii, ceea ce dă o greutate considerabilă spuselor ei.

Marthe Robin (al cărei proces de beatificare este în curs) se ruga astfel: „O, Dumnezeul meu, păstrează-i pe toţi preoţii tăi pe sfânta ta cale, fă ca atracţiile lumii şi dorinţele cărnii să nu aibă nici cea mai mică putere asupra lor. Fă ca toţi să devină tot mai mari apostoli, mai neclintiţi în credinţa lor, mai fideli ministeriului lor şi fie ca întotdeauna voia ta adorabilă să se împlinească pe deplin în ei.”

38
LECŢIA INSULELOR FIJI

Părintele Lambertus Somar are cincizeci de ani de preoţie. Am făcut cunoştinţă cu el în timpul misiunii mele în Jakarta, în martie 2014. Indonezian de origine, la început a fost trimis ca preot paroh într-o parohie foarte dificilă din Insulele Fiji. Nu i s-a ascuns latura refractară a acestui sat în care preoţii parohi precedenţi au muncit din greu, fără să reuşească vreodată să atragă poporul la biserică. Când părintele Lambertus a auzit aceste detalii, şi-a spus: „Nicio problemă, sunt tânăr, voi găsi mijloacele pentru a schimba acest sat!” Şi a plecat să cucerească această parohie aproape moartă, încrezător în talentele sale de predicator.

La scurt timp după sosirea sa, el s-a ciocnit de problemele endemice locale: oamenii beau foarte mult, iar alcoolul, legat de alte tendinţe ucigătoare, îi făcea surzi la orice predicare a Evangheliei. Ne imaginăm şi distrugerile în familii. Nu-i interesa deloc religia. În fiecare zi părintele celebra liturghia în prezenţa unei singure persoane, uneori două, până la trei în zilele bune! A încercat toate mijloacele de convingere, vizitând familiile, încercând să-i adune pe tineri, dar nimic nu se schimba. Biserica sa rămânea goală. După câteva luni de practicare a ministeriului său fără niciun rezultat clar, în ciuda eforturilor sale, el a început să se descurajeze. Într-o zi, l-a ameninţat pe Dumnezeu şi i-a spus: „Doamne, îţi dau un an ca să schimbi parohia mea, pentru că nu mai pot să celebrez singur. Dacă la sfârşitul unui an nu se întâmplă nimic, eu plec”.

Un an a trecut aşa, fără nici cea mai mică schimbare. Părintele Lambertus celebra zilnic liturghia singur, în timp ce enoriaşii săi se dedau activităţilor lor. Cele două lumi nu se întâlneau.

Termenul limită a sosit şi, în ziua aceea, fidel provocării lansate lui Dumnezeu, părintele Lambertus a celebrat ultima sa liturghie, singur,

într-o biserică în mod lamentabil goală. A avut grijă să consume şi ultima ostie, fiindcă nu putea să plece şi să lase acolo Sfânta Prezenţă euharistică, de vreme ce Biserica urma să nu mai aibă preot. După liturghie s-a dus acasă la el pentru ultimele pregătiri de plecare. Şi-a legat rucsacul pe portbagaj şi s-a urcat pe bicicletă pentru a merge în oraşul vecin şi a părăsi insulele Fiji. Abia se îndepărtase câţiva metri de casa lui, că un om a fugit spre el, strigând:
„Părinte, nu plecaţi! Un om a căzut dintr-un cocotier şi este pe moarte. Are nevoie să se spovedească şi să primească Împărtăşania înainte de a muri."

„Împărtăşania? s-a gândit părintele. Dar nu mai am ostii! Iar ideea să celebrez liturghia iarăşi singur nu-mi place deloc." Apoi şi-a revenit: „Oh, dacă acest om se duce în cer datorită acestei mărturisiri şi a acestei cuminecări, cu siguranţă el se va ruga pentru mine! Hai, deci, să celebrez liturghia pentru el!"

A intrat în casă pentru a-şi lăsa bagajul şi a plecat spre biserică pentru a celebra liturghia. În timp ce îşi îmbrăca veşmintele de preot în sacristie, a auzit o zarvă neobişnuită în biserică. Voci şi zgomote nemaiauzite niciodată în acel loc sfânt. Surprins, a tras perdeaua care separa sacristia de biserică şi a avut şocul vieţii lui! Contrar tuturor aşteptărilor, biserica era plină până la refuz! Consternat, părintele a rămas o clipă ţintuit locului. Nu-şi putea crede ochilor: oamenii l-au adus pe muribund pe un pat improvizat, iar acesta trona chiar în mijlocul aleii centrale. În acea zi, toţi enoriaşii au ascultat liturghia cu evlavie. Care dintre ei ar fi putut ghici că, în urmă cu un an, exact la acea oră, părintele Lambertus îl provocase pe Dumnezeu spunându-i: „Îţi dau un an ca să acţionezi!"?

Părintele a celebrat liturghia aproape tremurând, emoţionat de acest răspuns magistral din partea Domnului. Trebuie să precizez că muribundul nu a murit. De fapt, Domnul avea planul său. El s-a servit de cocotierul alunecos şi de căderea acestui ţăran pentru a provoca incidentul major care trebuia să-i readucă pe copiii săi la inima Lui. În zilele următoare credincioşii din parohie au continuat să umple biserica, încât părintelui Lambertus i-a fost dificil să ţină pasul cu ei pentru a le

administra toate sacramentele solicitate. *„Eu, Domnul, voi grăbi [acestea] la timpul lor”*, ne spun Sfintele Scripturi! De atunci încoace, biserica nu s-a golit. În timpul celor trei ani care au urmat după acest eveniment, părintele Lambertus a celebrat cinci sute de botezuri. Ce poate fi mai bine?

Astăzi, acest bătrân de 80 de ani, încă foarte vioi, îmi povesteşte acest episod memorabil râzând, ca şi cum s-ar amuza de el însuşi. Deoarece el vede în această întâmplare atât umorul, cât şi iubirea lui Dumnezeu. În inconştienţa sa de preot tânăr, şi-a zis: „Mă voi descurca eu!” Însă el trebuia să înţeleagă că numai Dumnezeu schimbă inimile şi că toţi suntem sărmani slujitori inutili. În acea zi el a realizat că adevăratul păstor al parohiei sale era Isus şi nu el. A învăţat pe propria piele că sufletele se câştigă prin harul Spiritului Sfânt cu multe rugăciuni şi cu o umilinţă profundă. Ulterior, părintele Lambertus a fost înzestrat cu un mare dar de predicare şi de vindecare, iar el nu-l va uita niciodată pe primul său „client”: omul căzut din cocotier!

Morala episodului: dacă vreţi ca Dumnezeu să preia controlul lucrărilor voastre, nu-l lăsaţi să aştepte un an, ci cereţi-i acest lucru încă de astăzi! El va fi foarte fericit să ia el însuşi treburile voastre în mâinile sale, sau, mai degrabă, să vă permită să colaboraţi cu umilinţă la propriile sale acţiuni.

*****

Aveam şapte ani când l-au arestat

În martie 2010, am profitat de faptul că eram în Singapore, pentru a reveni în China. Acolo, am fost impresionată de calitatea credinţei multor creştini.

Într-un sat din centrul Chinei, unde am fost primită, locuia o familie catolică. În momentul Revoluţiei culturale din ani ’60, unchiul, care era preot, a fost arestat şi închis. Nimeni nu ştia pentru cât timp şi nici dacă într-o zi va reveni acasă. Familia sa şi enoriaşii puteau să se teamă de ceea ce este mai rău. Dar, în cele din urmă, el s-a reîntors după

cincisprezece ani de închisoare, urmaţi de cinci ani de arest la domiciliu. Abia eliberat, el a început să reconstruiască biserica din sat şi să-şi reconstituie turma de credincioşi. Printre nepoţii şi nepoatele sale care, la acea vreme, trăiau cu el, potrivit sistemului familial chinez tradiţional, erau doi preoţi şi o călugăriţă. Când l-am întrebat pe unul dintre preoţi cum şi-a primit vocaţia preoţească, el mi-a răspuns: „Aveam şapte ani când unchiul meu a fost arestat şi dus la închisoare. Au venit să-l ia de acasă. L-am văzut cu ochii mei plecând. Nu puteai să spui nimic. În acea zi, mi-am primit vocaţia de preot!"

I-am sugerat să scrie un text despre unchiul său (deja decedat), pentru că mărturia unui astfel de curaj este magnifică. Însă sobrietatea cuvintelor este caracteristică persoanelor care au trăit sub comunism. „N-are niciun rost, mi-a răspuns el cu mult calm. Ca preot, cazul său nu este special, aici multe familii creştine au trăit aceeaşi situaţie!" Iată la ce să medităm... China este şi aceasta!

*****

Inima unui preot în rugăciune...

Parohul de Ars îi promite copilului să-i arate drumul spre cer. Statuie în localitatea Ars.
© Revista Foc şi lumină 2005

„Te iubesc, o, Dumnezeul meu, şi singura mea dorinţă este să te iubesc până la ultima suflare a vieţii mele. Te iubesc, o, Dumnezeule, vrednic de a fi iubit în mod infinit şi vreau mai degrabă să mor iubindu-te decât să trăiesc o singură clipă fără să te iubesc. Te iubesc, o, Dumnezeul meu, şi nu doresc cerul decât pentru a avea bucuria de a te iubi în mod perfect. Te iubesc, o, Dumnezeul meu, şi nu mi-e teamă de iad decât pentru faptul că acolo nu voi avea niciodată dulcea consolare de a te iubi. O, Dumnezeul meu, dacă limba mea nu-ţi poate spune în fiecare clipă că te iubesc, vreau cel puţin ca inima mea să ţi-o repete ori de câte ori respir. Ah! Dă-mi harul să sufăr iubindu-te, să te iubesc suferind, şi să mor într-o zi iubindu-te şi simţind că te iubesc. Şi cu cât mă apropii mai mult de sfârşitul meu, cu atât mai mult te conjur să-mi măreşti iubirea şi s-o desăvârşeşti. Aşa să fie.”

(Actul de iubire al Sfântului Ioan-Maria Vianney,
parohul de Ars şi patronul preoţilor)

39
EPISCOPUL CHINEZ 王宠林主教

„Dragi copii! În timp ce ochii mei vă privesc, sufletul meu caută acele suflete cu care doreşte să fie UNUL singur – suflete care au înţeles importanţa rugăciunii pentru aceia dintre copiii mei care nu cunosc iubirea Tatălui ceresc. Vă chem pentru că am nevoie de voi. Acceptaţi misiunea şi nu vă fie frică, vă voi întări. Vă voi copleşi cu harurile mele. Cu iubirea mea, vă voi proteja de spiritul cel rău. Voi fi cu voi. Prin prezenţa mea, vă voi consola în momentele dificile.” (Mesaj din 2 septembrie 2012)

În timpul unei călătorii în China am vizitat provincia Hebei, din nordul ţării. Acolo, prietenii mei mi-au vorbit despre o personalitate care le este foarte dragă, şi anume, episcopul lor, monseniorul Raymond Wang Chong-Lin, născut în cer cu puţin timp înainte de sosirea mea în 2012.

Arestat ca preot în 1958 şi prizonier timp de douăzeci şi unu de ani, el a avut mult de suferit şi nu s-a putut întoarce acasă până în 1979. Consacrat episcop în 1983, dioceza sa era anemică: nu avea preoţi, nu avea călugări şi nici călugăriţe, fără mănăstiri, nici măcar o biserică sau prezbiter, nimic... Atunci el a făcut un pelerinaj la sanctuarul marian din provincia Shaanxi pentru a o implora pe Sfânta Fecioară. Nutrea pentru ea o iubire nespusă. Şi le spunea apropiaţilor săi: „Dacă aţi şti cât de nobilă este chemarea de a deveni episcop, dar cât de grea este această responsabilitate. Nu pot decât să mă încredinţez Sfintei Fecioare! Ea este Mama lui Dumnezeu, Mama Bisericii şi, de asemenea, Mama mea preaiubită. Biserica a făcut din mine un episcop, dar aici Biserica nu are nimic! Nu are teren, nu are nici măcar o cameră, nu are seminarişti... Ce păstor sărac sunt! Ce vrea Mama lui Dumnezeu?”

El a auzit vorbindu-se de sanctuarul marian Bansishan, unde Sfânta Fecioară apărea din 1982 și a decis să meargă acolo. El povesteşte:
«O voce părea să mă împingă să mă duc s-o întâlnesc pe Mama mea acolo. Ne-am rugat rozarul în genunchi şi, în timpul rugăciunii, ea mi-a apărut aproape de biserică, îmbrăcată în alb, cu un brâu albastru. Am privit-o în ochi şi ea, de asemenea, m-a privit în ochi. O, Mamă, păstrează-ţi mereu privirea fixată asupra mea! Ziua următoare, am celebrat liturghia în biserică la intenţiile Ei. Aceasta a fost o liturghie foarte importantă pentru mine deoarece i-am oferit întreaga mea dioceză cu cei 60.000 de credincioşi ai săi, i-am consacrat Sfintei Fecioare şi m-am oferit pe mine însumi. I-am spus: „Cum nu am nimic, nu pot face nimic. Aşadar, îţi consacru dioceza mea, ţie, Mama mea, ocupă-te Tu de ea!" Mama mea Maria mi-a spus: „Copilul meu, nu te îngrijora, voi avea grijă de tine aşa cum am grijă de Fiul meu Isus.»

Aşa a fost! Sfânta Fecioară a dat curs cererii acestui fiu atât de încrezător căci preoţii şi seminariştii au început să vină în număr mare. În scurt timp, Monseniorul Raymond Wang Chong-Lin a putut să creeze un seminar (1985), să dea un nou avânt Congregaţiei Sfintei Tereza, să deschidă un orfelinat, un Centru de vocaţii, un Centru de formare pentru Laici etc.

Acest episcop a reuşit să realizeze imposibilul: în sărăcia sa extremă şi în singurătatea sa, el s-a rugat cu credinţă, a încredinţat totul Mamei lui Dumnezeu şi s-a abandonat ei cu încrederea unui copil. El ştia că ea acordă importanţă lucrurilor Fiului ei mai bine decât oricine altcineva.

Astăzi, câte persoane consacrate se află în situaţii similare de lipsă, de vid şi de singurătate! Ele sunt tentate să renunţe în faţa amplorii sarcinii pe care trebuie să şi-o asume. Însă Sfânta Fecioară este gata să facă minuni, de îndată ce este vorba de treburile Fiului ei şi mântuirea copiilor ei. De asemenea, de atâţia ani la Medjugorje, Ea încearcă să ne facă să cădem în genunchi!

În faţa ameninţărilor la adresa viitorului omenirii, în faţa opţiunilor politice sau sociale care ne dezorientează profund, Sfânta Fecioară ne-a încurajat întotdeauna să nu ne fie frică, mai ales atunci când din punct de vedere uman am avea motive întemeiate să ne fie teamă. Este adevărat că barca lui Petru este zgâlţâită de valuri mari! Pretutindeni, catolicii sunt din ce în ce mai persecutaţi, multe guverne vor să impună legi sacrilege şi, în ciuda tuturor intervenţiilor Cerului, numărul adevăraţilor credincioşi este foarte mic în comparaţie cu mulţimea imensă a „celor care nu au cunoscut încă iubirea lui Dumnezeu" şi a celor care nu-l doresc.

Este momentul perseverenţei sfinţilor! În timpul încercării, practicarea bucuriei şi a încrederii ne permite să grăbim momentul victoriei totale a Dumnezeului nostru asupra forţelor Răului. Dintre toate asociaţiile pe care omul le-a creat, doar una a supravieţuit de-a lungul secolelor: Biserica! Şi aceasta, în ciuda faptului că suntem păcătoşi! De ce? Pentru că Isus este capul! În plus, în ceea ce priveşte Biserica sa, Isus i-a făcut lui Petru o promisiune unică în Istorie: *„Porţile iadului nu o vor birui."* (Mt 16,13-18) Biserica are un viitor! Deci, de ce anume ne temem? *„Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine este împotriva noastră?"*, spune sfântul Paul. (Rom 8,31) Rolul nostru este să rămânem cu El şi în El, să nu părăsim barca în care El pare că doarme şi să nu ne despărţim niciodată de harul lui.

De multă vreme Sfânta Fecioară ne arată calea pe care s-o urmăm. Dar trebuie remarcat că, de curând, ea foloseşte mult timpul viitor pentru a-şi exprima acţiunea, ca şi cum ar vrea să ne pregătească pentru ceva. „Vă voi întări", „Vă voi copleşi cu harurile mele", „Cu iubirea mea, vă voi proteja de spiritul rău", „Voi fi cu voi", „Prin prezenţa mea, vă voi consola în momentele dificile". (2 septembrie 2012) „Voi fi alături de voi", „Mă voi ruga Tatălui ceresc pentru ca lumina adevărului veşnic şi a iubirii să vă lumineze" (2 februarie 2013) etc. De ce acest viitor? Ne ascunde ea ceva? La fel ca o mamă care-l scuteşte pe copilul ei să asculte anumite cuvinte atunci când el este încă prea mic şi fragil, Sfânta Fecioară Maria ne menajează în privinţa revelaţiilor sale din cauza lipsei

noastre de maturitate spirituală? Da, a spus-o clar de mai multe ori: „Dragi copii, mai am şi alte mesaje să vă dau, dar nu vi le pot da acum, pentru că nu aţi început încă să trăiţi mesajele pe care vi le-am dat deja”.

Să ne lăsăm pregătiţi de ea, intrând, simplu de tot, cu umilinţă la şcoala ei. Ea se bazează pe noi mai mult ca oricând pentru sosirea timpurilor noi!

*****

Slovenia a înţeles binecuvântarea!

> *„Mulţi oameni nu vor nici măcar să audă vorbindu-se despre Isus, însă ei vor totuşi pace şi mulţumire! Copii, iată motivul pentru care am nevoie de rugăciunile voastre: rugăciunea este singurul mijloc pentru a salva specia umană. "* (Mesajul din 30 iulie 1987)

În aprilie 2014, în timpul misiunii mele în Ljubljana, am descoperit cu bucurie un popor foarte ataşat de Sfânta Fecioară. Slovenia este o ţară mică, în nordul fostei Iugoslavii, pe care o traversăm pentru a ajunge în Croaţia şi în Bosnia-Herţegovina. Peisajele sale montane amintesc de splendidele frumuseţi ale Austriei, vecina sa. Are numai două milioane de locuitori, dar se bucură de un rol important în Balcani. La fel ca întregul ansamblu al acestei regiunii, Slovenia a suferit persecuţii sângeroase în cursul ultimelor secole, prin invazia islamică, prin al Doilea Război mondial, urmat îndeaproape de comunism. Numeroasele gropi comune descoperite în ultimii ani arată că slovenii au fost torturaţi sau pur şi simplu împuşcaţi cu sutele de mii şi nimeni nu poate totaliza suferinţele atroce ale căror victime au fost.

Dar, într-o zi, episcopul de Ljubljana, Monseniorul Gregorij Rozman, a fost inspirat de Spiritul Sfânt şi a avut o iniţiativă care a cruţat ţara sa de teribilul război din Balcani (1991-1995) ce s-a abătut asupra celorlalte

provincii ale fostei Iugoslavii, inclusiv Bosnia-Herţegovina unde se află Medjugorje.
Să dăm puţin timpul înapoi. În 1917, la Fatima, Sfânta Fecioară le-a spus celor trei păstoraşi: „Dacă faceţi ceea ce vă spun, va fi pace. Dar dacă nu faceţi, atunci Rusia îşi va răspândi erorile în întreaga lume, Papa va avea mult de suferit, naţiuni întregi vor fi distruse şi va fi un război încă şi mai îngrozitor...” Ea a dat şi remediul pentru a împiedica toate acestea: Consacrarea la Preasfânta Inimă a lui Isus şi la Inima ei Neprihănită. Această consacrare cerută de Sfânta Fecioară trebuia trăită mai întâi individual, apoi în familii, parohii, şi în cele din urmă la nivel de naţiune. În Europa, doar Portugalia a realizat această consacrare şi, efectiv, această ţară nu a fost invadată de nazişti. Experţii nu-şi explică nici acum de ce Hitler nu s-a aruncat asupra Portugaliei, o pradă, totuşi, atât de uşor de obţinut.

Pe baza acestui exemplu, cu acordul Papei Pius al XII-lea şi ignorând toate presiunile care îi erau contrare, Episcopul Gregorij Rozman şi-a pus toată încrederea în promisiunile de pace făcute de Maria la Fatima. În 1943, el a decis să consacre în mod oficial dioceza sa şi întreaga naţiune la Inima Neprihănită a Mariei şi, prin ea, la Inima Preasfântă a lui Isus. Spre surprinderea tuturor, sute de mii de credincioşi au sosit din întreaga ţară la sanctuarul marian din Rakovnik, lângă Ljubljana, pentru a trăi această celebrare minunată. Începând din ianuarie, ei s-au pregătit pentru ea prin devoţiunea recomandată de Sfânta Fecioară la Fatima[75]. În acea zi, în ultima duminică din mai 1943, sufletul poporului sloven şi-a reprimit curajul şi forţa, iar speranţa sa a renăscut.

[75] În 12 octombrie 1925, la Pontevedra (Spania), Sfânta Fecioară i-a vorbit sorei Lucia astfel: „Priveşte, fiica mea, inima mea înconjurată de spinii pe care oamenii nerecunoscători îi înfig în ea neîncetat prin blasfemiile şi nerecunoştinţa lor. Măcar tu încearcă să mă consolezi şi spune că: tuturor celor care timp de cinci luni la rând, în prima sâmbătă a fiecărei luni, se vor spovedi, vor primi Sfânta Împărtăşanie, vor recita Rozarul şi vor sta cu mine timp de cincisprezece minute în care vor medita cele 15 misterele ale Rozarului cu intenţia de a face reparaţie, le promit că în ceasul morţii le voi fi alături cu toate harurile necesare pentru mântuire.

În ciuda persecuţiei comuniste, care a durat peste cincizeci de ani, poporul sloven a rămas credincios lui Cristos şi Maicii Domnului. Mulţi credincioşi îşi reînnoiau în fiecare zi consacrarea lor şi astfel găseau puterea de a persevera în mijlocul haosului. După căderea comunismului, când teribilul războiul din Balcani a izbucnit în 1991, inamicul nu a stat decât trei zile în Slovenia, apoi a plecat de acolo pentru a merge mai adânc în Croaţia. De ce această retragere? Acest pământ fusese consacrat lui Isus şi Mariei, el era al lor, deci este clar că inamicul nu s-a simţit deloc confortabil acolo!

Ororile pe care conflictele le-au adus în celelalte provincii ale Iugoslaviei sunt de neimaginat: lagărele de concentrare, sângele vărsat, crimele de tot felul, agonia familiilor decimate, nenumăraţii tineri răniţi în război, împiedicaţi să fie susţinători ai familiilor lor, să nu mai vorbim de rănile interioare datorate urii şi lipsei de iertare care otrăvesc unele inimi încă şi astăzi. Dacă ne gândim la dramele de care a scăpat Slovenia, cum să nu-i mulţumim Sfintei Fecioare pentru protecţia sa maternă?

În primul an al independenţei lor, în 1992, credincioşii s-au adunat la sanctuarul naţional din Brezje, de sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului, pentru a-i mulţumi Sfintei Fecioare că le-a obţinut – ca să zic aşa, în mod miraculos – recunoaşterea independenţei, în ciuda tuturor opoziţiilor. Ei s-au consacrat din nou şi, de atunci încoace, ei reînnoiesc consacrarea în fiecare an, în 15 August. Acest act a contribuit mult la purificarea şi însufleţirea Bisericii slovene, în fidelitate faţă de Evanghelie.

Aviz amatorilor! Şi alte ţări ar putea fi interesate să opteze pentru propria lor protecţie, nu cea promisă în discursurile politicienilor, ci cea care ne vine de Sus, care este divină, sigură, solidă, de neclintit, gratuită, paşnică şi nesângeroasă! Am văzut deja în multe ţări iniţiative de consacrare private sau publice, începând cu Libanul care, răspunzând apelului Sfintei Fecioare, reînnoieşte în fiecare an consacrarea întregii ţări. Fie ca aceste iniţiative să se înmulţească pretutindeni sub cer, astfel încât răul să fie zdrobit de iubire!

40
ÎNVĂŢĂTORUL ESTE AICI ŞI TE CHEAMĂ!

„Dragi copii, şi astăzi eu sunt cu voi şi vă privesc. Eu vă binecuvântez şi nu-mi pierd speranţa că această lume se va schimba în bine şi că pacea va domni în inimile oamenilor. Bucuria va domni în lume pentru că v-aţi deschis chemării mele şi iubirii lui Dumnezeu. Spiritul Sfânt îi schimbă pe mulţi dintre cei care au spus DA. De aceea, vreau să vă spun: vă mulţumesc că aţi răspuns chemării mele." (Mesajul din 25 ianuarie 2011)

Într-o zi, când mă rugam în faţa grotei din Lourdes, un tânăr mă abordează şi mă întreabă: „Cum se face că vii la Lourdes, de vreme ce trăieşti la Medjugorje unde Sfânta Fecioară încă apare?" Întrebare ciudată! Ca să-i răspund, şi pentru că aveam timp, m-am lansat într-o mică retrospectivă, deoarece pentru mine Lourdes este ca o veche cunoştinţă, ca şi acele persoane pe care le cunoaştem dintotdeauna şi le iubim. Aceste locuri sunt atât de înscrise în noi încât ne place să revenim, doar ca să stăm acolo, având bucuria de a ne şti acasă.

În fiecare vară mergeam cu familia lângă Saint-Jean-de-Luz, în Ţara Bascilor, şi tatăl meu ne ducea să petrecem o zi la Lourdes, la două ore distanţă de acolo, pentru a ne ruga şi a ne scălda în celebrele bazine. Ne rugam rozarul în maşină. O, cât îi binecuvântez pe părinţii mei pentru această tradiţie pe care au ştiut să ne facă s-o trăim atât de mulţi ani! Având în vedere toate încercările prin care familia mea a fost nevoită să treacă, această ancorare în Inima Mariei ne-a salvat de multe rele şi ne-a unit foarte puternic. Dar, pe-atunci, eu nu cunoşteam rolul pe care Sfânta Fecioară de la Lourdes urma să-l aibă în vocaţia mea. Dar să ne reîntoarcem puţin în trecut…

În martie 1976, Pierre Goursat, fondatorul şi păstorul grupului de rugăciune din care făceam parte, *L'Emmanuel*, vine să se roage cu mine şi în cele din urmă îmi spune: „Ar trebui să pleci din Paris pentru câteva zile şi să te rogi în linişte, sunt sigur că Isus îţi va vorbi în inimă”. M-am executat şi am plecat la Surorile Contemplative Notre Dame de Sion, în apropierea Parisului.

În aprilie 1976, mă aflam în faţa Preasfântului Sacrament expus în capela lor, când, Domnul Isus m-a chemat să mă consacru cu totul Lui, printr-un cuvânt pe care l-am auzit în inima mea, clar şi în acelaşi timp umil. Îmi amintesc ca şi cum ar fi fost ieri. Mai multe lucruri m-au frapat atunci, în acel timp special şi foarte scurt care a existat între chemarea sa – ca să devin soţia lui – şi răspunsul meu, care şi el trebuia să fie clar: fie da, fie nu. De fapt, Isus mă cunoştea bine şi el a ştiut cum să mă atingă! Libertate, inocenţă, iubire, iată ce mi-a arătat în acel moment; acum înţeleg, privind în urmă.
– Isus mă lăsa complet liberă. Nici o presiune, nici un şantaj sentimental, nici măcar o insistenţă! Puteam să-i spun da sau nu cu aceeaşi uşurinţă.
– Isus îmi vorbea ca un sărac şi nu ca un bogat care ar fi fost tentat să mă seducă cu promisiuni frumoase.
– Isus îmi arăta o asemenea iubire, încât mi se topea inima. Mesajul era limpede: nimeni în lume nu va putea vreodată să mă iubească aşa cum mă iubeşte El.

Astfel că, după un minut, n-am mai rezistat şi i-am dat „da”-ul meu, un „da” foarte direct, iar el l-a acceptat. Viaţa mea s-a schimbat cu totul, din acel moment. Când mă gândesc la acel minut de tăcere în timpul căruia Isus aştepta răspunsul meu, şi cât de uşor i-aş fi putut spune „nu”, aduc mulţumire că am ales „da”-ul! Şi dacă aş fi spus „nu”? Prefer să nu mă gândesc la asta. Pe-atunci nu aveam nici cea mai mică idee despre planul pe care el îl avea cu viaţa mea, dar ştiam un singur lucru: că-mi voi petrece întreaga viaţă cu el şi pentru el. Şi doar acest fapt mă umplea de bucurie. Aveam încredere în ceea ce privea viitorul, el inventase deja planul său, nu aveam de ce să mă îngrijorez. Astăzi, fiindcă planul lui cu mine se dezvăluie un pic mai mult în fiecare zi, realizez cu recunoştinţă

că el este acela care a spus „da" în acea zi, de vreme ce el a rămas fidel dincolo de orice speranţă. Micul meu „da", atât de fragil şi adeseori amestecat, l-a luat şi-l ia în continuare aşa cum este, pentru a-l transforma în propriul său „da" şi a-l oferi Tatălui.

Când văd lumea de azi, conflictele, divorţurile, agoniile în familiile dezbinate, situaţia dificilă a atâtor tineri şi mai ales carenţa de pace adevărată în marea majoritate a inimilor, cât de mult îi mulţumesc Domnului că mi-a cerut acel sacrificiu în acea zi şi că s-a mulţumit cu acel mic „da", fragil, dar sincer, ca să mă ia în barca lui... şi ce barcă! Uneori ea ia apă, furtunile o fac să se legene puternic, dar nu se va scufunda. Isus este înăuntrul ei.

Sunt convinsă: a spune „da" lui Dumnezeu înseamnă a se lansa orbeşte în cea mai frumoasă aventură ce poate fi trăită pe acest pământ. Indiferent de chemarea noastră, desigur unică pentru fiecare dintre noi, nu vom regreta niciodată că i-am spus „da" lui Dumnezeu!

În mesajul Mariei citat mai sus, Gospa ne dă, în oarecare măsură, propria sa mărturie, deoarece întreaga sa şcoală de iubire fondată la Medjugorje, pentru a ne pregăti pentru timpurile noi, este, de fapt, aventura „da"-ului ei, a propriului ei „da" – clar, total, definitiv – care a luminat lumea! Ea ne invită pur şi simplu să împărtăşim „da"-ul nostru cu al ei, să ne ascundem sărmanul nostru „da" în al ei, cu alte cuvinte să intrăm în fericirea ei. Astăzi, ea ne invită să ne alipim de Inima ei maternă şi să facem şi noi parte din mulţimea celor care spun DA!

Aveam 28 de ani când am primit chemarea şi îmi rămânea să cunosc detaliile practice ale acestui nou drum cu Isus. Mulţi mă sfătuiau: „Du-te vezi aici, du-te vezi acolo!" Nu, nu ţineam să fac „turul mănăstirilor". De altfel, chemarea mea nu includea ideea unei mănăstiri, ci mai degrabă apartenenţa la un grup de bărbaţi şi femei reînnoiţi în Spiritul Sfânt, care să fie în mişcarea de „Reînnoire carismatică", aşa cum o trăisem la convertirea mea cu cinci ani în urmă[76].

[76] A se vedea capitolul 4 în cartea *„Copilul ascuns din Medjugorje"*, Ed. Beatitudes.

Două luni mai târziu, în iunie 1976, am descoperit Comunitatea nou apărută a *Leului lui Iuda şi a Mielului jertfit*, în Tarn[77]. Încă de la primul contact cu aceşti tineri, mi-a atras atenţia rugăciunea lor, frumuseţea liturghiei lor, spiritul lor escatologic şi legătura lor cu misterul lui Israel. Ceea ce trăiau se potrivea foarte bine cu aspiraţiile mele. Cu toate acestea, aveam nevoie de un semn foarte concret din partea Cerului înainte de a lua o decizie. La sfârşitul scurtei mele şederi ca „vizitatoare", trebuia să merg la Lourdes pentru marea adunare de Rusalii, organizată de *l'Emmanuel*, grupul de rugăciune de care aparţineam de la convertirea mea. Pregătisem aceste Rusalii printr-o novenă la Spiritul Sfânt, cerându-i să mă lumineze asupra locului de viaţă ales de Isus pentru mine.

Încă de la sosirea mea în Lourdes mă grăbesc spre Grota unde Maria a apărut în 1858 şi mă prosternez chiar în locul unde stătea Bernadette (acest loc este marcat pe sol). Mă rog Sfintei Fecioare cu fervoare, mulţumindu-i că am posibilitatea să fiu acolo şi îi expun situaţia mea, aşa cum face un copil cu mama sa[78]. După ce m-am rugat îndelung cu capul aplecat spre pământ, durerile de spate m-au obligat să mă ridic. Odată ridicată în picioare, am înţeles!

Sfânta Fecioară nu mi-a răspuns prin cuvinte, cu atât mai puţin printr-o viziune. (Ea nu mă abordează niciodată în acest fel, iar eu mă abţin să-i cer acest lucru!) Dar, în timpul rugăciunii mele, ea a acţionat, fără să observ. Ea a înclinat insesizabil inima mea înspre voia lui Dumnezeu,

---

[77] *Leul lui Iuda* a fost primul nume al Comunităţii, care, în 1992, a devenit Comunitatea *„Beatitudini"*

[78] Chiar dacă Sfânta Fecioară nu mai apare la Lourdes, acesta rămâne un loc unde ea este mereu prezentă. Sfânta Fecioară ne oferă aici toată iubirea sa maternă şi „transformatoare" şi uneori ne vindecă de bolile noastre. La fel ca la Fatima sau la Guadalupe: ea este aici! Asta e tot… şi este extraordinar! Pentru Franţa, Lourdes este o comoară nepreţuită. Mai ales când liderii noştri fac totul ca să-l alunge pe Dumnezeu din domeniile vitale ale ţării. Bieţii de ei! Strădania de a-l da afară pe Creatorul şi Mântuitorul nostru nu a reuşit niciodată, ar trebui să ştie acest lucru. Isus şi Maria au planul lor, iar Lourdes face parte din el.

astfel încât, ridicându-mă, întrebarea mea dispăruse. Într-adevăr se volatilizase! Am fost cuprinsă de o mare pace. Era ca şi cum aş fi trecut de cealaltă parte, ca şi cum aş fi fost deja membră a Leului lui Iuda, ea mi-a dat în mod misterios această apartenenţă, era clar, indiscutabil. Eram ca un copil care ar fi adormit într-o casă şi s-ar fi trezit într-alta. Acest lucru este tipic modului de acţionare al Sfintei Fecioare, umil şi ascuns, însă atât de profund şi eficient!

În bucuria mea i-am mulţumit, dar trebuia să primesc aprobarea fondatorului grupului *l'Emmanuel,* Pierre Goursat, prezent şi el la Lourdes[79]. Cum îmi încredinţase unele responsabilităţi în Paris, el ar fi putut să-mi spună: „Nu, nici vorbă, tu rămâi cu noi"! Însă acest om al lui Dumnezeu, foarte inspirat, mi-a răspuns în pace: „Da, această comunitate îţi convine, foarte bine, du-te!"Aveam nevoie şi de aprobarea fondatorului comunităţii Leului lui Iuda, Efraim. Acordul său nu a reprezentat nicio problemă şi, în vara anului 1976, am putut intra în comunitate. Sunt încă tot în această comunitate, mulţumită lui Dumnezeu.

[79] Pierre Goursat, care a murit în 1991, a fost declarat *servitor al lui Dumnezeu,* spre marea bucurie a celor care l-au cunoscut şi iubit. A fost deschisă o anchetă diocezană în vederea beatificării sale. Putem îmbogăţi dosarul cauzei sale, prin trimiterea de mărturii în privinţa lui la: fkohn@emmanuel.info

41
MAICA MACARIA SAU DELICATEȚEA MARIEI

Yuri Gagarin se naşte în 9 martie 1934, în nord-vestul Rusiei. Părinţii săi lucrează la ferma colectivă a unui colhoz. Tatăl său, Alexei Ivanovitch Gagarin, este dulgher, iar mama sa, Anna Timofeïevna Matveïeva, care provine dintr-o familie de ingineri din Sankt-Petersburg, lucrează ca lăptăreasă. Viaţa este aspră în acest sat fără electricitate şi fără apă curentă.

În 1941 izbucneşte războiul cu Germania nazistă. Yuri, al treilea copil al Gagarinilor, are pe atunci şapte ani. Satul este bombardat şi resursele sale sunt epuizate de refugiaţii care vin în număr mare după bătălia de la Smolensk. În ciuda riscurilor, Yuri se dedă, la fel ca şi ceilalţi copii din sat, la mici acte de sabotaj împotriva maşinii de război germane. Într-o zi, un eveniment îl marchează şi acesta va juca un rol important în viitorul său: un avion de vânătoare sovietic defect aterizează lângă sat şi un alt avion de salvare vine să-l recupereze pe pilot. Copiii din sat, atraşi de spectacol, se grăbesc la locul faptei. Yuri este fascinat de avion, mai ales că unul dintre piloţi îşi face timp să-i arate cum funcţionează comenzile în carlingă.

Din ce în ce mai cucerit, copilul va creşte cu această pasiune, iar în 12 aprilie 1961 el va deveni primul om care face un zbor în spaţiu, în timpul misiunii Vostok lansată de Programul spațial sovietic. În 106 de minute acest tânăr cosmonaut face ocolul pământului! Este ziua de glorie a lui Yuri şi primeşte medalia Ordinului Lenin; eroul rus este cunoscut de-acum înainte în întreaga lume.

Mama sa Anna, profund creştină, primește un mare privilegiu din partea cerului: la 80 de kilometri de satul ei locuieşte o mare „sfântă” ortodoxă rusă, Maica Macaria, unul dintre acele suflete încă ascunse ochilor Occidentului nostru, dar atât de puternice prin configurarea lor lui Cristos. Aceasta s-a născut în micul sat Karpovoka, în suburbiile de vest ale Moscovei. Încă din copilărie, ea se vede înzestrată de Dumnezeu cu un dar al rugăciunii continue şi al vindecării. Plină de compasiune, Maica Macaria duce o viaţă extrem de ascetică şi merge până la a lua asupra ei diferitele boli şi suferinţe ale celor care vin în număr mare la ea. Rusia cunoaşte o perioadă de mare suferinţă şi sunt foarte mulţi cei care se înghesuie la Maica Macaria pentru a-i cere să se roage pentru ei. Efectiv, mulţi se vindecă. Anna Gagarin vine adeseori la ea şi între cele două se leagă o prietenie adevărată.

Într-o zi, ea îi vorbeşte fiului ei Yuri despre această sfântă femeie ascetă şi-i descrie starea sa de sărăcie alarmantă, pentru că nu reuşeşte să trăiască din pensia sa mizerabilă. Atunci, Yuri, cuprins de compasiune, decide să-i facă o vizită, ca să-i ofere un mic de ajutor. Sosit în locuinţa săracă a femeii, el se simte atât de bine în prezenţa ei, încât decide să revină la ea din când în când. Ultima sa întâlnire cu Maica Macaria se situează la începutul lunii martie din 1968. Macaria va da mărturie despre această întâlnire, astfel: „Am vorbit îndelung împreună. Yuri era un om bun şi simplu ca un copil. În acea zi, i-am spus: „Yuri nu mai zbura, nu mai trebuie să zbori!”

Yuri Gagarin, însă, nu prea ia în serios aceste cuvinte şi în 27 martie 1968, ignorând preţiosul sfat al prietenei sale sfinte, eroul spaţiului decide totuşi să zboare: iată-l plecat în înălţimile aerului. Dar, un accident îngrozitor îl aştepta în acea zi, un accident fatal. Yuri avea doar 34 de ani. Cauza accidentului nu a fost niciodată clarificată, însă unele anchete au concluzionat că fără îndoială a fost vorba despre un atentat.

Devastată de moartea subită a fiului ei, Anna se duce din nou la Maica Macaria şi o întreabă dacă, înainte de accident, ea ştia de nenorocirea ce urma să i se întâmple fiului ei. Spre marea surpriză a Annei, Maica

Macaria îi spune că da, ştia. Atunci, Anna exclamă: „Şi de ce nu i-ai spus?” „Am aflat acest lucru de la Maica Domnului”, îi răspunde Maica Macaria.

Este uimitor şi remarcabil faptul că Sfânta Fecioară, prin gura Macariei, i-a cerut cu atâta delicateţe lui Yuri să nu zboare, având în vedere gravitatea pericolului care-l ameninţa. Ea i-ar fi putut spune cu autoritate: „Fă ce-ţi spun, altfel vei muri! Dar nu s-a întâmplat aşa. Ea a spus, simplu: „Nu zbura, nu trebuie să zbori! Yuri era liber să audă sau să nu audă mesajul. De ce nu l-a înţeles, deşi ştia că această femeie sfântă, ce radia de iubire, avea carisme foarte speciale?

La fel este şi la Medjugorje. De atâţia ani Sfânta Fecioară ne vorbeşte cu tandreţe folosind un limbaj matern foarte tandru şi, de asemenea, foarte clar. Ea nu ne spune: „Dacă nu postiţi miercurea şi vinerea, vi se vor întâmpla nenorociri!” Ea nu ne spune: „Dacă nu vă rugaţi pentru necredincioşi, ei vor ajunge să vă devoreze!” Ea nu ne spune: „Dacă nu renunţaţi la păcate şi dacă nu vă mărturisiţi, îi faceţi jocul duşmanului şi-i va fi uşor să învingă în ultimul ceas!” Ea nu ridică tonul pentru a încerca să ne convingă. Ea nu a venit să ne ameninţe sau să ne înspăimânte, ci să ne arate calea mântuirii, care este Fiul ei Isus.

Astăzi mulţi dintre copiii ei citesc mesajele sale cu gândul aiurea, fără a intra în profunzimea lor. Le credem şi nu le credem, ca şi Gagarin. Pierdem astfel binecuvântarea lui Dumnezeu pentru viaţa noastră şi ne facem rău nouă înşine. Citind episodul Maicii Macaria, unii s-ar putea să-i reproşeze faptul că nu a evocat în mod clar pericolul de moarte. Totuşi, greşeala nu este de partea Sfintei Fecioare căci mesajul ei este limpede, mai clar ca lumina zilei. Nu, problema este mai degrabă de partea omului care, prins în angrenajul pasiunilor sale şi al confortului material, îşi lasă conştiinţa să adoarmă şi devine surd la chemările Cerului. Iată o boală a sufletului foarte răspândită astăzi în Occidentul nostru hiperocupat şi stresat!

De aceea, Mama lui Dumnezeu ne spune: „Copiii mei, ca mamă, vă rog din nou să vă opriţi pentru o clipă şi să reflectaţi asupra voastră înşivă şi asupra caracterului trecător al vieţii voastre pământeşti. Pe urmă, reflectaţi asupra veşniciei şi a fericirii veşnice. Ce doriţi? Pe ce cale vreţi să mergeţi?” (Mesaj dat Mirjanei în 2 iulie 2012)

*****

Câmpul cu pepeni verzi

De vreme ce tratăm despre personalitatea Mamei lui Dumnezeu, nu pot rezista dorinţei de a strecura aici un episod din viaţa ei, care m-a impresionat.

În timpul trecerii mele prin extraordinara regiune a Egiptului de Jos, în 2011, prietenii mei din Cairo şi cu mine ne-am oprit în satul Al Qusiyyah, lângă Assyut, chiar acolo unde Sfânta familie a rămas pentru un scurt timp. Iosif şi Maria aflaseră că spioni împuterniciţi de Irod tocmai sosiseră în regiune, în căutarea lor. Ca urmare, trebuiau să fugă cât mai repede. Aceasta era viaţa lor de refugiați politici pe vremea aceea, viaţă de nomazi foarte săraci şi în dependenţă totală de Providenţa Divină.

În acest sat, o mică biserică atrage mulţi egipteni şi străini, atât sunt de frecvente minunile care se întâmplă celor care se roagă acolo.

O tradiţie locală foarte veche povesteşte că, la părăsirea satului, Sfânta Fecioară a văzut un om plantând seminţe de pepene verde în câmpul său. Ea i s-a adresat acestuia, cerându-i o favoare. „S-ar putea, i-a spus ea, ca nişte oameni să vină la dumneavoastră şi să vă întrebe dacă aţi văzut o familie străină cu un băieţaş micuţ; puteţi să le răspundeţi: „Da, au trecut pe lângă câmpul meu, pe vremea semănatului pepenilor verzi”

A doua zi, omul a venit să-şi lucreze pământul şi nu mică i-a fost surprinderea să vadă că toţi pepenii săi au crescut în timpul nopţii! Erau gata pentru a fi culeşi şi consumaţi! El a început să se pregătească pentru recoltare, când oamenii lui Irod au ajuns lângă el. Aceştia l-au întrebat:
– Căutăm o familie străină cu un băieţaş foarte mic, i-aţi văzut?
– Da, a răspuns omul, i-am văzut!
– Când au trecut?
– La vremea semănatului pepenilor[80]...!

Era purul adevăr! Această povestire m-a impresionat. Chiar dacă nu are ștampila oficială a unui document istoric, ea ne oferă o frumoasă descriere a candorii Mariei! De asemenea, în ea vom găsi semnele protecţiei speciale acordate de Tatăl ceresc acestui mic nucleu familial, atât de preţios pentru opera de mântuire şi totuşi atât de dispreţuit de oameni! Locuitorii satului precizează că Maria, desigur datorită Pruncului-Dumnezeu care era cu ea, a făcut această minune pentru ca ţăranul să nu fie nevoit să mintă, în timp ce dădea un răspuns care-i proteja pe ei. Recolta miraculoasă a fost şi un mod de a-l recompensa pe ţăran pentru ajutorul lui.

În mijlocul dramelor care-i afectează pe creştinii din Egipt astăzi, îi auzim că se roagă astfel: „Doamne Isuse, adu-ţi aminte că Egiptul te-a ocrotit când tu erai mic, aşadar, acum, ocroteşte Egiptul!” Să ne unim rugăciunile noastre înflăcărate cu ale lor[81]!

---

[80] În Egipt, după însămânţare, pepenii verzi au nevoie de patru luni ca să crească.
[81] Egiptul creştin abundă de astfel de amintiri referitoare la trecerea Sfintei Familii. Desigur, unele sunt autentice, altele nu, iar altele amestecă realul şi legenda. Este imposibil să fie verificate deoarece ele aparțin tradiţiei orale, acestei preţioase memorii ancestrale transmise prin viu grai timp de două milenii şi care locuieşte în adâncul inimii egiptenilor. Aceştia o consideră ca fiind „istoria lor sacră”.

42
CAROLINA ŞI LACRIMILE UNUI FIU

„Dragi copii, Dumnezeu nu vă vrea călduţi şi nehotărâţi. Dimpotrivă, el vrea ca voi să vă abandonaţi lui în toate. Ştiţi că vă iubesc, că ard de iubire pentru voi. De aceea, dragi copii, ardeţi de iubire. Învăţaţi să cunoaşteţi zi de zi iubirea lui Dumnezeu. Dragi copii, hotărâţi-vă pentru iubire. Fie ca iubirea să predomine în fiecare dintre voi, dar nu o iubire umană, ci o iubire divină.” (Mesaj din 20 noiembrie 1986)

Cine m-ar fi evanghelizat mai bine decât Carolina despre iubirea divină? Această prietenă americană are şapte copii cu vârste cuprinse între 6 şi 22 de ani. Colaboratoare în apostolatul nostru din Statele Unite, ea m-a invitat să vorbesc în biserica ei şi să particip la emisiunile postului de radio pe care ea le animă în fiecare săptămână.

La prima vedere casa ei seamănă cu un mic paradis unde soţul şi copiii trăiesc o mare libertate, rămânând totuşi foarte atenţi unii faţă de alţii. Bucuria domneşte, umorul izbucneşte de pretutindeni, este plăcut să trăieşti acasă la Carolina. Pe măsura venirii copiilor, spaţii mici vitale au fost adăugate la clădirea principală, luând câte o porţiune din grădină şi dând ansamblului aspectul unui mic sat, dintre cele mai simpatice. Însă confidenţele Carolinei arată că crucea există peste tot.

Stevens, fiul mai vârstnic, „fratele mai mare”, care este mândria tuturor prin talentele şi amabilitatea lui, a trebuit să părăsească cuibul familial şi să plece la Roma, căci se gândeşte la o vocaţie preoţească. Pentru formarea sa teologică el a ales Universitatea Pontificală Gregoriană. După câteva luni de studii, iubirea vine să bată la uşa lui. Este o fată franţuzoaică minunată, Esther, studentă la Roma, care-i dezvăluie lui

Stevens al nostru dimensiuni nebănuite ale inimii sale. Schimbare radicală pentru proiectele sale viitoare! În timp ce apele râului Tibru curg din abundenţă pe sub podurile din Roma, dragostea dintre Stevens şi Esther creşte, o dragoste puternică şi reciprocă care se intensifică zi de zi, astfel încât se conturează un proiect de căsătorie. Ei decid să-şi termine studiile, înainte de a-şi întemeia o familie. Esther nu-l cunoaşte pe Dumnezeu, însă ea nu are nimic împotriva lui şi rămâne deschisă la ceea ce trăieşte Stevens. El, un creştin, ţine să trăiască castitatea înainte de căsătorie şi Esther acceptă cu curaj din dragoste pentru el, ceea ce aduce o nouă calitate relaţiei lor. Din fericire, dragostea lor creşte.

Dar, într-o zi, Esther face o călătorie în Franţa şi, nu departe de Marseille, ea este victima unui accident de maşină foarte grav. Îngrijorat, Stevens ia primul avion şi o găseşte în spital, la reanimare, între viaţă şi moarte. Deja, ea nu mai poate vorbi, însă rămâne conştientă, deschide ochii, cu toate că starea ei este foarte gravă. Întreaga zi Stevens o ţine de mână, el ştie că orele ei sunt numărate. Îi vorbeşte blând şi se roagă cum nu s-a rugat niciodată. Apoi, în timpul nopţii, Esther îl părăseşte pentru a merge în casa Tatălui.

În acea dimineaţă, Carolina primeşte un apel telefonic pe care nu-l va uita niciodată: „Mamă, vreau să mor!” Amândoi, mamă şi fiu, au inima sfâşiată. Stevens repetă aceleaşi cuvinte, atunci când hohotele de plâns îi lasă un pic de voce: „Mamă, vreau să mor; dar în acelaşi timp vreau să trăiesc, ca să devin omul care ea credea că pot deveni.” Iar mama, văzând plecarea brutală a logodnicei fiului ei, trăieşte împreună cu el coborârea sa vertiginoasă în acest purgator înfricoşător în care inima omului este zdrobită până la a urla de durere. Întreaga sa sensibilitate maternă este supusă torturii. Doar numele lui Isus îi scapă de pe buze din când în când, în cursul acestei conversaţii intime mamă-fiu.

Stevens se întoarce pentru o vreme în America. Tace, umblă dintr-o cameră în alta, încearcă să supravieţuiască. Carolina bănuieşte totul şi veghează să nu-l lase prea mult timp singur cu durerea lui. Într-o zi, în timp ce intră în salon, îl vede gata să izbucnească în hohote şi să se lase

cu totul pradă durerii sale. Ca să-l ferească de jena de a fi auzit, ea roteşte la maximum volumul televizorului pentru ca zgomotul să acopere gemetele fiului ei. Din discreţie, ea pleacă în camera alăturată pentru a călca rufele. Carolina simte durerea copilului ei şi începe să se roage.

Ce rugăciune va găsi să înalţe spre Dumnezeu această mamă? Ce va cere ea pentru copilul ei, ce dorinţă poartă în inima ei pentru el?

Aici vreau să ajung. Ascultaţi bine rugăciunea acestei mame creştine, care vrea atât de mult fericirea fiului ei şi care-l vede doborât de încercare.

„Doamne Isuse, îl vezi pe fiul meu, este zdrobit de durere şi eu, mama sa, sunt cu el. Doamne Isuse, nu-l cruţa de niciuna din încercările pe care trebuie să le trăiască pentru a deveni sfântul care tu speri că va deveni. Nu îndepărta de la el nicio parte din încercările pe care trebuie să le trăiască ca să devină acel sfânt mare care poate deveni în planul tău!”

Când Carolina mi-a spus că s-a rugat în acest fel, am văzut-o pe Maria la piciorul crucii. Maria, care nu a încercat să înlăture crucea. Maria, care avea pentru Fiul ei nu o iubire umană, ci o iubire divină. Maria îl iubea pe Fiul ei în mod divin. Ea nu a făcut demersuri pe lângă Pilat pentru a împiedica condamnarea lui, nici pe lângă cei din Sinedriu, nici pe lângă Irod, nici pe lângă Marii Preoţi din Ierusalim. N-a făcut niciun zgomot, nu a înaintat nicio petiţie. Ea ştia că Fiul ei trebuia să treacă prin toate acestea pentru a-şi împlini misiunea de Mântuitor. Ea nu a căutat să-i înlăture crucea, ci l-a ajutat să poarte crucea. Maria a purtat-o cu el din compasiunea iubirii.

Iată diferenţa dintre iubirea umană şi iubirea divină!
Această iubire divină vrea s-o răspândească Spiritul Sfânt în inimile noastre pentru ca, din zi de zi, ea să înflorească în noi în plinătatea sa.

Care este definiţia iubirii divine? Să iubim în mod divin nu înseamnă numai să dorim cea mai mare fericire pentru persoana iubită, ci şi să ne

dăruim noi înşine pentru a servi această „cea mai mare fericire”, pentru a o ajuta să înflorească, fără să încercăm să obţinem un avantaj personal. Este să ne sacrificăm noi înşine pentru a ajuta fiinţa iubită să devină cât mai bine ceea ce este ea în ochii lui Dumnezeu, Creatorul său. Înseamnă să o ajutăm să-şi realizeze întreg potenţialul de iubire de care este capabilă şi să devină astfel persoana sfântă care este destinată să fie în această lume şi în veşnicie. Sfântul este acela care în inima lui are plenitudinea iubirii. Atunci, nimic nu costă prea mult, nimic nu este prea inaccesibil celui care iubeşte cu adevărat şi care nu se gândeşte la el şi nu are egoism. Doar iubirea adevărată face minuni. Dacă am realiza potenţialul de iubire pe care Dumnezeu l-a depus în noi, am fi nebuni de bucurie! De ce să trăim sub posibilităţile noastre?

Maria ne arată exemplul splendid al unei inimi abandonate cu totul iubirii, căci niciun obstacol nu a oprit-o pe drumul ei cu Isus. Ea nu a spus niciodată: „E prea mult!”, sau „Lucrurile merg prea departe”, sau „Nu mai rezist!”, sau „Nu sunt capabilă!” Nu, ochii inimii sale erau fixaţi asupra Fiului ei şi niciodată nu s-a gândit să se uite la ea însăşi. În lumina unui astfel de exemplu, prietena mea Carolina s-a încredinţat lui Dumnezeu pentru binele copiilor săi, oferindu-şi bucuriile şi suferinţele pentru ca ei să înainteze pe calea sfinţeniei. Ea a vrut să construiască pe o temelie solidă, pe o temelie veşnică. „Numai iubirea este eficientă, ne spune Sfânta Fecioară, ea face minuni. Iubirea vă va da unitatea în Fiul meu şi victoria Inimii mele. De aceea, copiii mei, iubiţi!” (2 septembrie 2008)

În timp ce Maria agoniza împreună cu Fiul ei în toată sensibilitatea sa de mamă, ea păstra această extraordinară speranţă că suferinţa ei nu era zadarnică. Dumnezeu va putea s-o folosească pentru familia ei şi chiar dincolo de familia ei, pentru cei pe care El îi vedea în înţelepciunea sa.

La Medjugorje, Sfânta Fecioară i-a destăinuit uneia dintre vizionare un lucru care la prima vedere ar putea şoca, dar care confirmă ceea ce sărmanele mele cuvinte încearcă să ilustreze. Maria i-a spus: „Atunci când stăteam la piciorul crucii Fiului meu, am cunoscut cea mai mare

bucurie din viaţa mea şi în acelaşi timp cea mai mare durere." De ce această bucurie? Ea vedea că pentru Isus se realiza scopul final al venirii sale pe pământ, ea îl vedea realizându-şi pe deplin misiunea, era mândră de el! El tocmai învingea pentru totdeauna răul şi pe autorul răului! Iar ea vedea împlinindu-se sub ochii ei visul lui Dumnezeu: mântuirea întregii omeniri!

Desigur, bucuria sa nu consta în a-şi vedea Fiul suferind – ceea ce ar fi fost monstruos – nu, bucuria ei era de a-şi vedea Fiul obţinând victoria! Pe Golgota, Maria vedea cerul deschizându-se pentru fiecare dintre noi; iar privirea celei „cu Totul Neprihănite" trecea prin suferinţa cea mai atroce pe care pământul a îndurat-o vreodată – crucea Fiului – pentru a o depăşi şi a vedea rodul acestei suferinţe: fericirea noastră veşnică. Iată cauza bucuriei sale. Atunci când spunem cuiva: „Te iubesc", Isus ne întreabă: „Ţi-ai da viaţa pentru această persoană?"

43
SORA DE LA GRAJD

„Întotdeauna am dorit să fiu o sfântă, dar vai! comparându-că cu sfinţii am constatat întotdeauna că între ei şi mine există aceeaşi diferenţă ca între un munte al cărui vârf se pierde în ceruri şi firul de nisip neînsemnat strivit sub picioarele trecătorilor. În loc să mă descurajez, mi-am spus: Bunul Dumnezeu nu poate inspira dorinţe irealizabile, aşadar, în ciuda micimii mele pot aspira la sfinţenie; să mă fac mai mare este imposibil, trebuie să mă accept aşa cum sunt, cu toate imperfecţiunile mele, dar vreau să caut modul de a merge în Cer pe o cale mică directă, scurtă, o cale mică cu totul nouă... Ascensorul care trebuie să mă ridice până la Cer sunt braţele tale, o Isuse! De aceea, nu e nevoie să cresc, dimpotrivă, trebuie să rămân mică, să devin tot mai mică.” (Sfânta Tereza a Pruncului Isus)

Parohul de Ars repeta adeseori: „Umilinţa este ceea ce e sfoara pentru rozar. Îndepărtaţi sfoara şi mărgelele se împrăştie. Îndepărtaţi umilinţa şi toate virtuţile dispar”. Lui îi plăcea să-l citeze pe sfântul Macarie, pustnicul din Tebaida Egiptului: «Într-o zi, Satana i-a apărut şi i-a spus: „Tot ceea ce faci, fac şi eu. Tu posteşti, iar eu nu mănânc niciodată. Tu veghezi, iar eu nu dorm niciodată. Nu există decât un singur lucru pe care eu nu pot să-l fac şi pe care tu îl faci”. „Da, care?” „Să mă umilesc”.»

Aceasta îmi aminteşte de un fapt remarcabil care ne face să reflectăm, cu atât mai mult cu cât Gospa (mai ales prin Mirjana) nu încetează să ne îndemne să ne rugăm pentru preoţii noştri. „Rugaţi-vă pentru păstorii voştri, a spus ea. Preoţii nu au nevoie de judecăţile voastre, ei au nevoie de rugăciunile voastre, de ajutorul vostru şi de iubirea voastră. Astăzi, unui preot îi este greu să rămână devotat”. (mesaj dat Mirjanei în 1982)

Un celebru episcop german, Monseniorul Ketteler, povesteşte acest fapt care l-a marcat profund. Dumnezeu i-a descoperit că o călugăriţă îşi sacrificase viaţa pentru el şi că fecunditatea ministeriului său se datora rugăciunii acesteia. De asemenea, i s-a arătat şi faţa acestei călugăriţe. Dar nu ştia unde locuia ea. În timpul vizitelor pastorale la mănăstirile din dioceza sa, el cerea întotdeauna să vadă toate surorile. Aşa credea el că o va recunoaşte... Într-o zi, Monseniorul a vizitat călugăriţele dintr-un oraş vecin oraşului său şi a celebrat liturghia în capela lor. Distribuirea Sfintei Împărtăşanii tocmai se încheia, când ochii lui s-au fixat pe o soră. S-a făcut palid şi a încremenit un moment, însă, revenindu-şi, i-a dat Cuminecarea acestei sore, care nu şi-a dat seama de nimic. Apoi a terminat liturghia cu seninătate.

La sfârşit, el a rugat-o pe superioară să-i prezinte toate surorile. Dar, negăsind-o pe cea pe care o căuta, a întrebat: „Toate surorile sunt aici?" Superioara îi spune: „Excelenţă, le-am chemat pe toate, dar într-adevăr lipseşte una. Ea se ocupă de grajd într-un mod atât de exemplar, încât în zelul ei uită uneori celelalte lucruri". „Doresc s-o cunosc pe această soră", a insistat episcopul.

La scurt timp, sora a sosit. Episcopul s-a făcut din nou palid şi a cerut să fie lăsat singur cu ea.
El a întrebat-o:
– Mă cunoaşteţi?
– Nu v-am văzut niciodată, Excelenţă.
– V-aţi rugat vreodată sau aţi oferit vreo faptă bună pentru mine?
– Nu ştiu, pentru că nu ştiam de existenţa Excelenţei Voastre.
– Care este devoţiunea pe care o practicaţi cel mai mult?
– Devoţiunea la Preasfânta Inimă a lui Isus, a fost răspunsul ei.
– Se pare ca îndepliniţi cea mai grea sarcină din mănăstire, a continuat el.
– Oh, nu, Excelenţă, a răspuns ea. Desigur, recunosc că uneori îmi provoacă repulsie.
– Ce faceţi atunci când sunteţi asaltată de ispite?

– Mi-am făcut un obicei din a-mi împlini din iubire pentru Dumnezeu şi cu bucurie orice sarcină care mă costă. Şi fac din ea o jertfă pentru un suflet de pe pământ. Îi revine Bunului Dumnezeu să aleagă sufletul care va beneficia de ea. În fiecare noapte ofer pentru el şi ora mea de adoraţie la Preasfântul Sacrament.
– Şi cum v-a venit ideea de a oferi toate acestea pentru un suflet?
Sora a răspuns:
– Este un obicei pe care l-am deprins în şcoală. Preotul paroh ne-a învăţat că trebuie să ne rugăm pentru alţii aşa cum ne rugăm pentru familia noastră. El mai spunea: „Trebuie să ne rugăm mult pentru sufletele aflate în pericol de a se pierde. Dar întrucât numai Dumnezeu ştie cine are mai mare nevoie, cel mai bine este să oferim rugăciunile noastre Preasfintei Inimi a lui Isus, având încredere în înţelepciunea sa”. Este ceea ce am făcut şi întotdeauna m-am gândit că Dumnezeu a găsit sufletul potrivit.
– Vreţi să ştiţi pentru ce suflet vă rugaţi?
– Oh, nu... Nu e nevoie!
Atunci când s-au despărţit, Episcopul nu-şi dezvăluise secretul[82].

Et si un travail insignifiant me paraît avoir peu de valeur, je dois penser que ce que cette pauvre servante, dans l'obéissance humble à Dieu, fait et offre en sacrifice avec abnégation, a une telle valeur en face de Dieu qu'en réalité, toutes ses œuvres ont valu un évêque à l'Eglise. »

---

[82] A se vedea revista *Triumful Inimii*, nr. 22.
Profund tulburat, Episcopul Ketteler s-a întors acasă şi i-a mărturisit prietenului şi confratelui său: ”Acum, am găsit-o pe cea căreia îi datorez vocaţia mea. Este cea din urmă şi cea mai săracă soră conversă din mănăstire. Nu-i voi putea niciodată mulţumi îndeajuns lui Dumnezeu pentru îndurarea sa, fiindcă această soră se roagă pentru mine de aproape 20 de ani. Iar Dumnezeu, prin anticipaţie, i-a ascultat rugăciunea şi a prevăzut ca ziua naşterii ei să coincidă cu ziua convertirii mele. În consecinţă, Dumnezeu a primit rugăciunile şi faptele bune ale acestei sore.
Ce învăţătură şi ce semn de avertizare pentru mine! Dacă vreodată aş putea fi tentat să mă mândresc cu unele succese sau cu lucrările mele înaintea oamenilor, ar trebui să-mi amintesc că totul îmi vine din harul rugăciunii şi al sacrificiului unei sărmane slujitoare care lucrează în grajdul unei mănăstiri. Şi dacă o muncă neînsemnată mi-ar putea părea că este lipsită de valoare, trebuie să mă gândesc că ceea ce această biată slujitoare face şi oferă cu abnegaţie, din umilă ascultare faţă de Dumnezeu, are o atât de mare valoare în faţa lui Dumnezeu, încât, efectiv, toate lucrările ei i-au câştigat Bisericii un Episcop. (NT)

44
MATERNITATEA SPIRITUALĂ

„Pe când mai vorbea încă mulţimilor, iată că mama şi fraţii lui stăteau afară, căutând să-i vorbească. Atunci i-a spus cineva: „Iată, mama şi fraţii tăi stau afară şi vor să-ţi vorbească”. Dar el, răspunzând, i-a zis celui care-i vorbise: „Cine este mama mea şi cine sunt fraţii mei?”Şi, întinzându-şi mâna asupra discipolilor săi, a spus: „Iată mama mea şi fraţii mei! Căci oricine face voia Tatălui meu din ceruri acela îmi este şi frate şi soră şi mamă” (Mt 12,46-50)

Cum putea Isus să le spună femeilor care, stând în faţa lui, sorbeau avid fiecare din cuvintele sale: „*Iată mama mea!...”?* Uneori Isus însuşi s-a identificat cu unele persoane. De exemplu, cu cei mici: *„Tot ce aţi făcut unuia dintre fraţii mei cei mai mici, mie mi-aţi făcut”* (Mt 25,40) sau cu cei care sunt persecutaţi din cauza numelui său: *„Saul, Saul, de ce mă persecuţi?”* (Fap 22,7) Dar aici, el identifică unele femei cu propria sa mamă, Maria, cea care prin excelenţă „a făcut întotdeauna voia Tatălui său, care este în Ceruri”. Isus nu spune că ele sunt „ca mama mea”; nu, este infinit mai puternic, el spune că ele sunt pentru el „mama”, fără cuvântul *ca*. Nu vom pătrunde niciodată îndeajuns profunzimea acestei identificări!

Mare este acest mister al maternităţii divine a Mariei[83]! Ce este o mamă, dacă nu cea care naşte? Bineînţeles, în maternitatea ei divină Maria l-a

[83] Într-o zi, doi dintre cei mai mari teologi ai vremurilor noastre, părintele Garrigou Lagrange, OP, şi unul dintre prietenii săi, s-au dus la Marthe Robin pentru a-i expune o întrebare teologică importantă: „Dintre cele două particularităţi ale Sfintei Fecioare Maria, Neprihănita ei Zămislire şi Maternitatea sa divină, care este cea mai importantă?” Fără să aştepte nici măcar o clipă, Marthe le-a răspuns: „Neprihănita ei Zămislire a fost dată în vederea Maternităţii ei Divine”. Ieşind din casa ei, aceşti doi mari experţi se lovesc peste frunte, spunându-şi unul altuia: „Dar este evident! Suntem nişte proşti!” Maternitatea divină a Mariei era, prin urmare, mai importantă. Aceste detalii mi-au fost relatate de Jean

născut pe Fiul lui Dumnezeu în trup, însă rolul ei de mamă nu s-a oprit aici: ea l-a născut şi în vocaţia sa de Mântuitor şi în misiunea sa de Mare Preot. Maria era atât de unită cu planul Tatălui Ceresc cu Isus, încât în momentul Patimii ea nu s-a opus crucii, ci, mai degrabă, l-a ajutat pe Fiul ei s-o poarte. Din compasiunea sa iubitoare faţă de el, ea a îndurat împreună cu el toate suferinţele lui şi a participat astfel la lucrarea sa de răscumpărare. Aceasta este misiunea autentică a femeii pe lângă bărbat. Încă de la Geneză, Eva i-a fost dată lui Adam ca ajutor[84]. Noua Evă, Maria, stă lângă Isus, noul Adam, pentru a lucra împreună cu el. Răscumpărătorul avea nevoie de această prezenţă feminină, care să fie cu totul în iubire, în rugăciune şi în sacrificiu. Iar Maria nu păstrează doar pentru ea acest privilegiu de a-l ajuta pe Isus în misiunea sa. Ea caută suflete care sunt dispuse să facă doar un singur lucru cu sufletul lor[85]. Ea caută mame pentru Fiul său şi nu numai pentru Isus. Ea caută şi pentru fii săi preferaţi, preoţii. Orice vocaţie sacerdotală are nevoie de rugăciune şi de sacrificiu pentru a ecloza, a se dezvolta şi a aduce roade. Este o invitaţie extraordinară din partea Mamei lui Dumnezeu pentru orice femeie care doreşte să primească frumoasele sale virtuţi mariane şi să trăiască maternitatea ei faţă de Isus!

„Iată mama mea...” Aceste cuvinte ale lui Isus sunt creatoare!

Istoria Bisericii ne oferă multe exemple minunate de femei sfinte, canonizate sau nu, care au trăit până la extrem această iubire de predilecţie faţă de persoana lui Isus. Aceste „mame spirituale” au avut marele privilegiu de a deveni prietenele lui intime, cele cărora el le putea împărtăşi nevoile, dorinţele, bucuriile sale, durerile sale secrete şi suferinţele sale în faţa indiferenţei lumii... Ele au fost aşezate ca îngeri

---

Daujat, un prieten al familiei mele, care-i cunoştea bine pe amândoi. Jean era laic, inginer și profesor de teologie. *„Memoriile lui Jean Daujat”* au fost publicate la Ed. Téqui, 2013.

[84] Geneza (2,18) Cuvântul ebraic *ezer* depăşeşte mult simpla idee a unui ajutor. Este vorba despre o colaboratoare, un sprijin, o parteneră, precum şi despre acel tip de ajutor şi sprijin pe care însuşi Dumnezeu îl aduce omului.

[85] „Dragi copii, în timp ce ochii mei vă privesc, sufletul meu caută acele suflete cu care doreşte să fie UNUL singur… Acceptaţi misiunea şi nu vă fie frică… (mesaj dat Mirjanei în 2 septembrie 2012)

lângă unii preoţi care aveau o misiune-cheie în Biserică. Să examinăm aici câteva exemple.

*****

Barbara

Atunci când prietenii mei din Zagreb mi-au povestit cum trăiau părinţii lor sub comunism (prăbuşit oficial în 1991), am fost impresionată să aud despre eroismul unor femei ai căror fii fuseseră închişi pentru simplul fapt că erau catolici şi că au refuzat să se lepede de credinţa lor. Exemplul care m-a bulversat este cel al unei anumite Barbara, mamă a opt copii. Deoarece părinţii prietenilor mei au cunoscut-o, am putut să obţin o mărturie directă. Atunci când fiul ei suferea în închisoare, mi-au spus ei, Barbara ar fi făcut orice ca să meargă să-l viziteze, să-l încurajeze şi să-i aducă o consolare. Trebuie menţionat că dispoziţiile de atunci puteau descuraja chiar şi pe cele mai neînfricate femei! Pentru a ajunge în faţa celulei prizonierului, mama trebuia mai întâi să se dezbrace într-o cameră la intrarea în închisoare şi să se prezinte în lenjeria de corp cea mai simplă, şi aceasta în iernile cele mai grele din Zagreb, când uneori temperaturile coborau până la -10° C. Barbara a trebuit să treacă prin toate aceste umilinţe.

Ea îl iubea pe Isus mai presus de orice şi îşi împlinea îndatoririle în simplitatea vieţii cotidiene. Înţeleaptă şi umilă, ca multe femei croate, cu picioarele pe pământ, descrierea ei mă duce cu gândul la anumite trăsături ale femeii perfecte din Cartea Proverbelor:

> *„Femeia de valoare, cine o poate găsi? Ea este mai preţioasă decât perlele din depărtare. Inima soţului ei se încrede în ea şi prada nu-i va lipsi. Ea îi procură binele şi nu răul în toate zilele vieţii ei. Ea caută lână şi in şi face lucruri plăcute cu palmele sale. Este ca o corabie de comerţ, de departe aduce hrana ei. Se scoală când încă este noapte şi dă hrană casei sale şi hotărâre slujitoarelor sale.”* (Pr 31,10-31)

Soţul Barbarei era agricultor în Croaţia şi se descurca destul de bine financiar.

Când al cincilea copil, Viktor Alojzije, a fost botezat în 9 mai 1898, a doua zi după naşterea sa, Barbara a făcut, în Biserica din Krašić, un fel de pact tacit cu Isus, un jurământ foarte special pe care ea l-a recunoscut ca venind de la Spiritul Sfânt. De fapt, ea spera mult să-şi vadă unul dintre fii devenind preot! Barbara a cerut acest har mai ales prin mijlocirea Mariei, căreia îi era foarte devotată. În dragostea sa profundă faţă de misterul Euharistiei, ea vedea preoţia ca pe harul harurilor; pentru ea, să poată da un preot Bisericii reprezenta un cadou remarcabil, divin! La rândul ei, pentru a obţine de la Dumnezeu un astfel de cadou, ea s-a angajat să se roage zilnic şi să postească de trei ori pe săptămână, cu pâine şi apă, fără o dată limită. Această decizie nu era rezultatul unei inconştienţe pioase. Ea ştia: să fii preot putea deveni periculos în viitor şi, într-adevăr, perioada care a urmat, a dovedit-o. Un preot risca umiliri şi persecuţii, fără a exclude posibilitatea martiriului.

Numai parohul din Krašić cunoştea jurământul secret al Barbarei şi l-a aprobat. Nici soţul şi nici unul dintre copiii ei nu au avut dreptul la această confidenţă, deşi o vedeau postind. În plus, ea nu voia în niciun caz să influenţeze alegerea vocaţională a fiului ei, o alegere liberă pe care el singur trebuia s-o facă dacă el identifica o chemare în adâncul inimii lui. Dumnezeu a ascultat cererea Barbarei şi i-a împlinit-o. În cursul verii anului 1931, Alojzije primea sacramentul Preoţiei şi celebra prima sa liturghie în Krašić. Barbara a postit şi s-a rugat timp de treizeci şi doi de ani! Conform tradiţiei, Alojzije i-a rezervat prima sa binecuvântare mamei sale. Atunci, parohul i-a şoptit la ureche Barbarei: „Acum, că fiul tău este preot, ai primit ce ai vrut, vei putea opri postul!” La care ea a răspuns cu un ton hotărât: „Cu siguranţă, nu! Dimpotrivă, voi posti şi mă voi ruga şi mai mult în viitor, deoarece îi cer lui Dumnezeu ca fiul meu să devină un preot sfânt!”
După ce a îndurat puterea fascistă a Naziştilor, Croaţia a trecut în mâinile comuniştilor şi au urmat persecuţii severe. Alojzije se remarca prin credinţa sa de nezdruncinat şi prin tenacitatea sa, fără să mai vorbim despre inteligenţa sa excepţională. Încă din 1934, el a fost consacrat episcop şi a devenit cel mai tânăr episcop din lume, la patru ani de la

hirotonirea sa; sacrificiul Barbarei îşi arăta în mod vizibil roadele! Pentru Alojzije, exemplul de credinţă al mamei sale, sprijinul rugăciunii, cât şi al afecţiunii sale, au fost faruri care i-au luminat drumul. Credincios moştenirii pe care a primit-o de la ea, el avea întotdeauna rozarul în mână. Câteva dintre cuvintele lui au devenit celebre: „Când sunteţi privaţi de toate, întotdeauna vă rămân cele două mâini, ca să vă rugaţi!

Un drum de cruce dureroasă îl aştepta. Alojzije a fost ameninţat, acuzat de a fi un duşman al poporului şi un trădător al patriei sale într-un simulacru de proces şi apoi închis în 1946. A fost condamnat la 16 ani de închisoare şi de muncă silnică. Păcatul său? El refuza întotdeauna să-i predea pe catolicii din Croaţia autorităţilor comuniste, care voiau să-i separe de Roma. Curajul şi fermitatea sa au împiedicat pur şi simplu o schismă! Dacă astăzi există parohia croată din Medjugorje, dacă ea a putut să rămână catolică şi să primească milioane de credincioşi, să nu uităm că acest lucru se datorează celor care au plătit cu propriul sângele loialitatea lor faţă de Roma şi faţă de succesiunea Apostolică!

Barbara, prin jertfa ei ascunsă, trebuia să fie inspiraţia fidelităţii eroice a fiului ei Alojzije. Datorită asistenţei sale materne, el a primit puterea şi curajul de a face faţă tuturor asalturilor. Ea trebuia să parcurgă această cale a crucii împreună cu el, aşa cum doar o inimă de mamă poate s-o facă! Barbara a murit în 1948, în perioada detenţiei fiului ei, la vârsta de 82 de ani, şi nu a avut şansa să vadă pe pământ dubla glorie care urma să încununeze eforturile sale: Papa Pius al XII-lea, care cunoştea întreaga situaţie, l-a numit pe Alojzije Viktor Stepinac cardinal de Zagreb, în 1953, cu toate că el era încă în arest. Alojzije s-a născut în cer în ianuarie 1960, cu doi ani înainte de expirarea pedepsei sale. În 1997, Papa Ioan-Paul al II-lea l-a beatificat pe acest om remarcabil care şi-a dat viaţa pentru a-i feri de schismă pe catolicii din Iugoslavia[86].
Poate că astăzi, din înaltul cerului, sfântul Ioan-Paul al II-lea îşi spune că ar fi putut-o sanctifica şi pe mica mamă ascunsă, acest suflet de elită,

[86] Mormântul fericitului Cardinal se află în catedrala din Zagreb. Poporul croat vine zilnic să se roage eroului său şi să solicite mijlocirea sa. După ce a trecut prin valul comunist, Croaţia continuă să se confrunte şi în zilele noastre cu multe alte rele datorate războiului, crizelor interne, precum şi guvernelor mai degrabă ostile credinţei creştine.

Barbara, care a dat naştere, nu numai după trup, ci şi spiritual, unui erou naţional, unui sfânt şi unui martir de o astfel de anvergură[87]!

Uneori, în timpul misiunilor mele, lansez un apel către cei prezenţi şi întreb: „Priviţi ce a obţinut această mamă pentru fiul ei! Aceasta este adevărata iubire maternă! Care mame, printre noi, sunt dispuse să se roage la fel ca Barbara şi să-i ceară lui Isus onoarea de a putea număra un preot printre fiii lor, dacă aceasta este voia Lui, bineînţeles (acest lucru nu este automat). Dacă se găsesc astfel de mame printre noi, atunci să îngenuncheze, ne vom ruga cu toţii pentru ele, iar preoţii le vor binecuvânta.

După un moment de tăcere, de câte ori, uimită şi cu lacrimi în ochi, am putut observa unele femei din asistenţă căzând cu umilinţă în genunchi, una după alta! Prima dată a fost în Kuching, Malaezia. Cam douăzeci de mame au îngenuncheat şi s-au rugat. Dar, după conferinţă, o femeie mi-a spus pe un ton oarecum nepoliticos: „Eu nu am decât un fiu şi nu vreau să fie preot pentru că el trebuie să continue numele familiei noastre!" „Şi Sfânta Fecioară Maria avea doar un fiu, i-am răspuns, şi i l-a dat lui Dumnezeu! Numele lui este mai presus de orice nume! Iar în Cer preoţii vor avea şi ei un nume mai presus de orice nume căci, celebrând Misterele, ei sunt fiecare un alt Cristos... Gândiţi-vă la aceasta!"

Duşmanul încearcă să distrugă imaginea preotului după planul lui Dumnezeu, etalând păcatul unora dintre ei în mass-media şi făcându-ne să uităm eroica dăruire de sine şi sfinţenia atâtor preoţi. Toate familiile doresc binecuvântarea lui Dumnezeu peste ele şi peste urmaşii lor şi fac bine că-şi doresc acest lucru. Dar atunci, cel mai bun mod de a atrage binecuvântarea, nu este de a-l invita pe Împărţitorul Binecuvântărilor să vină ca Rege în mijlocul familiei? Să-i deschidem larg uşile noastre Celui care este izvorul tuturor binecuvântărilor şi care doreşte atât de mult să ni se dăruie prin preoţii lui! Nu sunt ei alţi „El-însuşi", atunci când acordă sacramentele? Preoţii noştri nu sunt ei comorile noastre, scările noastre către Cer?

---

[87] Cardinalul Kuharić de Zagreb (1919-2002), zicea: „Nu-l putem înţelege pe Stepinac şi nici viaţa lui eroică fără s-o cunoaştem pe mama lui.

Fericitul cardinalul Alojzije Viktor Stepinac în timpul procesului său din 1946

*****

Maria Bordoni

Maria Bordoni în timpul unui pelerinaj la Lourdes
© Opera Mater Dei, Castel Gandolfo

În cursul anilor săi de captivitate, Dumnezeu i-a dat lui Stepinac, acestui credincios păstor al Bisericii, o altă mamă spirituală, iar acest lucru l-a făcut într-un mod cu totul diferit. Este vorba de Maria Bordoni (1916-1978), fondatoarea institutului „Mater Dei”, care pe vremea aceea trăia cu surorile ei la Castelul Gandolfo, lângă Roma. De-atunci, ea a fost proclamată Serva lui Dumnezeu de către Biserică.

Maria era un suflet mistic pe cât de mare, pe atât de ascuns, pătrunsă în întregime de spiritul preoţesc, care o îndemna să se ofere ca victimă pentru cler. Ea se ruga adeseori noaptea pentru Biserică, pentru Sfântul Părinte, pentru preoţi şi pentru creştinii persecutaţi. Sfânta Fecioară vorbea sufletului ei şi, noaptea, o ducea, prin bilocaţie, să viziteze locurile pline de nefericire, iar în timpul comunismului a dus-o şi în ţările din Est, pentru a aduce mângâiere celor care sufereau în închisori sau în lagăre.

În timpul uneia din bilocaţiile sale, Maria i-a făcut o vizită cardinalului Stepinac atunci când el era în detenţie la Zagreb[88]. Sfânta Fecioară i-a arătat un preot în închisoare, aşezat pe un scaun. Era foarte aplecat în faţă, cu braţele sprijinite pe genunchi, şi îşi trecea boabele rozarului printre degete. Se ruga. Sfânta Fecioară i-a spus Mariei: „Îl vezi pe acest fiu al meu preaiubit? El suferă foarte tare. Roagă-te foarte mult pentru acest fiu al meu preaiubit. Numele lui este Alojzije Stepinac”.

Atunci când Papa Ioan-Paul al II-lea l-a beatificat în 1997 pe acest episcop martir, în Croaţia, surorile Mariei Bordoni de la Castelul Gandolfo şi-au amintit că întâlniseră deja acest nume în scrierile lăsate de fondatoarea lor şi în poveştile relatate lor de către aceasta. În însemnările spirituale pe care ele le-au analizat era într-adevăr consemnată „vizita de consolare” pe care Maria Bordoni i-a făcut-o cardinalului Stepinac. După eliberarea sa din captivitate, acesta a fost pus sub arest la domiciliu încă nouă ani în satul său natal, sub atenta

[88] Surorile din Institutul ei au confirmat acest fapt în faţa preoţilor din comunitatea *Famiglia di Maria*, în martie 2010.

supraveghere a treizeci de gardieni; moare în 1960, iertându-i pe toţi cei care i-au făcut rău.

„Aş vrea să fiu ca lampa care străluceşte pe altar şi se consumă încet în faţa tabernacolului Domnului, pentru Biserică şi pentru Sfântul Părinte, pentru toţi preoţii şi misionarii”, scria Maria Bordoni[89].

*****

Sora Faustina Kowalska (1905-1938)

Această minunată sfântă poloneză, care avea să inunde întreaga lume cu mesajele ei despre Îndurarea Divină, s-a plâns într-o zi lui Isus că Polonia nu avea sfinţi mari, aşa cum ea vedea în alte ţări. Isus i-a răspuns: „Sfânta, vei fi tu!”

În Micul ei Journal[90] Faustina relatează un fapt care exprimă cât de mult dorea ea să-i ajute pe preoţi, nu numai cu rugăciunea sa fervent, ci şi prin mii de alte moduri pe care ea şi le imagina în generozitatea inimii sale. Cerul i-a acordat o favoare rară, cea de a avea un părinte spiritual de mare valoare, Mickael Soposcko, care a ştiut s-o călăuzească în ultimii ani ai vieţii sale. Acesta a fost el însuşi beatificat de către cardinalul Dziwisz în Cracovia, în 2008. Văzând tot ceea el îndura pentru a duce la bun sfârşit misiunea îndurării, ea a decis să-i facă un serviciu... în maniera unei mistice! Ea scrie:

«La un moment dat, un preot mi-a cerut să mă rog la intenţia sa. I-am promis că mă rog şi i-am cerut o mortificare. Când am primit permisiunea pentru o anumită mortificare, am simţit în sufletul meu o înclinaţie de a ceda toate harurile pe care bunătatea divină mi le destinase

[89] Referitor la acest subiect, a se vedea revista franceză *Triumful Inimii* din iulie-august 2010, nr. 50.
[90] Editura Apostolatul Îndurării Divine, format de buzunar, 2010.

mie în acea zi în beneficiul acestui preot; m-am rugat ca Domnul Isus să binevoiască să-mi acorde toate suferinţele şi toate chinurile interioare şi exterioare pe care acest preot urma să le trăiască în acea zi.

Dumnezeu mi-a acceptat parţial dorinţa şi, imediat, nu se ştie de unde, au început să apară tot felul de dificultăţi şi supărări, încât o soră a spus cu voce tare că Domnul Isus urmăreşte ceva dacă toată lumea o chinuieşte pe sora Faustina. Iar faptele prezentate erau atât de neîntemeiate, încât o parte dintre surori le afirmau, altele le negau, şi eu oferеam toate acestea în tăcere pentru preot.

Dar aceasta nu era tot, trăiam suferinţe interioare. Mai întâi, m-a cuprins o anumită descurajare şi o aversiune faţă de surori, apoi a început să mă tulbure o anumită nesiguranţă, nu reuşeam să mă reculeg pentru rugăciune, eram preocupată de diferite treburi. Şi când, obosită, am intrat în capelă, o durere ciudată mi-a împovărat sufletul şi am început să plâng încet; atunci, în sufletul meu am auzit o voce: „Fiica mea, de ce plângi? Tu însăţi te-ai oferit să iei aceste suferinţe; să ştii că aceasta este doar o mică parte din ceea ce ai acceptat să suferi pentru acest suflet. El suferă încă şi mai mult!”

L-am întrebat pe Domnul: „De ce procedezi astfel cu acest preot?” Domnul mi-a răspuns că era în vederea triplei coroane care-i era destinată: cea a fecioriei, cea a preoţiei şi cea a martiriului. În aceeaşi clipă, o bucurie nespusă mi-a invadat sufletul la vederea gloriei mari pe care o va primi în cer. Imediat am rostit un Te Deum pentru acest har divin special, de a putea afla că aşa procedează Dumnezeu cu cei pe care-i va avea aproape de el; prin urmare, toate suferinţele nu înseamnă nimic în comparaţie cu ceea ce ne aşteaptă în Cer.» (Mic Jurnal § 596)

La fel ca Tereza Pruncului Isus, Faustina nu dădea înapoi în faţa niciunei suferinţe, a niciunui chin, atunci când era vorba de a apropia sufletele de Domnul. Ea scria: „O, iubire veşnică, doresc ca toate sufletele pe care le-ai creat să te cunoască. Aş dori să devin preot, ca să vorbesc neîncetat despre îndurarea ta sufletelor păcătoase căzute în disperare. Aş dori să fiu

misionar şi să port lumina credinţei în sălbăticie pentru a te face cunoscut sufletelor de acolo şi, jertfită pentru ei, să mor martiră aşa cum ai murit tu pentru mine şi pentru ele. O, Isuse, ştiu foarte bine că pot să fiu preot, misionar, predicator, că pot să mor martiră nimicindu-mă cu totul şi renunţând în întregime la mine însămi din iubire pentru tine, Isuse, şi pentru sufletele nemuritoare. O iubire mare poate transforma lucrurile mici în lucruri mari şi doar iubirea dă valoare acţiunilor noastre; cu cât iubirea noastră va deveni mai pură, cu atât focul suferinţei va avea de consumat mai puţine impurităţi în noi şi suferinţa va înceta să mai fie pentru noi o suferinţă. Ea va deveni pentru noi o încântare. Prin harul lui Dumnezeu, am primit acum această dispoziţie a inimii, care mă face ca niciodată să nu fiu fericită decât atunci când sufăr pentru Isus, pe care-l iubesc la fiecare bătaie a inimii mele.” (Mic Jurnal § 302)

Orice maternitate spirituală prinde rădăcină în iubirea lui Cristos. Sfânta Fecioară Maria oferă cel mai bun exemplu! Potrivit relatărilor Marthei Robin, înainte de a-şi trăi Patima, Isus a vorbit îndelung cu Mama lui şi i-a dezvăluit tot ceea ce urma să se întâmple cu el. Ea a fost îngrozită şi a cerut să poată muri odată cu el. Însă Isus nu i-a permis fiindcă planul Tatălui era diferit. La cruce, Maria avea să primească o maternitate care îi va lărgi şi mai mult inima, conferindu-i noi dimensiuni, imense, grandioase! De-acum înainte iubirea ei maternă urma să îmbrăţişeze lumea întreagă, cu toate generaţiile trecute, prezente şi viitoare. Maria avea să devină Mama tuturor oamenilor, începând cu apostolul Ioan. Isus i-a explicat că apostolii vor avea nevoie de ea după plecarea Sa şi că el se baza pe ea, ca să-i însoţească cu rugăciunea ei şi cu solicitudinea ei maternă. Putem bănui cu uşurinţă cât de mult prezenţa unei astfel de mame în mijlocul apostolilor, încă tineri în credinţă, le putea aminti de scumpul lor Isus, de spiritul lui, de cuvintele lui, de atitudinea lui faţă de oameni şi faţă de evenimente! Fără să mai vorbim despre mărturia „familială” pe care Maria putea să le-o furnizeze şi care a inspirat unele Evanghelii, cu precădere cele ale copilăriei. În acest ultim dialog cu Mama sa, Isus i-a recomandat, de asemenea, să aibă grijă de Maria

Magdalena, deoarece ea era încă fragilă. Şi el a adăugat: „Ea mă iubeşte mai mult decât apostolii[91]".

Sfânta Fecioară Maria a acceptat să trăiască o nouă maternitate pentru Fiul ei. Ea urma să-l „re-nască" în fiecare dintre noi. Într-adevăr, Isus nu va mai fi doar acest *om-Dumnezeu* pe care ea îl cunoştea în umanitatea sa, limitat în timp şi spaţiu. După învierea lui, el va deveni prezent în mod universal în lume prin intermediul Bisericii sale. Pentru Maria, fiecare creatură umană va deveni copilul ei, iar preoţii în mod cu totul privilegiat, de vreme ce, prin sacerdoţiul lor, fiecare dintre ei este un alt Cristos (*persona Christi*) în exercitarea sacramentelor. Inima ei de Mamă urma să vibreze la fiecare inimă umană, căci azi Isus ne spune tuturor: *„Iată mama ta"*. Este semnificativ faptul că în versiunea originală greacă a Evangheliei lui Ioan este scris: *„Aşadar, văzând Isus că stătea acolo* ***mama*** *şi discipolul pe care îl iubea, i-a spus* ***mamei****: „Femeie, iată-l pe fiul tău!"* (In 19,26) Acest *„mama"* (care nu mai este doar „mama sa") indică deja maternitatea universală a Mariei.

Această maternitate spirituală, care aparţine splendorilor multiple ale vocaţiei femeii încă de la Creaţie, Cea Toată Neprihănită o va împărtăşi cu călugări sau laici, cu simpli celibatari sau bolnavi, cu suflete care doresc să asculte de Inima ei maternă şi să aibă parte de bogăţiile sale. Mica Tereza a înţeles bine acest lucru: „Comoara mamei aparţine copilului", a spus ea. Nu fiecărei *mame spirituale* i se cere să ia asupra ei suferinţele preoţilor, aşa cum au făcut sora Faustina şi altele, pentru că frumuseţea lucrării lui Dumnezeu rezidă şi în diversitatea sa incredibilă. Nu este vorba nici de a cere stigmatele pentru a fi cât mai asemănătoare Celui Răstignit. Cu siguranţă, nu! Isus şi Maria propun acest har atunci când ei îl consideră oportun pentru suflet şi-l ajustează la personalitatea profundă a persoanei. Punctul comun care străluceşte în toate *mamele spirituale* este iubirea lor nebună şi necondiţionată pentru Cristos. Putea Maria să le facă un cadou mai mare?

---

[91] Fragmente din caietele Marthei Robin, publicate de Foyer de Charité: *„Marthe Robin – Jurnal"*, 2013 şi *„Patima dureroasă a Mântuitorului"*, I, 2008.

*****

Marthe Robin[92] (1902-1981)

Această femeie de excepţie, pe care am avut harul să o întâlnesc de cinci ori, a trăit până la paroxism darul maternităţii spirituale faţă de toate sufletele, mai ales faţă de preoţi. Ea nu mânca, nu bea şi nici nu dormea niciodată. Cum şi-a petrecut ea timpul în cei cincizeci de ani de imobilizare totală în patul ei mic? Oferind şi oferindu-se. Ea trăia ca nici o altă persoană harul botezului său şi preoţia împărătească a credincioşilor care ne este conferită odată cu acesta.

În fiecare săptămână, joi seara, Isus venea la ea şi-i propunea să trăiască din nou Patima lui. El avea nevoie de acest lucru pentru a completa lucrarea lui de răscumpărare, după cum o scrie foarte clar sfântul Paul: *„Împlinesc ceea ce lipseşte suferinţelor lui Cristos în trupul meu pentru trupul său, care este Biserica.”* (Col 1,24) În fiecare săptămână, Isus o chema încă o dată să fie co-răscumpărătoare. Însă în faţa agoniilor care o aşteptau, Marthe se bloca. Imposibil! Simţea că nu are curajul. Era mai presus de puterile ei. Isus o lăsa absolut liberă şi pleca cu un răspuns negativ din partea ei. Apoi, puţin mai târziu, Marthe avea o apariţie a Sfintei Fecioare, Mama ei din Cer, pe care o numea întotdeauna *mămică scumpă*. Atunci se producea miracolul iubirii: reînnoindu-şi încrederea în puterea harului divin pentru ea, Martha consimţea cu un „da” deplin şi generos şi accepta să trăiască acest nou Triduum împreună cu Isus... Este foarte consolator pentru noi să vedem că, în fiecare săptămână, Marthe îşi exprima mai întâi teama şi dădea înapoi în faţa crucii, iar apoi, doar în a doua etapă, îşi dădea adeziunea cu iubire. În cincizeci de ani, ea nu a rămas niciodată la răspunsul „nu”! În cursul zilelor care urmau după trăirea patimii, încă din ziua de luni Marthe relua primirea persoanelor participante la reculegerile spirituale, care vedeau în ea femeia cea mai

---

[92] Fragmente din caietele Marthei Robin, publicate de Foyer de Charité: *„Marthe Robin – Jurnal”*, 2013 şi *„Patima dureroasă a Mântuitorului”*, I, 2008. Comenzi la: bureau.accueil@fdc-chateauneuf.com

veselă din lume. Pozitivă, jovială, ea nu rata nicicând o vorbă de haz. Sora mea mică, educată la Foyer de Charité, spunea că, uneori, când Marthe era cu elevii, i se întâmpla să izbucnească în râs ca un copil. Unirea sa foarte profundă cu Isus o umplea cu atâta iubire, încât doar la simpla ei atingere oamenii se schimbau, îşi reprimeau gustul vieţii, plecau mai fericiţi şi mai hotărâţi.

Nu vom vedea decât în cer toate roadele jertfelor Marthei. Cred că pot spune că şi pe mine m-a salvat de la un sfârşit mizerabil. Într-adevăr, la scurt timp după convertirea mea, după ce păşisem pe terenul minat al anumitor practici oculte, Marthe i-a spus preotului care mă ajuta: „Ea revine de departe!"

Isus aştepta de la Marthe ca ea să se ofere continuu Tatălui Ceresc şi Lui pentru preoţi. Astfel, Marthe se oferea ca reparare pentru toate profanările şi sacrilegiile care se comit în fiecare zi în Biserică. „Nu-ţi fie teamă de nimic, i-a spus el, eu sunt cu tine şi tu eşti în întregime a mea... Am căutat mult timp un suflet care să consimtă să reprezinte în faţa mea întreaga omenire. Un suflet căruia să-mi pot impune voinţa mea divină şi să-mi manifest dorinţele! Un suflet în care să-mi pot revărsa neîncetat dorinţele mele de iubire pentru preoţii mei, gândurile inimii mele pentru preoţii mei şi pentru păcătoşi. Un suflet care să trăiască doar din noi şi pentru noi, în divinitatea noastră de iubire! Si tu, preaiubita mea, tu eşti cea căreia i-am dăruit în mod total şi inefabil viaţa mea. Tu eşti cea căreia m-am substituit cu adevărat şi cea în care mă continuu şi mă completez tot mai deplin în fiecare zi, cea pe care am ales-o în mod liber pentru noi şi pentru ei. Vreau să te ocupi în mod constant de Tatăl meu şi de mine, vreau să fii doar cu noi şi în noi, aşa cum noi suntem întotdeauna în tine şi cu tine... Vreau să te absorb complet în mine astfel încât să fiu în întregime în locul tău şi în toate, cu toate atributele şi perfecţiunile divinităţii mele, în asemenea grad încât să fim una în suferinţă şi în iubire. Tu în mine şi eu în tine în întregime."

Şi Marthe spunea: „În timp ce eram astfel, cu totul cufundată în Dumnezeu, am simţit sângele dumnezeiesc al lui Isus cum cade de pe

faţa sa în picături mari şi cum izvorăşte din inima lui până la mine, apoi curge prin toată fiinţa mea, mă inundă cu haruri şi cu viaţă divină, mă umple cu el, cu iubirea lui pentru Tatăl şi pentru suflete, mă identifică, mă înlocuieşte cu el, pentru ca apoi să se răspândească peste întreaga Biserică şi parcă peste întreaga lume, peste toate sufletele, pentru a le purifica, a le regenera, a le vindeca, pentru a creşte în ele viaţa divină sau pentru a le-o reda şi a le pregăti pentru viaţa glorioasă în cer.”

Isus i-a explicat Marthei cu ce iubire imensă îşi iubeşte el preoţii şi tot ceea ce vrea să facă pentru ei. El i-a arătat iubirea sa preferenţială pe care o are pentru fiecare dintre ei şi tot ceea ce aşteaptă de la ei. De asemenea, i-a descoperit cum ar trebui ea să-i ajute pe toţi „pentru a-i salva de rău şi a-i scoate din păcat, pentru a-i reîntoarce la ministeriul lor sublim şi sfânt, pentru a-i purifica, a-i sfinţi şi a-i îndumnezei pentru o viaţă fecundă de apostol, pentru a-i uni cu el care vrea să trăiască şi să se continue în ei şi prin ei în toate membrele sale.” „Preaiubita mea, spune-le tuturor că toate acţiunile lor, chiar şi cele mai mici, trebuie să fie, în primul rând şi mai presus de toate, animate de intenţia de a-l lăuda şi a-l preamări pe Dumnezeu, mai mult decât de dorinţa avantajelor sau chiar a mântuirii lor”.

Marthe îi vedea pe preoţi în spirit şi uneori începea să plângă în hohote în faţa stării interioare a unor preoţi care celebrau liturghia. „Preoţii mei, preoţii mei, îi zicea Isus, dă-mi totul pentru ei! Mama mea şi cu mine îi iubim foarte mult!” De asemenea, Isus a făcut-o să înţeleagă că preoţii au o nevoie reală de tot ceea ce el urma să facă în ea în favoarea lor. În acel moment Marthe nu avea decât o dorinţă: să se lase transformată într-o mică ostie oferită Tatălui, pentru a readuce la inima lui, în unire cu Fiul Său, mulţimile de preoţi pe care Isus voia să-i sfinţească şi miile de suflete pe care voia să le sfinţească prin preoţi. La Medjugorje, Sfânta Fecioară a spus-o şi ea, în maniera ei, vorbind de triumful Inimii sale Imaculate: „Copiii mei, apostolii mei, ajutaţi-mă să deschid căile pentru Fiul meu. Din nou, vă invit să vă rugaţi pentru păstorii voştri. Alături de ei, voi triumfa!” (mesaj dat Mirjanei în 2 octombrie 2010)

*****

Maica Yvonne-Aimée de Malestroit[93] (1901-1951)

Maica Yvonne-Aimée de Malestroit

Yvonne-Aimée face parte din marii mistici ai secolului trecut. Călugăriţă franceză din Congregaţia Augustinelor, ea este favorizată cu unele din cele mai mari carisme, acelea pe care Dumnezeu i-a plăcut să i le acorde. Ceea ce o caracterizează este o iubire extraordinară pentru Dumnezeu şi aproapele. Cristos a vrut să-i încredinţeze preoţi, pentru care el îi cere rugăciuni şi sacrificii.

[93] Episcopul de Vannes, Monseniorul Gourvès, a deschis, pe 25 martie 2005, procesul de beatificare al Yvonnei-Aimée.

La vârsta de trei ani, Yvonne găseşte în bunica ei o prietenă care-i vorbeşte adeseori despre Isus şi despre sfinţi. Acest lucru trezeşte în copilă dorinţa de a-l iubi pe Isus mai presus de orice şi de a deveni, la rândul ei, o sfântă.

Bucuria Yvonnei este copleşitoare atunci când la vârsta de nouă ani face Prima Împărtăşanie. Părintele Questel, SJ, care a ştiut să discearnă în ea profunzime şi maturitate spirituală, îi sugerează să-i facă o promisiune lui Isus, şi anume, să se roage şi să se sacrifice în fiecare zi pentru preoţi: „De asemenea, cere-i lui Isus să ataşeze în mod special de sufletul tău sufletul unui copil chemat să devină preot, fără să doreşti să ştii cum se numeşte acest copil sau în ce ţară trăieşte. În fiecare zi te vei ruga pentru el şi te vei sfinţi pentru vocaţia şi preoţia sa”. Yvonne a făcut fără să ezite această dublă promisiune. Din acel moment începe maternitatea sa pentru preoţi; ea este doar un copil. La douăzeci şi doi de ani, prietena ei, Jeanne, îi cere să se roage pentru nepotul ei, Paul Labutte, dornic să devină preot şi ea acceptă. Abia în 1941 – Yvonne are deja patruzeci de ani – Isus îi dezvăluie că abatele Paul Labutte este preotul pentru care ea s-a oferit de la vârsta de nouă ani.

În 1926, cu cinci ani înainte de hirotonirea preoţească a lui Paul Labutte, Yvonne şi Paul se întâlnesc pentru prima oară, fără a cunoaşte planul lui Dumnezeu privind viitoarea lor uniune spirituală. Un an mai târziu începe o amiciţie între ei. Paul îşi aduce aminte de acel moment: „Pe atunci, nu ştiam nimic despre ea, dar am avut intuiţia convingătoare că era o fată adevărată până în rădăcina fiinţei sale… Yvonne-Aimée a fost pentru mine o soră mai mare în care aveam o încredere absolută. În concluzie, îi ceream sfaturi şi, în acelaşi timp, eu eram fratele mai mic căruia, uneori, îi destăinuia unele întâmplări din viaţa sa personală şi din misiunile sale în slujba Regelui Isus”.

De-atunci, ei se vor întâlni din când în când la Malestroit, în mănăstirea Augustinienelor în care Yvonne a intrat în 18 martie 1927.

În timpul celui de-al Doilea Război mondial, abatele Labutte este rănit în luptă. Sora Yvonne-Aimée îl invită să se odihnească la Malestroit. El rămâne acolo din martie până în iulie 1941 şi cu această ocazie devine martor al numeroaselor haruri mistice pe care mama lui spirituală le primeşte. În timpul conversaţiilor, ea îi povesteşte că l-a asistat de mai multe ori în trecut, fără ca el să ştie, în timp ce era bilocată.

Una dintre aceste bilocaţii a avut loc in 1940, în Wintzenheim. Abatele Labutte, afectat de o gripă puternică, a apelat în interiorul său la Yvonne, ca să implore ajutor şi alinare, iar ea i-a acordat. Un an mai târziu, ea i-a povestit: «Într-o noapte, în Alsacia, erai într-o cameră, agitat, cu o stare febrilă. Văd şi acum patul de culoare crem, cuverturile gri şi verzi, bocancii tăi pe carpeta de lângă pat. Isus mi-a spus: „Du-te! El suferă". Şi am venit.» Yvonne a putut să-l aline şi să-l întărească pe bolnav, fără ca abatele să-şi dea seama în acel moment de unde îi venea ajutorul. Pe bună dreptate, el a spus despre Yvonne: „Chiar înainte de a mă cunoaşte, ea era mama mea spirituală." Isus îi confirmă Yvonnei maternitatea sa: „Ţi-l dau mai mult decât pe un copil mamei sale căci l-ai câştigat cu mai multe rugăciuni şi sacrificii decât face în general o mamă pentru sufletul copilului ei. Păstrează-l; călăuzeşte-l!"

Abatele Labutte a fost şi el, adeseori, o consolare şi un sprijin pentru ea. În 1943, Yvonne a fost salvată de la moarte într-un mod extraordinar, datorită fiului ei spiritual. Maica Yvonne le era naziştilor ca un ghimpe în coastă deoarece spitalul mănăstirii din Malestroit, a cărei Superioară era, oferea adăpost şi ajutor tuturor, fără deosebire. Plecând la Paris în 24 ianuarie 1943, ea ştia că era în pericol. Într-adevăr, în dimineaţa zilei de 16 februarie, Yvonne este arestată de Gestapo. Când abatele Labutte este informat despre acest fapt, el pleacă imediat la Paris. Maica Yvonne-Aimée îi apare în metrou şi-i zice: „Roagă-te! Roagă-te! Dacă nu te rogi suficient, voi fi îmbarcată în seara aceasta spre Germania. Nu spune nimănui!" Într-o nelinişte nebună, abatele Labutte se aruncă la picioarele Sfintei Fecioare, la Rue du Bac[94], pentru a implora eliberarea

[94] Este vorba despre capela de pe strada Rue du Bac din Paris, unde Sfânta Fecioară i-a apărut Caterinei Laboure.

mamei sale spirituale. Seara, la reîntoarcerea în Malestroit, el cere să intre în biroul Yvonnei, ca să se roage acolo rozarul la intenţia acesteia. Deodată, aude un „zgomot surd” în spatele lui; se întoarce, speriat, şi o vede pe Yvonne stând în picioare lângă birou, cu spatele pătat de sânge şi foarte abătută. Ceea ce s-a întâmplat, Yvonne văzuse într-un vis profetic cu ani în urmă. „M-am văzut în închisoare şi un înger venea la mine să mă elibereze.” De fapt, printr-o intervenţie supranaturală, ea a fost eliberată şi adusă acasă în ultimul moment, chiar înainte de a fi deportată în Germania.

Maternitatea spirituală a Yvonnei se extinde dincolo de această prietenie minunată, incluzând mulţi preoţi, cunoscuţi sau necunoscuţi de ea. La vârsta de douăzeci de ani, ea aude pentru prima oară vocea lui Isus. El o cheamă pe nume de trei ori, la fel ca pe micul Samuel în Vechiul Testament, apoi îi arată o cruce şi o întreabă cu voce blândă:
– Vrei s-o porţi?
– Oh, da, Doamne, a răspuns ea.
Isus a continuat:
– Fii un suflet abandonat. Acceptă încercările pe care ţi le voi trimite ca pe cel mai mare har şi cea mai mare favoare acordată sufletelor pe care le iubesc. Acceptă-le fără să te plângi, fără să cercetezi natura sau durata lor. Fără să le acorzi mare importanţă. Nu lua în seamă ceea ce te va mortifica sau te va umili. Uită-te la mine; Te iubesc.

Un an mai târziu, Domnul nostru îi arată într-o viziune nenorocirile care se vor abate asupra omenirii prin al Doilea Război mondial. Cu o voce serioasă, dar tot blândă, el o îndeamnă:
– Roagă-te, roagă-te mult, mai ales pentru preoţi, pentru prizonieri.

De multe ori Isus îi arată preaiubitei sale locurile unde se află persoanele care sunt pe punctul de a-l ofensa profund. El o trimite la persoane care au furat ostii pentru a le profana şi-i dă sarcina să le aducă înapoi. De asemenea, îi face cunoscut atunci când preoţii se află în pericol şi o trimite la ei pentru a-i apăra de păcat. Într-o scrisoare adresată părintelui Crété, din 16 ianuarie 1925, ea scrie: „Intrasem într-o biserică pentru a

face o vizită la Preasfântul Sacrament, când, brusc, am înţeles că trebuia să mă duc la preotul care se afla la câţiva paşi de mine şi să-i spun să nu meargă acolo unde intenţiona să se ducă în acea seară, deoarece va cădea. El a fost cu totul emoţionat şi surprins, planul său fiind cunoscut doar de el. Preotul m-a întrebat cum de ştiam ceea ce tocmai îi spusesem. I-am răspuns că în timp ce mă rugam am avut revelaţia despre ceea ce urma să i se întâmple şi că am venit imediat la el. Mi-a mulţumit foarte mult.

Există şi unii preoţi care o fac să sufere mult. Unul dintre ei, care la început îi acordase încredere, o calomniază mai târziu, acuzând-o că este o mistică falsă. În timpul unei viziuni, în 6 iulie 1923, Isus o face să înţeleagă: „Sub pretextul că îmi apără gloria, el va acţiona împotriva voinţei mele şi îţi va străpunge inima cu o sabie. Vei avea, totuşi, inimi prietene care să te apere, însă îndoielile vor trece prin unele minţi. Acceptă de îndată această încercare. Perioada de năpastă în timpul căreia ţi se va întâmpla această încercare va ajuta foarte puternic la mântuirea lumii. Rămâi strâns unită cu Mine şi roagă-te pentru ca, în fidelitatea sa faţă de har, cel care te va zdrobi să-ţi redevină prieten”. Această profeţie devine realitate în 1943 şi Maica Yvonne îşi asumă totul cu calm, fără niciun cuvânt de revoltă sau de justificare. De douăzeci de ani se roagă pentru el! După patru luni acest preot îi cere iertare în genunchi.

În ultimii ani ai vieţii sale, Maica Yvonne se află într-o stare de epuizare totală, care este de înţeles, din cauza devotamentului ei nesecat, dar care-i vine şi de la diferite boli precum un cancer mamar. Şi totuşi, ea transmite Surorilor ei, şi tuturor celor care vin să-i ceară sfatul, bucuria de a trăi şi o pace profundă.

După un atac cerebral neprevăzut Maica Yvonne se naşte în cer în 3 februarie 1951[95].

*****

[95] Despre Maica Yvonne-Aimée, a se vedea revista *„Triumful inimii”*, sept-oct 2010, nr. 51.

Filiola (1888-1976)

Filiola face parte dintre acele persoane extrem de simple pe care uneori Cerul le alege pentru a le încredinţa secrete care scapă „celor inteligenţi”. De fiecare dată când ea se plângea lui Isus că nu este persoana potrivită pentru misiunea pe care el i-o încredinţa, acesta îi răspundea că în acest fel toată lumea va înţelege că mesajele ei nu veneau de la ea, ci din Cer. Filiola, de origine alsaciană, nici măcar nu ştia să vorbească bine franceza; ea o învăţase în suburbiile Parisului şi adesea folosea argoul pentru a descrie experienţele mistice cele mai sublime. Într-o zi, văzându-l pe Isus în Patima sa şi acoperit de sânge, i-a spus: „Ei bine, te-or aranjat!”

Iată câteva fragmente din scrierile[96]sale abundente: „Întreaga biserică suferă mai mult ca oricând. Însă Isus mă lasă să văd secretul bunătăţii sale îndurătoare. Întreg Spiritul lui Dumnezeu va acţiona spre uimirea oamenilor. Franţa va primi o mare lovitură, Preasfânta Inimă a lui Isus este atât de batjocorită, iar Sfânta sa Umanitate atât de deformată, sfâşiată de ai săi! Isus mă lasă să văd o atât de mare ipocrizie a minţilor şi a inimilor. Isus este bun, dar Spiritul Sfânt va curăţa totul cu sabia sa de foc. Oh, noi am vrut-o! » (29 aprilie 1974)

„Oh! Franţa va suferi din lipsa credinţei sale în Isus, în Sfânta sa Umanitate. Franţa va fi umilită. Mândria ei va avea de suferit. Însă Isus va domni prin Sfânta sa Umanitate. Lumea nu mai ştie încotro să se îndrepte. Căutăm în ce să ne încredem. Ne apărăm toată bunăstarea, iar sufletele se pierd...”

„Cei fideli lui Isus, Spiritului său, iubirii sale, sunt puţini. Dar Isus construieşte cu ei! Isus mă lasă să văd o lumină atât de frumoasă care este o forţă fără nume, o, cât este de mângâietor! Domnul caută sărmanele suflete în noroi pentru a le îmbrăca cu iubirea lui... Isus va domni prin aceşti micuţi. Cu aceşti micuţi, el va reconstrui Biserica sa, care suferă foarte mult. Spiritul lui Isus va domni în Biserica sa pe care

---

[96] Fragmente din cartea „*Filiola – Căi de lumină”*, Téqui, 1999.

noi am sfâşiat-o.” „Nu îndrăznesc să scriu... Biserica este mult mai bolnavă decât lumea. Am condus Biserica în gura leului.” „Satana lucrează din răsputeri mai mult ca niciodată. Şi noi îl urmăm ca oile destinate abatoarelor. Oh, credulilor! Însă Dumnezeu are viziunea sa. Satana încearcă să demoleze, iar Dumnezeu construieşte în tăcere.”

Filiola evocă responsabilitatea actuală a clerului şi a ierarhiei. „Să fie responsabilii întregii Biserici a lui Isus Cristos, este ceva foarte important! Oh, Biserica întreagă nu e un lucru cu care să ne amuzăm! Isus mă lasă să simt în Inima lui întreaga Biserică. Încotro a fost condusă Biserica? O, Isuse al meu, ai milă, ei nu au înţeles (oh, nu-l mai văzusem niciodată pe Isus aşa!). O, Dumnezeul meu, îndurare pentru cei care au căzut, nu-i pedepsi aşa cum merită. Oh, înţeleg, este grav, ei au pierdut atâtea suflete! Au lăsat ca Biserica să fie sfâşiată, întregul corp al Sfintei Umanităţii a lui Isus. Ei au ajuns să-l calce pe Dumnezeu în picioare, oh, obraznicii! Însă, Isuse al meu, iubirea ta depăşeşte totul, nu privi la ceea ce suntem, priveşte doar la ceea ce eşti tu. Şterge toate urâciunile, varsă peste ele Sângele tău Preţios pentru ca Dumnezeu să te vadă doar pe tine, Fiul său preaiubit!

Isus i-a zis: „Fetiţa mea, îmi place foarte mult când scrii! Simplitatea ta îmi consolează Inima, care suferă atât de mult în Biserica mea. Nu am venit să dărâm, ci să construiesc.” „Fetiţa mea, Iubirea mea vrea să aibă nevoie de tine, pentru ca să sprijini Biserica mea, care suferă atât de mult.” Filiola adaugă: „Satana şi adepţii săi cred că vor triumfa; da, pentru un timp, Dumnezeu permite acest lucru. El vrea să aibă nevoie de ei pentru a le deschide ochii orbilor. Dar înainte se va vărsa sânge, iar acest sânge va deschide ochii credulilor.” „Însăşi iubirea divină vrea să salveze lumea de tirania satanică. Iar Dumnezeu se foloseşte de un bici pe care noi înşine l-am împletit prin lipsa noastră de credinţă, prin infidelitatea noastră!”

Filiola îl întreabă pe Isus ce se va întâmpla cu credincioşii lui: „Fetiţa mea, din ei fac un zid de apărare pentru a respinge atacul duşmanului.” (13 iunie 1975) „O, Isuse al meu, cum poate Biserica să recapete lumina

în timp ce trece printr-o astfel de dezordine?” Isus îi arată atunci o viziune şi ea răspunde: „O, Isuse al meu, asta este curăţirea în Biserica ta? Isuse al meu, eu nu mai îndrăznesc să scriu...”

Filiola vede mulţimi de suflete care caută ajutor întinzând braţele către Apostolii Luminii. „Duşmanul câştigă teren. Totul ar fi putut fi altfel! Am moartea în suflet pentru Franţa. Dar Biserica va triumfa în ciuda Satanei şi adepţilor săi.” (17 iunie 1975)

În noaptea de 6 spre 7 iunie 1975, în seara sărbătorii Preasfintei Inimi a lui Isus, Filiola primeşte o favoare remarcabilă: Isus îi dăruieşte propria lui Inimă. Misiunea profetică a Filiolei va depinde mult de acest har mistic excepţional. Inima lui Isus bate în pieptul ei, iar două dintre realităţile proprii acestei inimi, ea le simte ca şi cum ar fi ale ei: pe de o parte, ea vede în spirit toate păcatele clerului şi ale sufletelor consacrate, ceea ce o va face să sufere enorm şi ea strigă pentru îndurare. „Fiica mea, îi spune Isus, lasă inima mea să se roage în inima ta.” Pe de altă parte, ea cunoaşte în mod profetic ceea ce Isus numeşte *Biserica Luminii* şi Noile Rusalii minunate pe care el le pregăteşte. „Fiica mea, priveşte! Vor fi Noile Rusalii!” Filiola îi va vedea chiar pe mai mulţi dintre cei care în prezent sunt formaţi în secret de către Cristos pentru a fi apostolii Bisericii sale regenerate din interior, pietrele unghiulare pentru construirea victoriei sale. Ea a putut să-i întâlnească pe unii dintre ei şi să-i încurajeze, uneori ea le-a transmis directive din partea Cerului.

Filiola şi-a trăit maternitatea spirituală într-o singurătate profundă. Căsătorită cu un om rău, care îşi bătea joc de ea, putem spune că ea nu l-a avut ca interlocutor şi prieten decât pe Isus. Cele câteva persoane pioase din parohia ei o susţineau foarte puţin, însă ea avea nevoie de această singurătate pentru a îmbrăţişa tot pământul cu rugăciunea ei. Văzând răul care se făcea şi binele care se pregătea în secret, Filiola lăsa inima lui Isus să vibreze în ea. Bucurie şi durere se amestecau cu o intensitate pe care doar un har special îi permitea să o îndure. În acest fel ea a devenit mama unui număr mare de suflete. În ziua morţii sale, Marthe Robin a spus că a văzut o stea mare urcând din Franţa spre cer.

45
„PROFEŢIA” UITATĂ A LUI JOSEPH RATZINGER

„Reînnoiţi rugăciunea în familii. Reuniţi-vă în grupuri de rugăciune, mici şi mari. Nu chemaţi mânia lui Dumnezeu peste duşmanii voştri, ci binecuvântaţi-i şi rugaţi-vă pentru ei. Grupurile de rugăciune, chiar dacă nu cuprind decât două persoane, sunt focare de haruri şi de mici lumini pentru cei care sunt în întuneric.” (mesaj dat părintelui Franz Spelic la Kurescek, 6 iulie 1991[97])

În 18 februarie 2013, marele cotidian italian, La Stampa, publica profeţia unui anumit Joseph Ratzinger[98]. La sfârşitul anilor ’60, în perioada tulbure de după Conciliul Vatican II, în mai 1968, tânărul teolog Joseph Ratzinger ţinea conferinţe despre viitorul creştinismului. El compara epoca noastră modernă cu cea a Revoluţiei franceze şi a Iluminismului, atunci când Biserica era ţinta puterilor avide s-o distrugă. Ele confiscaseră deja bunurile acesteia, mănăstirile şi locurile de cult, şi încercau să desfiinţeze Ordinele religioase. De fapt, în zilele noastre, prezenţa activă a puterilor dornice de a distruge Biserica este dovedită! Războiul este în primul rând mediatic. Legile şi decretele denaturează

---

[97] Părintele Franz Spelic din Kurescek (Slovenia), comunist convertit şi stigmatizat, decedat în 10 aprilie 2012, a avut apariţii cu Sfânta Fecioară Maria până în 1998, recunoscute de către arhiepiscopul de Ljubljana, Monseniorul Alois Sostar. A se vedea link-ul: http://www.kurescek.org/index.php?option=com_content&view =category &layout=blog&id=41&Itemid=70&lang=fr

[98] *La Stampa*, „Vatican Insider”, 18 februarie 2013. A se vedea cele două site-uri: http://www.famillechretienne.fr/croire/pape-et-vatican/la-prophetie-de-joseph-ratzinger-50022 şi http://www.libertepolitique.com/Actualite/La-revue-de-presse/La-prophetie-oubliee-de-Ratzinger-sur-l-avenir-de-l-eglise

căsătoria şi familia. De asemenea, în Franţa, de exemplu, câte biserici sau locaşuri de cult au fost dezafectate?

Profesorul Ratzinger îşi exprimă viziunea sa profetică în câteva rânduri: el avea intuiţia că „din această criză va apărea o Biserică care a pierdut mult: clădiri, credincioşi, preoţi, privilegii sociale; o biserică redimensionată, cu mult mai puţini credincioşi, constrânsă să-şi abandoneze cele mai multe dintre locaşurile de cult construite de-a lungul secolelor. O Biserică catolică minoritară, având puţină influenţă în deciziile politice, irelevantă social, umilită şi forţată să „repornească de la origini”. Dar şi o Biserică ce, trecând prin această mare confuzie, se va regăsi şi va renaşte simplificată, mai viguroasă şi misionară.”

Ceea ce Joseph Ratzinger descria pe-atunci trebuia să se realizeze în timp, ca urmare a unui proces lung:

„Grupuri mici vor face Biserica să renască, mişcări minoritare vor reaşeza credinţa în centrul speranţei lor. Va fi o Biserică mai spirituală care va renunţa la orice pretenţie politică şi la orice flirt cu Stânga sau cu Dreapta. Săracă, ea va redeveni Biserica celor nevoiaşi. În acel moment, oamenii vor descoperi că trăiesc într-o lume de o singurătate de nedescris şi, fiindcă vor fi pierdut viziunea lui Dumnezeu, ei vor fi îngroziţi de sărăcia lor.”

„Atunci, şi numai atunci, a încheiat Ratzinger, ei vor vedea mica turmă de credincioşi ca pe ceva cu totul nou: ei o vor descoperi ca pe o speranţă pentru ei înşişi, ca pe un răspuns pe care l-au aşteptat întotdeauna în secret.”

Şi leg aceste cuvinte profetice ale tânărului Joseph Ratzinger (care nu bănuia nici măcar o clipă că va deveni Papă!) de un mesaj al Sfintei Fecioare la Medjugorje, care-mi pare că şi el a trecut neobservat: „Dragi copii... Doresc să vă mulţumesc fiindcă faceţi ca planul meu să fie realizabil. Fiecare dintre voi este important... **Grupurile de rugăciune**

sunt puternice şi prin ele pot vedea, copilaşi, că Spiritul Sfânt acţionează în lume.” (mesaj dat în 25 iunie 2004[99])

Este semnificativ faptul că Maria nu a spus: „Biserica este puternică, Vaticanul este puternic, parohiile sunt puternice, familia este puternică...” Ea a spus: „Grupurile de rugăciune sunt puternice.” De ce îşi pune Ea atâta speranţă în aceste mici grupuri de rugăciune? Ce semne putem citi astăzi care ne-ar conduce la un răspuns plauzibil? Eu nu sunt profet, nici pe departe. Dar totuşi nu vreau să-l dezamăgesc pe Cristos, care le-a reproşat contemporanilor săi că n-au citit semnele vremurilor şi că au trecut pe lângă mesajul care le era oferit. Ceea ce urmează este, aşadar, interpretarea mea personală a faptelor observate de ani, a dialogurilor şi împărtăşirilor avute cu oamenii Bisericii din toate ţările, a ascultării mesajelor şi a intuiţiilor primite în rugăciune. Precizez că nici Domnul şi nici Sfânta Fecioară nu mi-au apărut, prin urmare sunt o simplă creştină „normală”! Transmit aceste cuvinte în toată simplitatea lor.

Sfânta Fecioară la Medjugorje ne-a vorbit de mai multe ori despre un Timp nou, un timp de primăvară şi nimeni nu poate ghici frumuseţile pe care acest timp ni le rezervă[100]. Cred că este prea devreme ca să avem chiar şi cea mai mică idee. Tipurile noastre de securitate de azi vor dispărea pe-atunci şi se vor baza pe alte valori. În aşteptarea acestui timp de pace, am impresia că pentru lume şi pentru Biserică se pregătesc schimbări mari şi vedem de pe-acum primele semne. În prezent trăim într-o vreme de neascultare faţă de Dumnezeu atât de flagrantă, încât lumea, în orbirea ei, îşi atrage asupra sa consecinţe pe care nu le poate

---

99 “Grupurile de rugăciune sunt necesare în toate parohiile.” (11 aprilie 1982) „Reînnoiţi rugăciunea în familiile voastre şi creaţi grupuri de rugăciune, astfel veţi trăi bucuria în rugăciune şi comuniune. Toţi cei care se roagă şi sunt membri ai grupurilor de rugăciune, sunt deschişi voii lui Dumnezeu în inimile lor şi dau mărturie despre iubirea lui Dumnezeu. Eu sunt cu voi... „ (25 septembrie 2000)

100 „…Hotărâţi-vă pentru Dumnezeu, pentru pace şi pentru bine. Fie ca orice ură şi orice invidie să dispară din viaţa voastră şi din gândurile voastre şi ca în ele să locuiască doar iubirea de Dumnezeu şi de aproapele. Astfel, şi numai astfel, veţi putea să discerneţi semnele acestor vremuri. Eu sunt cu voi şi vă conduc spre un timp nou...” (25 ianuarie 1993)

măsura. Dar, totuşi, Dumnezeu nu renunţă, iubirea sa rămâne neschimbată şi îndurarea sa nemărginită. El aşteaptă, cheamă, previne, o trimite pe Sfânta Fecioară Maria să ne reamintească Evanghelia, dă haruri ca niciodată înainte... Cu toate acestea, aceste lucruri nu sunt de-ajuns, o mare parte a lumii continuă să le ignore.

Când Sfânta Fecioară a venit la Medjugorje în 1981, Ea şi-a definit misiunea cu aceste cuvinte: „Am venit ca să vă apropii de inima lui Dumnezeu!” Oare, Ea a dat greş? În 25 octombrie 2008, deci douăzeci şi şapte de ani mai târziu, Sfânta Fecioară vorbeşte despre „acest pământ care în fiecare zi se îndepărtează tot mai mult de Inima lui Dumnezeu.” Aşa cum sugerează mari mistici recunoscuţi de Biserică (ca de exemplu: fericita Maryam din Betleem, Marthe Robin, Filiola, Marcel Van şi mulţi alţii), se impune o purificare pentru lume, aşa cum s-a întâmplat întotdeauna în istoria poporului iudeo-creştin. În august 2012, vizionarul Ivan Dragicevic spunea la Radio-Maria (Italia): „Atunci când secretele de la Medjugorje vor fi dezvăluite, Biserica se va afla într-o mare persecuţie şi o mare suferinţă, iar această suferinţă a început deja.”

În această perioadă de încercare purificatoare se poate ca în bisericile noastre să găsim alături de cruce, sau în locul crucii, semne străine credinţei noastre creştine, precum semiluna islamică sau simbolurile francmasoneriei.

Iată unde vreau să ajung! Se poate întâmpla ca atunci, sub ameninţare şi în situaţia dificilă generalizată, mulţi să-şi renege credinţa. Mulţi, dar nu toţi! Acest val de încercări riscă să se abată asupra noastră foarte brusc, pe neaşteptate, aşa cum s-a întâmplat în timpul lui Noe: oamenii mâncau, beau, se căsătoreau şi potopul a venit, luându-i pe toţi prin surprindere. Pe toţi? Nu! Unii credincioşi au fost găsiţi drepţi înaintea lui Dumnezeu şi binecuvântarea sa i-a ocrotit. În mod similar, astăzi, Dumnezeu îi va recunoaşte pe ai săi şi binecuvântarea sa se va exprima prin intervenţii pe care nu le-am cunoscut sau le-am cunoscut destul de puţin înainte, adaptate încercării. Cei care vor beneficia de acestea vor dori, desigur, să-şi împartă bunurile cu cei care nu-l cunosc pe Dumnezeu.

La Medjugorje Domnul a înfăptuit deja semne, adeseori, cum ar fi înmulţirea hranei şi a altor alimente, ca şi cum ne-ar pregăti să nu ne fie teamă de foamete. Înmulţirea hranei nu este o noutate; însă astăzi cine se mai gândeşte la acest lucru în Biserică? Providenţa divină este atât de puţin solicitată! Dacă într-o zi nu mai există medicamente, Dumnezeu va avea posibilitatea să ne îngrijească în alt mod; dacă aerul este prea poluat şi toxic, El ne-ar putea face să respirăm în alt mod. Dacă El vrea, vom scăpa din colimatorul celor care fac răul şi niciun microcip electronic nu ne va putea opri[101]. Dacă unii sunt chemaţi să moară martiri, alţii vor beneficia de o protecţie foarte specială, aşa cum o arată istoria Bisericii: Édith Stein a murit în lagărul de la Auschwitz, iar Maica Yvonne-Aimée a scăpat din mâinile Naziştilor fiind „transportată" de la închisoare la domiciliul ei. Fiecare cu harul său! Nu le-a spus Isus apostolilor săi, în legătură cu „cei care cred": *„Vor lua şerpi în mână şi dacă vor bea ceva aducător de moarte, nu le va dăuna."* (Mc 16,18)? Or, braţul lui Dumnezeu nu s-a scurtat!

Eu cred că viitorul Bisericii se află în aceste mici grupuri foarte modeste, fără pretenţii, care vor rămâne ascunse ochilor duşmanului şi care vor scăpa acestuia. Ele vor scăpa neatinse, sau se vor strecura prin ochiurile plasei vânătorului, deoarece vor fi foarte mici. Grupurile vor trăi în prezenţa Mariei care le va ajuta şi le va acoperi cu mantia sa maternă. Vor avea puterea celor umili şi libertatea celor care nu au nimic de pierdut, deoarece au dat totul, au consacrat totul. Vor avea de suferit, bineînţeles, dar ele se vor şti în mâna lui Dumnezeu şi-i vor ajuta pe cei care ar putea cădea în disperare. Sfântul Louis-Marie Grignion de

---

[101] Astăzi, o mulţime de informaţii despre sănătatea noastră sunt stocate în microcipul electronic inserat în cardul nostru naţional de sănătate. Un permis de conducere care să aibă şi el inserat un cip este în studiu. În el vor fi înregistrate toate infracţiunile noastre, accidentele, procese verbale etc. Mâine, ne va fi „propus" sau „impus" un microcip în interiorul corpului? Acesta va stoca toate informaţiile personale referitoare la noi, chiar şi ideile noastre politice şi religioase! Un computer va putea da comenzi de la distanţă acestor cipuri pentru a influenţa sau chiar dirija comportamentul nostru. Ce măsuri de siguranţă vor fi aplicate pentru a ne proteja de violarea libertăţii noastre şi a conştiinţei noastre? Să fim vigilenţi şi să ne rugăm!

Montfort le descria deja, în mod profetic, atunci când vorbea despre Apostolii vremurilor de pe urmă[102]. În mod similar, şi micul Marcel Van[103].

În formarea acestor grupuri, Medjugorje deţine un loc capital. În 2 mai 2014, Sfânta Fecioară ne reamintea: „Apostolii mei, rugaţi-vă şi acţionaţi! Purtaţi lumina şi nu vă pierdeţi speranţa. Eu sunt cu voi.” Încă nu cunoaştem conţinutul secretelor care vor fi dezvăluite în cursul vieţii vizionarilor, însă bănuim că, dacă există secrete, înseamnă că lucruri foarte importante pentru lume ne sunt deocamdată ascunse. În faţa acestor necunoscute, o singură atitudine: rugăciunea plină de încredere. „Nu vorbiţi despre secrete, ne spune Maria, rugaţi-vă!”

Cei şase vizionari de la Medjugorje la începutul apariţiilor, în 1981
© Arhivele parohiale din Medjugorje

---

102 A se citit *„Tratatul despre adevărata devoţiune către Sfânta Fecioară Maria”* de sfântul Louis-Marie Grignion de Montfort. De exemplu, el spunea: „Întoarcerea lui Isus în glorie va fi precedată de un timp de Rusalii, de un timp al Spiritului Sfânt şi al Mariei. După cum Dumnezeu s-a făcut om prin Maria, tot prin ea îşi va termina lucrarea. Se vor ridica apostoli formaţi de Maria, plini de zel pentru învăţătura ei. Ca un foc puternic, ei vor înflăcăra lumea cu iubirea divină.

103 A se citi *„Colocvii”* de Marcel Van, Saint-Paul Éditions Religieuses/Prietenii lui Van.

46
CONVERTIREA UNUI PREŞEDINTE

„Toate sunt posibile celui cel care crede”. (Mc 9,23)

Gustav Husak, Praga, 1978 © Gustav Husák – oříznuto

Monseniorul Paul Maria Hnilica, SJ, un episcop prieten foarte drag, a cărui cauză de beatificare a fost deschisă, povesteşte: «Fostul preşedinte cehoslovac, Gustav Husak, născut în 1913, într-o familie profund religioasă, a devenit un comunist ateu înverşunat. Acuzat pe nedrept, el a fost condamnat la închisoare pe viaţă. A petrecut aproape zece ani în închisorile regimului comunist. Soţia lui, Magda Lokvencoca, fostă actriţă şi regizoare, a murit ca urmare a represaliilor şi a persecuției.

În 1973 el primea pentru a doua oară Ordinul Lenin şi Ordinul Clement Gottwald pentru reconstrucţia patriei socialiste. Doi ani mai târziu a devenit preşedintele Cehoslovaciei.

După „Revoluţia de catifea” din noiembrie 1989 şi apoi căderea comunismului, Gustave Husák a renunțat la preşedinţie. Mare le-a fost surprinderea celor care l-au cunoscut să afle că în 18 noiembrie 1991 acest ateu îndârjit a murit după ce a primit ultimele sacramente şi Sfânta Împărtăşanie! Chiar el îi ceruse infirmierei care-l îngrijea să-i aducă un preot.»

Şi Monseniorul Hnilica continuă: «În timpul unei prelegeri pe care o ţineam într-o casă de reculegere pentru preoţi, în Pezinok, lângă Bratislava, am evocat astfel această convertire neaşteptată: „Nu-i aşa că Îndurarea Divină este inimaginabilă? Cine nu s-a întrebat cu stupoare cum a fost posibil ca un comunist ateu militant, pur şi dur ca Gustav Husak, să poată cere Ungerea cea de pe urmă înainte de a muri?” La aceste cuvinte, unul dintre preoţii prezenţi s-a ridicat şi m-a corectat: „Dar, Excelenţă, nu este deloc surprinzător! Îl cunoşteam bine pe Gustav de pe vremea când studiam la universitate. Spre marea bucurie a mamei sale, profund credincioasă, am făcut împreună, pe când eram studenţi, rugăciunea celor nouă prime vineri din lună dedicate Inimi Preasfinte, o devoţiune pe care Isus i-a revelat-o sfintei Margareta-Maria Alacoque (1647-1690), o mistică franceză, căreia i-a făcut următoarea promisiune:

„Din revărsarea îndurării Inimii mele, îţi promit că Iubirea mea atotputernică va acorda tuturor celor care se vor împărtăşi în primele vineri din lună, nouă ori la rând, harul pocăinţei finale, că ei nu vor muri în dizgraţia mea, nici fără să primească sfintele sacramentele şi că Inima mea va fi refugiul lor sigur în ora morţii[104]”»

[104] Referitor la această temă, a se vedea revista „*Triumful Inimii”* din mai-iunie 2007, nr. 31.

47
UN GHIONT DE LA SPIRITUL SFÂNT

Isus îi spunea sorei Faustina: „Spune sufletelor că ele trebuie să caute consolarea la Tribunalul Îndurării (Sacramentul Reconcilierii). Acolo, au loc cele mai mari minuni, care se reînnoiesc fără încetare... Este îndeajuns ca sufletul să vină cu credinţă la picioarele reprezentantului meu şi să-i spună mizeria sa, iar miracolul Îndurării Divine se va manifesta în toată plinătatea sa. Chiar dacă acest suflet ar fi ca un cadavru în descompunere şi chiar dacă, din punct de vedere uman, nu ar mai exista nicio speranţă ca să revină la viaţă şi totul ar părea pierdut, cu Dumnezeu nu e aşa: miracolul Îndurării Divine îi va reda viaţa acestui suflet, în plinătatea sa. Oh! Nefericiţi sunt cei care nu profită acum de acest miracol al Îndurării Divine, în zadar o vor chema, va fi deja prea târziu!” (sora Faustina, Mic Jurnal § 1448)

Battistina este o femeie italiană foarte modernă. Are 47 de ani şi este contabilă online. Când tovarăşul ei de viaţă o invită să meargă la Medjugorje, ea nu este interesată. Într-o dimineaţă, ea aude în maşina ei un cântec marian difuzat de Radio Maria, acelaşi cântec care timp de ani de zile o iritase atât de mult atunci când căuta un post de radio. În mod neaşteptat, acest cântec o bulversează, lacrimile îi curg şiroaie fără oprire şi fără un motiv aparent. Ea înţelege că Sfânta Fecioară o invită. Dar, o las pe ea să povestească...

«Pornind de la un pelerinaj la Medjugorje în iulie 2012, totul s-a schimbat in viaţa mea, nimic nu mai e ca înainte! Convertirea mea a avut loc în timpul adoraţiei Preasfântului Sacrament. Eram afară, adunaţi cu miile în jurul rotondei. Brusc, m-am trezit în genunchi şi aveam impresia că îmi ţineam inima vie în mâini. Mi-am văzut întreaga viaţă,

trecându-mi prin faţa ochilor. Distingeam foarte clar binele şi răul şi tot ceea ce mi s-a părut că era bine pe vremea aceea, devenea rău. Am început să simt o durere mare privind divorţul meu. Cum putusem să rup o promisiune făcută înaintea lui Dumnezeu? Aceste cuvinte răsunau în mintea mea: *„Ceea ce Dumnezeu a unit, omul să nu despartă”*. (Mt 19,6)

Am înţeles atunci că liniştea mea sufletească era doar în capul meu, pentru că inima mea era îngheţată. Întotdeauna m-am simţit în tabăra „drepţilor” şi o sărmană victimă. În acel moment am văzut cât de insensibilă îmi era inima, am văzut suferinţa pe care au trăit-o cei patru copii ai mei, tatăl meu şi socrii mei şi, mai ales, am văzut că nu eram deloc o victimă. De fapt, niciodată nu am iertat pe nimeni. Când fiica mea cea mare, de nouă ani, în clasa a treia, a insistat pe lângă mine să-şi facă prima Împărtăşanie, i-am spus că nu avea rost s-o facă; iar ultimul meu copil nici măcar nu a fost botezat! Am văzut toate cărţile despre New Age pe care le cumpărasem timp de douăzeci de ani. Cum am putut să-mi ocup tot acest timp lecturând şi formându-mă doar în căutarea de mine însămi, lucruri care nu au dus decât la îndepărtarea mea de Dumnezeu şi de familia mea?

Durerea devenea tot mai puternică şi, încet, încet, m-am trezit cu faţa spre pământ. Ziceam: „Doamne, fă să mor aici, căci nu sunt vrednică nici măcar să-mi ridic capul din pământ”. Atunci am simţit o imensă îmbrăţişare de iubire şi o bucurie care nu aparţine acestei lumi. Şi mi-am spus: „În optsprezece ani, am crezut că am dat totul copiilor mei, dar, de fapt, nu le-am dat nimic pentru că nu le-am dat *asta*. Deci, dacă pentru tot restul vieţii mele aş sta aici şi m-aş ruga pentru ei, ar fi mai bine decât tot ceea ce aş putea face dacă m-aş întoarce acasă? Dacă eu, ca mamă, sufletul casei, aş fi cultivat rugăciunea în loc să cultiv lucrurile inutile, astăzi copiii mei ar avea o familie unită!”

Când ne hotărâm să ne eliberăm de crucea căsătoriei, o punem de fapt pe umerii copiilor noştri.

În acel moment am simţit că trebuie să rămân legată promisiunii mele de fidelitate în căsătorie şi am decis să fac votul de castitate. I-am oferit acest lucru lui Dumnezeu pentru ca mii de familii să nu se mai despartă. Partenerul meu de viaţă cu care locuiam a simţit acelaşi lucru. Şi mi-a spus că trebuie să ne consacrăm în întregime. La întoarcerea acasă, m-am spovedit frecvent. Unii preoţi, în faţa alegerii mele de castitate, îmi spuneau că acest lucru nu e necesar, alţii că ea este o pură invenţie din partea noastră, însă eu eram foarte sigură şi foarte hotărâtă deoarece mi se părea destul de puţin faţă de îndurarea infinită pe care o primisem.

Copiii mei credeau că am devenit nebună, pentru că mergeam la liturghie şi agăţasem un crucifix în camera de zi. Fiica mea mai mare era foarte iritată de entuziasmul meu şi-mi spune: „Şi atunci ce faci cu tot ceea ce ne-ai zis timp de optsprezece ani?” „Îmi pare rău, i-am spus, m-am înşelat!”

În noiembrie, reveneam la Medjugorje cu cei patru copii ai mei, pentru ca şi ei să poată înţelege, şi aveam încredere că-l vor întâlni pe Domnul. Îi observam de departe şi, în această aşteptare, mă gândeam: „Dacă eu, mama lor, cu puţina iubire de care sunt capabilă, sunt atât de fericită să-i văd pe copiii mei rugându-se, atunci cât de fericită va fi Mama noastră din Cer? Şi cât de nefericită va fi pentru copiii ei care se pierd!

În timpul acestui pelerinaj toţi copiii mei au fost atinşi în inima lor. Am studiat împreună Catehismul şi, nouă luni mai târziu, cel mai tânăr, în vârstă de zece ani, a fost botezat şi toţi copiii mei au primit Cuminecarea în aceeaşi celebrare. A fost cea mai frumoasă zi din viaţa mea! E ca şi cum i-aş fi văzut pe toţi renăscând în acelaşi timp. Partenerul meu şi cu mine am rămas împreună, trăind ca frate şi soră timp de un an. Dar, în fiecare zi îi ceream lui Dumnezeu să pot înţelege care era voia lui, dacă trebuia să rămânem apropiaţi, pentru a ne sprijini reciproc, sau dacă trebuia să ne despărţim de tot. Am păstrat această îndoială în inima mea pentru o perioadă lungă de timp, însă, puţin câte puţin, Domnul a făcut ca munca să ne îndepărteze unul de altul.

După convertirea mea am reluat contactul cu fostul meu soţ. Pe parcursul a nouă ani, fiecare dintre apelurile noastre telefonice se încheia cu ţipete de ambele părţi şi în final nu ne-am mai vorbit timp de un an; comunicam doar prin intermediul copiilor. Când mi-am recunoscut greşelile, am considerat greşelile sale ca fiind consecinţe ale greşelilor mele şi atunci ranchiuna mea a dispărut. Eu eram cea care trebuia să-şi ceară iertare! Încet, încet, am început să simt din nou această legătură profundă a căsătoriei, pecetluită de Dumnezeu, şi m-am simţit din nou soţie. Dar nu înţelegeam. L-am întrebat pe un preot dacă este bine să mă simt soţie în modul acesta, chiar dacă soţul meu este legat de o altă persoană şi are un fiu. Preotul mi-a răspuns: „Sacramentul căsătoriei este indisolubil înaintea lui Dumnezeu".

Astăzi, această dragoste pe care o credeam anulată, sau că, de fapt, nu existase niciodată, am regăsit-o intactă în adâncul inimii mele. O păstrez în puritatea ei şi mă rog în fiecare zi pentru convertirea fostului meu soţ şi pentru toate familiile. Îi mulţumesc lui Isus şi Mariei pentru harul infinit pe care familia mea îl primeşte în fiecare zi şi continuu să avansez pe această cale a convertirii."

48
FAMILIE, NU TE LĂSA DISTRUSĂ!

„Copiii mei, nu rătăciţi, nu va închideţi inima în faţa acestui adevăr, a acestei speranţe şi a acestei iubiri. Tot ceea ce vă înconjoară este trecător şi totul se prăbuşeşte, doar Gloria lui Dumnezeu rămâne. De aceea, renunţaţi la tot ceea ce vă îndepărtează de Domnul. Adoraţi-l doar pe El, pentru că El este unicul Dumnezeu adevărat. Eu sunt cu voi şi voi rămâne alături de voi.” (Mesaj dat în 2 septembrie 2011)

O familie prietenă, în ieslea noastră de la Medjugorje © EDM 2009

De ce familia pare să se prăbuşească? De ce Satana se îndârjeşte atât de tare s-o distrugă? Cu ce îl deranjează familia? Este clar. Dacă o distruge, va distruge omenirea. Or, acesta este planul său numărul 1 pentru că el urăşte specia umană. Instituită în mod divin, familia este o realitate

splendidă a cărei frumuseţe şi a cărei măreţie el nu le suportă. Familia străluceşte ca o bijuterie a creaţiei lui Dumnezeu, ca un copil iubit, ca o capodoperă a sa. Celula familială permite rasei umane să existe pentru că viaţa se concepe în sânul ei, se naşte, se dezvoltă şi se înmulţeşte în sânul ei. Fără intimitatea celulei familiale, specia umană ar fi rapid rasă de pe harta lumii. Măreţia familiei îşi are izvorul în însăşi viaţa Sfintei Treimi, în relaţiile dintre cele trei Persoane Divine. O familie este atât de frumoasă! Însuşi Fiul lui Dumnezeu a vrut să aibă o familie!

Atunci când Dumnezeu a creat lumea, el contempla în fiecare seară lucrarea mâinilor sale. Pentru primele cinci zile, *„El a văzut că era bun”!* Dar în seara celei de-a şasea zi, când şi-a văzut capodopera, bărbatul şi femeia, *„El a văzut că era foarte bun”* (Gen 1,31)! Iubirea dintre soţi, sexualitatea aşa cum a creat-o Dumnezeu, fertilitatea, rolul tatălui, respectiv al mamei, vizavi de copii, întrajutorarea reciprocă, toate acestea reflectă splendoarea Creatorului care ne-a făcut după chipul său. Dar Satana este invidios. Simplul fapt că se îndârjeşte atât de tare împotriva uniunii dintre bărbat şi femeie este pentru noi un semn plin de lumină al valorii unice a familiei. De ce şi-ar concentra el cele mai puternice arme distructive asupra unei realităţi fără valoare? Nu-i nebun...

Vizionarii din Medjugorje sunt unanimi: Sfânta Fecioară poartă în inima ei o mare suferinţă pentru că ea vede cum apasă pe familiile de astăzi o cantitate impresionantă de probleme, conflicte, sfâşieri, trădări şi drame de tot felul. Ea ne previne: „Dragi copii, astăzi ca niciodată înainte, Satana vrea să vă distrugă familiile.” „El nu doarme, ci lucrează zi şi noapte”, spune ea, de asemenea. Fie că vrem sau nu, cu toţii ne aflăm pe un câmp de luptă. Şi încă ce luptă! Dacă cineva ignoră identitatea inamicului şi armele de care dispune, el are puţine şanse să se descurce, el este învins dinainte. Este motivul pentru care de atâţia ani Mama noastră din Cer vine să ne spună şi să ne repete despre ce luptă este vorba şi care sunt armele sigure ce ne permit să asigurăm victoria.

Dacă Sfânta Fecioară ne precizează că Satana vrea să distrugă familia „ca niciodată până acum”, este pentru că situaţia e foarte serioasă; căci

dacă ne amintim de distrugerile pricinuite de duşman în secolele trecute şi cât de departe merge cruzimea lui, ce să mai spunem de acţiunea sa actuală? Maria ne iubeşte prea mult că se ne părăsească în mijlocul masacrului, de aceea ea ne însoţeşte ca o Mamă atentă şi infinit de iubitoare, dar ne şi educă şi ne indică mijloacele eficiente puse la dispoziţia noastră. Inutil să căutăm în celălalt capăt al lumii arme sofisticate sau să urmăm iniţieri complicate şi costisitoare. Inutil să ne bazăm pe politicieni. Nu, armele oferite de Sfânta Fecioară sunt de o simplitate uimitoare, chiar copilărească. După Dumnezeu, cine cunoaşte mai bine decât ea punctele sensibile şi slăbiciunile duşmanului?

Prima armă recomandată de către Sfânta Fecioară Neprihănită, arma indispensabilă fără de care nicio luptă nu va fi câştigată, este rugăciunea în familie. „Rugaţi-vă în familie, dragi copii, şi rugaţi-vă pentru familie”, ne spune ea. „Rugăciunea în familie este remediul pentru a vindeca lumea de azi.” (Mesaj dat lui Ivan în iulie 2013) Apoi, ea explică de ce rugăciunea în familie este atât de puternică pentru a proteja şi a dezvolta familia. Tinerilor din grupul de rugăciune, pe care ea însăşi i-a format la Medjugorje timp de şapte ani consecutiv, le-a explicat acest lucru (formulez pe scurt, din toţi anii de formare): atunci când membrii unei familii se reunesc pentru rugăciune, Isus soseşte în acea casă. Este Evanghelia! *„Căci unde doi sau trei sunt adunaţi în numele meu, sunt şi eu acolo în mijlocul lor”*, ne spune Isus. (Mt 18,20) De fapt, scopul rugăciunii în familie este tocmai de a-l face pe Isus să sosească în casă! (Când Sfânta Fecioară vorbeşte despre „familie”, se poate considera că ea include, desigur, şi ordinele religioase şi comunităţile.)

Dacă familia se roagă în fiecare zi, Isus onorează invitaţia care-i este făcută şi rămâne printre ai săi. Nu-l văd pe Isus să spună acestor persoane: „Bine, acum că rugăciunea s-a terminat, îmi fac valiza, bună seara, ne vom revedea altă dată!” Isus locuieşte cu adevărat într-o casă în care familia se roagă în fiecare zi şi, aşa cum bănuim, el împlineşte în acea casă o lucrare divină, după cum este scris: *„Tatăl meu lucrează până acum; lucrez şi eu!”* (In 5,17)

Ce lucrare împlineşte Isus? Cu o imensă fericire, el împărtăşeşte comorile sale alor săi. El le distribuie cu generozitate! Unuia îi dă pacea, altuia îi dă consolarea, celui de-al treilea îi dă vindecarea, pe urmă căinţa, curajul de a ierta, bucuria de a trăi etc. El scade nivelul tuturor virusurilor interne care distrug familia, ca ura, gelozia, invidia, ca să nu mai vorbim de practicile funeste, ca ocultismul sau pornografia, care se răspândesc ca ciupercile otrăvitoare şi ale căror efecte distructive sunt binecunoscute. Mai mult decât atât, Isus ridică nivelul a tot ceea ce construieşte şi înfrumuseţează familia, unirea inimilor, respectul reciproc, atenţia faţă de celălalt, întrajutorarea în dificultăţi etc.

Aşadar, Isus locuieşte în casă împreună cu mica sa lume cerească, pe care familia o primeşte în rugăciunea sa. El ocupă locurile, îşi creează spaţiul său, iar casa se umple cu parfumul său de sfinţenie. Când Satana şi îngerii săi căzuţi, mereu în căutare de noi locuinţe, se apropie de această casă pentru a o distruge, ei văd că Isus locuieşte acolo şi fug îngroziţi! Sunt dezarmaţi! Şi pentru că Isus l-a învins pe Satana pe Cruce, simpla Lui prezenţă îl alungă. Este ca o arsură de nesuportat. Satana este dezarmat nu numai pentru noi înşine, ci şi pentru multe alte familii care încă nu-l cunosc pe Isus. Cu alte cuvinte, dacă avem grijă să-l invităm pe Isus acasă la noi în fiecare zi, el va fi protectorul nostru sigur, garantul păcii noastre. O familie care se roagă este o familie care construieşte o barieră împotriva distrugătorului. Dar pentru o familie care nu se roagă, unde e bariera[105]?

[105] Unii părinţi vor spune aici: „Prin urmare, am făcut totul greşit! Cum să facem cu copiii noştri mai mari? Ei au fost „formataţi” în ateism, deoarece în timpul copilăriei lor noi nu eram convertiţi încă, iar acum nu vor să audă nimic despre Dumnezeu, nici despre Biserică!” Nu este prea târziu să acţionăm, dimpotrivă! Sfânta Fecioară răspunde clar la această întrebare: „Nu intraţi în discuţie. Puteţi schimba inimile copiilor voştri prin iubirea voastră, rugăciunile voastre şi exemplul vostru.” Există, de asemenea, şi asistenţa preţioasă a Îngerilor Păzitori! Trimiteţi-vă îngerul în misiune pe lângă copiii voştri şi rugaţi-vă îngerilor lor. Aceştia au puterea de a şopti lucrurile lui Dumnezeu în inima protejaţilor lor, căci ei cunosc planul pe care Dumnezeu îl are cu ei. Împreună cu sfinţii, ei sunt cei mai buni ambasadori ai voştri pe lângă copiii voştri!

Multe cupluri se gândesc: „Totul ne merge bine, ne iubim mult, avem tot, casă, loc de muncă, sănătate, plăceri, copiii au succes la şcoală, nu e nevoie să ne rugăm...” Dar nimic din toate acestea nu-l înfricoşează pe Satana! Doar Isus are puterea de a-l dezarma pe duşman, prin sângele de pe crucea sa. De ce atât de multe cupluri tinere, pline de bunăvoinţă şi având o dorinţă sinceră de a întemeia o familie durabilă, se prăbuşesc după câţiva ani de căsătorie (sau chiar câteva luni!) şi cer divorţul? Astăzi asistăm la o veritabilă epidemie! Credeau că „au totul” însă, fără Isus în centrul vieţii lor, ce aveau în realitate?

„Părinţii să se roage cu copiii lor, iar copiii să se roage împreună cu părinţii lor, ne spune Maria. Uniţi astfel în rugăciune, Satana nu va putea face nimic împotriva voastră!” (mesaj dat Vickăi în 1982) „Dragi copii, nu vă gândiţi că veţi avea pace în familiile voastre dacă nu-l puneţi pe Fiul meu Isus pe primul loc.” Isus este piatra de temelie a casei!

Vremurile s-au schimbat. Înainte, bunul simţ natural ajuta familiile să nu primească ceea ce putea să le dăuneze. Astăzi, răul nu mai cere permisiunea să intre în cămine, nici în şcoli, el se instalează şi se impune în ele în mod automat prin mass-media, prin noile legi impuse de guvernanţii noştri, prin Internet şi toate dispozitivele electronice de care copii dispun de la vârste foarte fragede. Fericiţi părinţii ai căror copii de 6, 7 sau 8 ani nu au fost contaminaţi încă, la şcoală sau în altă parte, de programe dezastruoase, de porno sau de satanism! Ca să nu mai vorbim despre teoria Genului, ea este culmea! Culmea degradării! Un scandal care ne face să înţelegem insistenţa Mamei lui Dumnezeu de a lua armele adaptate luptei credinţei, înainte de a fi prea târziu.

Există un obstacol major în calea rugăciunii în familie, şi anume, timpul: „Nu avem timp să ne rugăm, suntem prea ocupaţi!” Un preot italian îmi povestea că un om a pretins că nu avea timp să se roage. „Dacă n-ai timp să te rogi, l-a sfătuit preotul, atunci ia timpul mesei de prânz, ca să te rogi! Şi apoi, vei vedea... vei găsi întotdeauna timp să mănânci!” Această vorbă de duh spune multe. Părintele Slavko Barbaric, un franciscan din Medjugorje care s-a rugat foarte mult şi a făcut parohia să se roage,

spunea cu multă plăcere: „Atunci când avem iubire în inima noastră, găsim mijloace. Atunci când nu avem iubire, găsim scuze.” Asta este înţelepciune! Să credem că vom câştiga timp prin eliminarea rugăciunii este un calcul greşit care merită un Zero în matematică.

Să mă explic: dacă Isus locuieşte în casă datorită rugăciunii fidele a membrilor familiei, el îşi răspândeşte în ea binefacerile şi, printre altele, pacea. Or, tot ceea ce se face în pace, se face mai bine şi mai repede. Isus răspândeşte în ea şi spiritul de întrajutorare; or, ceea ce se face cu asistenţa binevoitoare a celorlalţi şi împărţirea competenţelor lor, se face mai bine şi, de asemenea, mai repede. În plus, Isus nu soseşte singur. Mama sa este în mod constant cu el, aceştia doi nu s-au mai despărţit niciodată din ziua Bunei Vestiri. Când Sfânta Fecioară Maria îl însoţeşte pe Fiul ei, ea îşi împlineşte şi partea sa de lucru. Cu iscusinţa ei absolut unică, ea îşi întinde mantia sa maternă peste această locuinţă şi ne protejează astfel de multe accidente şi boli, atât de costisitoare în timp şi bani. În plus, ea deschide uşi înaintea noastră în diverse domenii, precum munca sau relaţiile publice, uşi care nu s-ar deschide fără grija sa atentă. Acest lucru ne economiseşte multe tatonări şi timp pierdut! Ea ne precede în căile noastre şi ne ocroteşte sufletele de rău, pentru că Dumnezeu a ales-o pentru a zdrobi capul celui Rău.

Isus vine şi cu Spiritul Sfânt. „Spiritul Sfânt să domnească în familiile voastre”, spune Sfânta Fecioară, şi ”Începeţi să-l invocaţi pe Spiritul Sfânt în fiecare zi. Când Spiritul Sfânt coboară pe pământ, atunci totul devine clar şi totul se transformă.” Acţiunea Spiritului Sfânt ne este, aşadar, infinit de preţioasă, deoarece în deciziile pe care le luăm şi alegerile pe care le facem el ne luminează şi ne scuteşte astfel de multe erori de direcţie pe care le-am plăti scump dacă ne-am lipsi de luminile sale. Oare e nevoie să menţionăm aici asistenţa îngerilor şi a sfinţilor care-i însoţesc pe Isus şi pe Maria? Am vorbit deja despre aceasta în alte capitole.

Maica Tereza de Calcuta spunea: „Dacă nu avem timp să facem ceea ce trebuie să facem, este pentru că nu ne-am rugat suficient!” Într-adevăr,

cei care se roagă mult şi din toată inima lor nu sunt stresaţi. Viaţa lor este în ordinea corectă deoarece Dumnezeu merge în fruntea lor! Aşa cum spunea un preot franciscan: „Dacă rugăciunea ta nu te schimbă, schimbă-ţi rugăciunea!”

Maria insistă ca rugăciunea noastră să fie plină de viaţă şi nu plictisitoare. Pentru aceasta, ea recomandă familiilor şi tuturor să fie pătrunşi de Biblie şi de vieţile Sfinţilor. Tatăl să le explice copiilor viaţa lui Isus, astfel ei vor asimila înţelepciunea divină şi lumina care emană din Sfânta Scriptură. Vieţile Sfinţilor reprezintă unul dintre cele mai bune moduri de a semăna credinţa în inimile copiilor. Foarte mulţi şi-au primit vocaţia citind viaţa cutărui sau cutărui Sfânt sau vizionând un video bun! Părinţii pot să-şi ajute copii să-l întâlnească pe Dumnezeu în intimitatea fiinţei lor, prin exemplul lor şi prin dragostea lor. Aceste comori de credinţă le vor rămâne întotdeauna, chiar şi după crizele inevitabile. Rugăciunea, liturghia de duminică şi practica sacramentului Reconcilierii să fie cunoscute de copil ca făcând parte integrantă din viaţă.

Exemplu: într-o zi, micuţul vostru de patru ani vă spune: „Mămică, nu vreau să mănânc!” Răspuns: „Dar, dragul meu, trebuie să mănânci! Vezi bine că toată lumea mănâncă, acest lucru este important!” Copilul înţelege că trebuie să mănânce, că acest lucru face parte din viaţă. Într-o seară, copilul vă spune: „Mămică, nu vreau să merg la culcare!” Răspuns: „Ba da, trebuie să dormi, vezi şi tata merge la culcare, nu putem trăi fără să dormim!” Copilul înţelege. Într-o zi, el vă spune: „Mămică, nu vreau să mă rog!” şi răspundeţi: „Oh, nu-i nimic, te vei ruga mâine, poţi să mergi să te joci!” Ce înţelege copilul? Că a mânca, a bea, a dormi... sunt lucrurile importante ale vieţii, inevitabile; dar că Dumnezeu, ei bine, de el ne putem lipsi, el nu are importanţă. Şi, astfel, pregătiţi un necredincios; căci la doisprezece ani nu va vedea de ce să meargă să se plictisească la liturghie, ca să găsească acolo pe cineva care nu este important, în timp ce prietenii lui l-au invitat în altă parte.

În schimb, dacă părinţii trăiesc legătura lor cu Cerul în mod viu şi cu bucurie, dacă ei vorbesc între ei despre aceasta în mod firesc, dacă îşi manifestă încântarea lor în faţa harurilor pe care le primesc, dacă ei citează episoade din vieţile sfinţilor, copilul va capta foarte repede că Dumnezeu există şi că el este un prieten minunat. Şi astfel, el va începe să vorbească cu Dumnezeu în inima lui. Dacă el îi vede pe părinţii săi punându-se cu bucurie în genunchi în faţa lui Dumnezeu, dacă îi aude rugându-se, el îşi creează în sufletul său, de la cea mai fragedă vârstă, o dimensiune spirituală care-i va fi de mare ajutor mai târziu. Un om care s-a rugat pe când era copil este diferit de un altul, el poartă în el această deschidere spre lucrurile Spiritului, pe care un copil fără formare creştină o va dezvolta mult mai dificil. Datorită inocenţei lor fundamentale, copiii mici sunt mai aproape de Dumnezeu decât noi, iar „antenele" lor spirituale ne surprind prin agerimea lor. Ei ne impresionează!

*****

Cuvintele lui Daniel-Ange

> *„Dragi copii, vă invit să reflectaţi la viitorul vostru. Voi creaţi o lume nouă fără Dumnezeu, doar prin propriile voastre forţe, şi, de aceea, sunteţi nemulţumiţi şi nu aveţi bucurie în inimă. Acest timp este timpul meu, de aceea, copiii mei, vă invit din nou să vă rugaţi."* (Mesajul din 25 ianuarie 1997)

Vocea părintelui Daniel-Ange a răsunat în ultimii ani, mai ales în favoarea protecţiei familiilor, a copiilor şi a adolescenţilor, într-un moment în care aceştia sunt ţinta planurilor diabolice, ca să vorbim clar. Cu permisiunea sa, aş dori să citez aici câteva fragmente din scrierile sale recente, care ne ajută să devenim conştienţi de lupta noastră şi de urgenţa care există acum de a lua armele potrivite.

Vorbind despre unele programe şcolare, iată modul în care el denunţă situaţia[106]:
«Venin de viperă injectat în venele lor fragile? Copiii noştri nu sunt deja suficient de bombardaţi de invazia pornografiei din toate direcţiile, până şi pe Ipod-urile lor – şi (aceasta întrece orice!) chiar până şi în unele aşa-zise cursuri de educaţie sexuală? Şi cum să negăm legăturile dintre porno şi promovarea diferitelor orientări şi practici sexuale?... În multe cursuri ale menţionatei educaţii sexuale, video-uri, despre care se pretinde că sunt de *informare*, dar, de fapt, sunt de *incitare*, sunt vizionate, poluând memoria şi infestând imaginaţia copiilor şi a adolescenţilor. Dar aceasta este o altă agresiune care frizează violul psihic şi care depăşeşte sfera educaţiei.

Ar trebui să-i deschidem pe copii spre toate deviaţiile posibile ale sexualităţii, toate formele imaginabile de căsătorie?! Şi iată-l pe adolescent, deja atât de destabilizat, somat să-şi aleagă Genul dintre aceste multiple anunţuri, după cum trebuie să aleagă şi experienţă precisă prin care se va iniţia în exercitarea sexualităţii sale fizice: Orgie? Sodomie? Viol? Cu fete? Cu băieţi? Cu copii? Cu tineri? Cu adulţi? Cu animale? Un meniu *à la carte*, trebuie doar să aleagă. Nu, dar chiar aţi înnebunit?

Această îndoctrinare va provoca o dihotomie între şcoală şi familie. Familia îi spune: „Genial! Eşti o fată super-frumoasă, fii mândră de asta.” Şcoala: „Vrei să fii băiat? Poţi să fii şi bărbat şi femeie. Îţi alegi sexul. Poţi să te faci transsexual, nicio problemă”.

---

[106] În *„Mai 13- Revolta!”* paginile 83 până la 89. Citiţi această carte plină de lumină a părintelui Daniel-Ange privind aceste teme (Prefaţa de Prof. Henri Joyeux): opunându-se căsătoriei homosexuale şi homoparentalităţii, autorul condamnă Teoria Genului, îl acuză pe preşedintele Hollande de tiranie şi este îngrijorat de distrugerea familiei, de descendenţă... Le Sarment, 2013, ed. du Jubilé.
www.editionsdujubile.com şi www.daniel-ange.eklablog.com
Şi *„SOS! Ucidem viaţa”* şi *„Viaţa va învinge!”*, Ed. du Jubilé şi de l'Emmanuel
www.editions-Emmanuel.com

Da, dar cum să aleagă? Pe ce criterii? Din moment ce nu mai ştim ce mai înseamnă să fii feminin sau/şi masculin, atâta timp cât putem fi ambele pe rând sau ambele în acelaşi timp! Dar pe puşti îl facem să devină schizofrenic! Schizofrenic deoarece separăm anatomia de psihologie, senzualul de spiritual, fizicul de psihic, realul de virtual. „Eşti bărbat, dar feminin. Eşti femeie, dar masculin”. Desigur, deşi are doar cinci ani, copilul înţelege. Este atât de evident, atât de simplu! Cum de am aşteptat atâtea milenii ca să descoperim acest lucru?!

Şi încă de la grădiniţă, şi chiar de la creşă, trebuie să trecem la lucruri practice. Science-fiction? În unele şcoli din ţările Nordice orice aluzie la masculin sau feminin este eliminată. Băieţii sunt încurajaţi să poarte fuste şi să se joace cu păpuşi, iar fetele să facă box şi să se joace cu mitraliere (deocamdată din plastic). Nu-i mai putem lăsa singuri deoarece se întorc spontan la hobby-urile lor *sexuate*. În Suedia, vor să interzică băieţeilor să facă pipi în picioare, discriminare intolerabilă: „De ce el şi de ce nu eu, fetiţă?” În SUA, părinţii vor să se asigure că nimeni nu poate bănui care este sexul biologic al copilaşului lor, îmbrăcându-l uneori ca fată, uneori ca băiat: „Astfel, el este liber să aleagă”.

Nu-mi spuneţi: „E în altă parte, nu va fi niciodată în Franţa!”. Asta s-o spuneţi altcuiva! Mâine va fi în Franţa! În mod logic, virusul Genului odată inoculat va duce mai devreme sau mai târziu la intervenţii chirurgicale transsexuale pentru copii – vor duce la copii transgender, sau la clinici de schimbare de sex care dau naştere acestei noi categorii de copii: trans-copiii[107]. În Suedia, familiile refuză să-şi trimită copiii într-o şcoală publică. Mulţi se refugiază în Norvegia care a abandonat teoria Genului la şcoală.

La o vârstă atât de vulnerabilă la care copilul şi adolescentul au deja probleme mari în a se situa, a se identifica, a se structura, a deveni ei înşişi, cum să le inoculăm acest venin de îndoială privind identitatea lor sexuală? Cum, când sunt deja atât de destabilizaţi de erotismul înconjurător, răniţi de părinţii care nu trăiesc deloc sau trăiesc cu

[107] A se vedea: http://www.transkidspurplerainbow.org/

dificultate complementaritatea harurilor specifice femeii şi specifice bărbatului? Cum să profităm de naufragiul lor interior, pentru a-i vârî într-o mocirlă din care nu vor mai ieşi poate niciodată?

Când ştim cât de des homosexualitatea se dovedeşte a fi o rană trăită dureros de către cei mai mulţi (ştiu câte ceva despre aceasta din destăinuirile care mi s-au făcut), cum să îndrăznim să-i îndreptăm în mod conştient, deliberat, în această direcţie? Cum să îndrăznim să prezentăm homosexualitatea ca alternativă echivalentă heterosexualităţii, când ea îi va lipsi pentru totdeauna şi de distincţia dintre sexe şi de corolarul ei: fecunditatea. Decât dacă se recurge la procrearea artificială, care rupe orice descendenţă.

Îndrăznesc să strig: toate acestea înseamnă să violăm sufletul copilului, să-i înşelăm inteligenţa, să-i falsificăm bunul simţ înnăscut, să-i pervertim conştiinţa, să-i distrugem instinctul pentru real, să-i torturăm raţiunea, să-i distrugem ultimele repere, să-i masacrăm inocenţa şi, în final, să-i nimicim existenţa.”

Nu şi nu, nu ne jucăm cu viaţa unui copil, aşa cum nu ne jucăm nici cu corpul său. Nu-i falsificăm inteligenţa, aşa cum nu-i excităm simţurile. Nu şi nu, nu le injectăm copiilor otravă mortală. Nu şi nu, ei nu sunt cobai[108]. Nu-i folosim pentru a face experimente psihologice, la fel ca în lagărele naziste unde bolnavii cobai erau destinaţi experimentelor medicale. La fel ca medicamentele propuse publicului larg, înainte ca acestea să fi fost testate pe termen lung. După câţiva ani, ele sunt cauzele efectelor secundare mortale.

În Spania, guvernul revine asupra educaţiei Genului în şcoală. 55.000 de familii au obiectat pe motive de conştiinţă, refuzând să-şi trimită copii la şcoală şi au înaintat 2300 de proceduri judiciare. În nouă cazuri din zece, instanţele au condamnat guvernul (precedent) pentru încălcarea drepturilor părinţilor.

---

[108] Cuvinte spuse şi de Papa Francisc în 12 aprilie 2014, după ce a făcut aluzie la totalitarisme: „Copiii nu sunt cobai de laborator.”

În Rusia, o lege îşi propune să „protejeze minorii de propaganda homosexuală şi de informaţiile care pun în pericol sănătatea lor şi dezvoltarea lor morală şi spirituală” (textul de lege a fost votat în Duma Rusă, în 25 ianuarie 2013, cu 388 de voturi pentru, unul împotrivă şi o abţinere).

În Norvegia, unde se constată un eşec total al educaţiei asexuate, care neutralizează diferenţa sexuală, sunt pe cale de a renunţa la aceasta. Este adevărat, realitatea bate ficţiunea.»

*****

Cuvintele Marthei Robin către Yannik Bonnet

Părintele Yannik Bonnet © Yannik Bonnet http://www.yannikbonnet.com/

În mesajele pe care le dă Mirjanei, Maria ne vorbeşte adesea despre Tatăl Ceresc. Or, Marthe Robin avea o cunoaştere profundă a paternităţii şi a planului lui Dumnezeu cu taţii de pe pământ, în legătură cu Tatăl ceresc. În interviul meu din primăvara anului 2013 cu părintele Yannik Bonnet

(a se vedea capitolul 11 referitor la Franţa, pagina…x), acesta m-a informat despre un alt aspect al dialogului său cu Marthe Robin. Pe-atunci, Yannik tocmai îl avea pe cel de-al şaptelea copil al său.
– Marthe, a întrebat-o el, crezi că este folositor ca creştinii să se implice în politică? (Papa Ioan Paul II încă nu precizase clar acest lucru.)
Martha i-a răspuns:
– Desigur! Dar tu, nu înainte de zece ani!
– De ce? a întrebat Yannik.
– Pentru că tocmai ai ultimul copil şi fetiţa are nevoie ca tatăl ei s-o formeze timp de zece ani.

Cuvinte pline de lumină îndeosebi pentru generaţia noastră!
Şi Yannik adaugă: „Marthe mi-a vorbit mult despre educaţie şi despre rolul tatălui, din moment ce venisem pentru acest lucru. Ea era foarte clară cu privire la importanţa rolului tatălui, care-l pregăteşte pe copil pentru autonomie şi care-l formează, în timp ce mama îi dă toată iubirea, ca să iubească viaţa; deoarece copiii care nu au fost iubiţi de mama lor au adeseori tentaţii puternice de sinucidere."

„Tinerii din ziua de azi nu sunt structuraţi, continuă Yannik, ei nu rezistă. Unii dintre prietenii mei de la Seminarul din Roma au părăsit deja preoţia, ei nu au făcut faţă; sunt oameni foarte sensibili, dar nu sunt structuraţi. În seminariile noastre avem profesori buni, văd acest lucru la camarazii mei tineri; însă lipsesc taţii, în sensul puternic de paternitate".

La Medjugorje, Maria ne arată calea vindecării: „Copiii mei, prin rugăciune, ascultaţi voia Tatălui. Vorbiţi cu el. Menţineţi o relaţie personală cu Tatăl, ceea ce va face ca relaţia dintre voi, comunitatea copiilor mei, a apostolilor mei, să devină şi mai profundă. Ca mamă, doresc ca, prin iubirea faţă de Tatăl ceresc, să vă ridicaţi deasupra vanităţilor lumeşti şi să-i ajutaţi pe ceilalţi să-l cunoască puţin câte puţin pe Tatăl Ceresc şi să se apropie de el." (2 noiembrie 2013)

49
NU VĂ DISTRUGEŢI!

În Statele Unite, Kim face parte din diaspora Medjugorjeului. Ea a petrecut aproape doi ani la noi şi, întoarsă acasă în California, îmbibată cu totul de şcoala Sfintei Fecioare, Kim nu încetează să-şi mărturisească credinţa. Bucuria ei este contagioasă şi atrage mulţi tineri la Domnul. În parohia sa, ea se ocupă cu formarea catehumenilor. Într-o zi, ea o întâlneşte pe Mona Gallia...

Mona este foarte frumoasă. Crescută de părinţii săi în Biserica Adventistă de ziua a şaptea, ea a încetat orice practică religioasă în timpul adolescenţei. Pasionată de *fiesta*, de petreceri *after-work* şi ieşiri în cluburi, ea se bucura de o viaţă lipsită de griji, fără să adopte prea multe reguli. Foarte populară prin frumuseţea sa, îi plăcea să atragă atenţia prietenilor săi şi să se distreze, dar nu fără să ude toate acestea cu doze bune de alcool.

Apoi, la vârsta de douăzeci şi unu de ani a rămas însărcinată şi a decis să păstreze copilul. Să fi izvorât această alegere dintr-o oarecare convingere religioasă care ar fi copleşit-o pe Mona? Cu siguranţă, nu. Dar în adâncul său, ea ştia că bebeluşul ei era o persoană, înainte chiar de a se fi născut. Astăzi, încântată de decizia sa, ea nu-şi ascunde bucuria de a-şi vedea copilul în viaţă, chiar dacă i-a fost greu să-l crească singură.

Mona a continuat să iasă cu alţi bărbaţi şi în cele din urmă a găsit unul, pe Martin, care o făcea foarte fericită. Între ei s-a născut o adevărată dragoste. Ea s-a mutat cu el. Când relaţia lor a devenit mai serioasă, au vorbit despre căsătorie. Totuşi, prietenul ei i-a pus o condiţie: fiindcă era catolic, el nu se vedea căsătorindu-se cu o femeie care nu avea aceeaşi credinţă ca el. Prin urmare, Martin i-a propus să descopere credinţa lui,

pentru a vedea dacă ar dori să fie botezată şi să intre şi ea în Biserica Catolică. Având o fire foarte deschisă, Mona nu are nimic împotrivă. De ce nu? îi spune ea.

În 2012, Martin a dus-o cu el la liturghia de Paşti şi, acolo, Mona a fost foarte impresionată de splendida liturghie a parohiei; în timpul celebrării, ea s-a simţit din ce în ce mai bulversată. La scurt timp după aceea, dornică să ştie mai multe, ea a cerut să se înscrie în programul de formare RICA (ritualul iniţierii creştine a adulţilor), apoi a început o pregătire ca să devină catolică.

Acesta este momentul în care ea a fost încredinţată în mâinile prietenei noastre Kim. Experienţa interioară pe care a trăit-o în timpul liturghiei de Paşti a făcut să se nască în ea o dragoste atât de mare faţă de liturghie, încât a început să participe la ea frecvent. Merită menţionat faptul că prietenul ei catolic, el, se mulţumea să participe doar la Paşti şi la Crăciun! Cu multă înţelepciune şi tact, având în vedere trecutul Monei, Kim i-a explicat amănunţit elementele credinţei noastre, păstrând ritmul inimii acesteia.

Când Mona a aflat că toţi catolicii trebuie să participe la liturghie în fiecare duminică, a fost atât de bucuroasă să meargă duminica, şi uneori chiar şi în timpul săptămânii, însă voia să-l antreneze şi pe prietenul ei, Martin. La urma urmei, el îi ceruse să devină catolică! Dar, în fiecare săptămână, când ea se pregătea să meargă la biserică, el găsea întotdeauna o scuză: nu avea chef să iasă din casă, sau nu putea să piardă un anumit eveniment sportiv etc. Ea a fost surprinsă şi întristată, dar a continuat să meargă singură la liturghie.

Tot ceea ce descoperea în legătură cu învăţătura Bisericii Catolice o încânta şi găsea tot mai mult un sens vieţii sale. Înzestrată cu un spirit foarte curios şi foarte deschis, ea primea cu bucurie toate punctele acestor învăţături. Într-o zi, ea a descoperit planul lui Dumnezeu cu familia, cu cuplul uman, precum şi frumuseţea şi măreţia acestei creaţii. Cu mare delicateţe, Kim a informat-o despre moralitatea sexuală propovăduită de Biserică şi cât este de important să ne păstrăm curaţi

înainte de a primi sacramentul căsătoriei, pentru a trăi sub binecuvântarea lui Dumnezeu. Când Mona l-a întrebat pe prietenul ei despre această învăţătură, el i-a spus: „Dar nimeni nu mai urmează aceste reguli[109]!" Cu toate acestea, în calitate de catehumenă, tot ce a descoperit privind valoarea persoanei umane şi caracterul sacru al actului sexual a avut asupra ei efectul unei bombe! O bombă atât de puternică şi de inevitabilă încât a vrut să intre în joc. Ea a luat decizia de a părăsi casa lui Martin şi de a merge să locuiască cu mama ei până la căsătorie. Totul s-a petrecut în cea mai mare simplitate, fără crize, fără lacrimi. În timp ce îşi făcea bagajele, Mona îi explica lui Martin că dacă el voia doar ca ea să fie creştină, ei bine, ea ţinea să devină o creştină adevărată!

Mona tocmai s-a botezat de Paşti (2014), spre marea ei bucurie! Ea doreşte să continue o formare în credinţa creştină, conştientă de faptul că Dumnezeu este atât de mare, încât nu va sfârşi niciodată să-l descopere. În ceea ce priveşte căsătoria, Mona a renunţat la ea, „pentru că, spune ea, acum că sunt credincioasă, nu mă văd căsătorită cu un om care preferă mai degrabă să rămână în pat duminică dimineaţa decât să răspundă invitaţiei lui Dumnezeu!

Ce ne rezervă Mona în Biserica lui Cristos? Mă gândesc la cuvintele Parohului din Ars: „Sfinţii nu toţi au început bine, dar toţi au terminat bine!"

*****

---

[109] Din fericire mulţi urmează aceste reguli şi nu doar printre catolici. Toate bisericile creştine învaţă acelaşi lucru, la fel şi evreii şi multe alte religii; să fie binecuvântate! Sfânta Fecioară spune la Medjugorje: „Dragi copii, eu nu vă pot ajuta dacă nu trăiţi poruncile lui Dumnezeu, dacă nu trăiţi liturghia". În America de Nord s-a format o mişcare numită „Inimile Curate" (Pure Hearts), reunind tineri care decid să trăiască în castitate până la căsătorie. Unii poartă o brăţară pe care este scris *Inimi Curate*. În Italia, o mişcare asemănătoare, „Inimile curate" (Cuori Puri), s-a născut cu Ania Goledzinowska, prima care a aderat la mişcare, www.cuoripuri.it – www.facebook.com/cuoripuri. Aceşti tineri rostesc o rugăciune de consacrare şi o promisiune de castitate prin abstinenţă în prezenţa unui preot, care-i binecuvântează, şi apoi primesc un inel ca semn al apartenenţei lor la această familie. Rămâne să găsim fondatori ai unei astfel de mişcări – Inimi Pure – şi în Franţa (şi în România!)... Să se prezinte imediat!

Marthe Robin avea răspunsul!

În camera sa mică şi întunecată, această mare mistică stigmatizată vede defilând persoane din toate mediile. Cunoscând unirea sa profundă cu Dumnezeu şi darurile sale de înţelepciune şi de profeţie, acestea vin să-i ceară sfatul şi să-şi încredinţeze poverile lor rugăciunii sale puternice. Marthe ascultă, se roagă şi, cu vocea sa copilăroasă, spune uneori o simplă vorbă, care va schimba direcţia unei vieţi întregi (a fost cazul meu şi al mai multor prieteni).

Într-o zi, un bărbat şi o femeie sosesc acasă la ea. S-au căsătorit în Biserică, dar nu împreună. De fapt, amândoi s-au căsătorit prea repede şi suferă teribil în cuplurile lor. Amândoi s-au convertit târziu. Având ocazia să lucreze împreună într-un apostolat în slujba celor mai nevoiaşi, ei s-au îndrăgostit unul de altul, cu o iubire puternică şi profundă. Însă, fiind deja uniţi prin sacramentul căsătoriei, ei nu trăiesc împreună, în ciuda ispitei enorme care-i frământă. Această minunată armonie pe care o trăiesc împreună, necunoscută de ei până atunci, îi face să creadă că au fost făcuţi unul pentru celălalt, dacă n-ar fi comis acea eroare de orientare. Dar acum, în situaţia lor, sunt ei făcuţi unul pentru celălalt? Ei îi expun Marthei atât suferinţa, cât şi dragostea lor, în speranţa că vor primi de la ea o lumină privind viitorul lor.

Marthe era cunoscută pentru admiraţia sa profundă faţă de cuplul uman şi faţă de dragostea care poate fi trăită în sânul acestuia. Ea vedea în el unul dintre cele mai frumoase cadouri ale Creatorului pentru copiii săi creaţi după chipul său, din iubire şi pentru iubire. În sentimentul profund de iubire al acestor două fiinţe, ea nu putea să vadă decât prezenţa lui Dumnezeu şi un potenţial extraordinar care le era acordat pentru a-l cunoaşte mai bine pe Dumnezeu-iubire şi a-l sluji. Atunci, ea le-a dat acest răspuns admirabil:
„Iubiţi-vă, dar nu vă distrugeţi!»

Cu alte cuvinte, Marthe îi invita să se iubească mult mai mult, să se depăşească în dragostea unuia pentru altul, prin jertfa de castitate, sub binecuvântarea lui Dumnezeu!

50
RUGĂCIUNEA COPIILOR, O ÎNCÂNTARE!

„Azi adu-mi sufletele blânde şi umile, precum şi cele ale copilaşilor, şi cufundă-le în Îndurarea mea. Aceste suflete se aseamănă cel mai mult cu Inima mea. Ele m-au întărit în agonia mea amară. Le-am văzut ca pe îngeri pământeşti, care vor veghea pe altarele mele. Peste ele revărs torente de haruri. Doar un suflet umil este capabil să primească harul meu; sufletelor umile le acord încrederea mea." (Isus către sora Faustina, Mic Jurnal § 1220)

O binecuvântare frăţească

Micuţul Jakov avea zece ani atunci când au început apariţiile la Medjugorje, în iunie 1981. Orfan de tată, el nu o avea decât pe mama lui ca familie şi trăia cu ea într-o casă minusculă din piatră şi pământ, nu departe de cea a Mirjanei. La fel ca toţi copii din Bijakovici, unul dintre cele şapte cătune de la Medjugorje, Jakov cunoştea foamea, frigul, incertitudinea zilei de mâine şi necesitatea de a se a lupta din greu pentru a supravieţui.

Or, într-o seară, în timpul unei apariţii, Sfânta Fecioară îi cere să se roage în mod constant, adică să rămână mereu deschis prezenţei lui Dumnezeu în inima lui. Ea îl sfătuieşte să spună frecvent mici rugăciuni foarte scurte, atunci când merge la şcoală, când se plimbă pe stradă, când se joacă cu prietenii lui, când se aşează la masă etc. De exemplu: „O, Isuse, te iubesc!" sau „Doamne, numele tău să fie binecuvântat!" sau „Sfântă Fecioară Maria, Mama mea, ajută-mă, am nevoie de tine!" sau „Dumnezeul meu, te ador!" sau „Glorie lui Dumnezeu în înaltul Cerului!" sau „Isuse, am încredere în tine!" sau „Tatăl meu, mă abandonez ţie!"… Pe scurt, câteva cuvinte izvorâte din inimă! Jakov înţelege cererea şi decide s-o pună în practică.

A doua zi, el are un meci de fotbal cu prietenii lui. Trebuie subliniat faptul că Jakov este pasionat de fotbal. Se pregăteşte, aleargă spre teren şi, brusc, îşi dă seama că a uitat să se roage pe drum. De fapt, el nu se gândea să se roage pentru că se concentra asupra meciului de fotbal şi a bucuriei care-l aştepta! Dar, fiindcă el o iubeşte enorm pe Sfânta Fecioară, se opreşte şi, înainte de a se alătura jucătorilor, îi recită în viteză o Bucură-te Marie.

Seara, în timpul apariţiei, Sfânta Fecioară îi spune: „Îţi mulţumesc Jakov pentru rugăciunea pe care mi-ai oferit-o, chiar daca ai spus-o foarte repede." Apoi, în timpul apariţiei, ea îi arată o scenă în China, o ţară foarte ciudată pentru el. Jakov vede o casă şi, într-una din camere, se află un pat. Pe pat zace un om fără viață. Sfânta Fecioară îi spune: „Îl vezi pe acest om, Jakov? El este mort. A fost un om foarte rău şi urma să meargă

în iad. Însă datorită rugăciunii tale am putut să-i acord un har special şi el şi-a regretat greşelile în ultimul moment; aşadar, el este mântuit!"

Inutil să precizez că Jakov a fost bulversat! O rugăciune simplă şi iată că un om îşi schimbă direcţia pentru toată veşnicia?! Câtă putere există în rugăciune! De altfel, Maria a spus: „Dragi copii, dacă aţi cunoaşte valoarea celei mai mici dintre rugăciunile voastre, v-aţi ruga neîncetat!"

*****

Îndemnaţi-i pe copiii voştri să facă adoraţie!

Suntem în 16 August 1988, în Medjugorje. În timpul liturghiei de seară prietena noastră Tereza Stoop primeşte câteva cuvinte în inima ei: „Orientează-te către copii, cei mari şi cei puternici se vor converti prin rugăciunile lor! Mai târziu, ea a auzit: „Vreau o casă (*în Belgia*) care va avea trei dimensiuni: primirea, ascultarea şi împărţirea." Mai târziu, Domnul i-a zis: „O vei numi *Nazaret*."

De-atunci, cu ajutorul spiritual al părintelui Slavko, ea a fondat un grup de copii adoratori în Belgia, convinsă că lumea va fi mântuită prin aceşti mici adoratori. Într-adevăr, multe vocaţii şi familii sfinte s-au născut din aceste iniţiative frumoase. Părintele Poppe, un preot belgian pe cale de a fi canonizat, care-i invita pe cei mici la adoraţie, spunea: „Îndemnaţi-i pe copiii voştri să facă adoraţie şi bisericile vor fi pline!

Deci, Tereza se pune să lucreze pentru a crea această echipă de mici adoratori. Fiindcă începutul este foarte slab – în primul an ea nu are decât trei copii – parohul ei crede că ar trebui să se oprească: „Aceşti micuţi au toată viaţa înainte, pot face adoraţie şi mai târziu!" i-a spus el. Ea acceptă această decizie cu durere, însă însuşi Isus ia problema în mână într-un mod cu totul neaşteptat: el provoacă o reacţie puternică în inimile micuţilor, care adresează o scrisoare parohului, spunându-i că ei doresc să continue adoraţia! Isus a câştigat!

Doi ani mai târziu are loc un prim miracol prin rugăciunea micuţilor. Li s-a cerut să se roage pentru un tânăr bolnav de leucemie care nu mai avea de trăit decât câteva ore. Copiii s-au rugat şi au confecţionat o floare din hârtie pe care au aşezat-o în faţa casei tânărului. Un an mai târziu, acest tânăr, pe care ei nu-l cunoşteau, a sosit în timpul rugăciunii, ca să le spună că studia la universitate... El s-a simţit îndemnat să vină să le mulţumească copiilor, pentru că în ziua în care trebuia să moară, el a simţit sângele curgându-i prin vene, s-a aşezat în patul lui şi, a doua zi, spre uimirea profesorilor de hematologie, el s-a întors acasă. Acest tânăr a venit să ceară permisiunea de a se ruga împreună cu copii deoarece el încetase de mult timp să se roage! Toţi copiii plângeau de bucurie în faţa acestui mare cadou din Cer.

O altă dată, cu câteva zile înainte de Crăciun, Tereza le-a spus copiilor: „În această seară, voi veţi anima adoraţia şi eu vă voi ajuta”. Invitat împreună cu alţi adulţi şi părinţi, un tânăr, Joël, a venit să asiste la această adoraţie. Nicolas, de 6 ani, se roagă astfel în faţa lui Isus Euharistic: „Iartă-mă, Isuse, Tu îmi vorbeşti adeseori şi eu nu te ascult!” În acel moment, Joël a început să plângă foarte tare. Mai târziu, el îi mărturiseşte Terezei: „Da, când am avut 12 ani, 16 ani, 20 de ani... Isus m-a chemat la preoţie şi nu l-am ascultat. Am fugit de el. Astăzi, îl voi urma!” Acum, Joël este preot de 12 ani şi este un preot foarte bun.

Un tânăr, care astăzi are douăzeci şi patru de ani, i-a împărtăşit Terezei ceea ce el a trăit la Medjugorje. Venise acolo pentru prima dată la vârsta de şase ani cu grupul de copii adoratori. Tereza povesteşte: «Făcând calea crucii, o fată mai în vârstă decât el îl ia de mână până la a zecea staţiune şi acolo îl abandonează. Furios şi supărat, el apucă o piatră şi mă anunţă că vrea s-o arunce înspre fată. Neştiind ce să fac, recit în viteză un Tatăl nostru... Domnul mă întrerupe pentru a-mi şopti în inimă: „Rosteşte-l lent, cu inima”, ceea ce şi fac. Pe urmă, mă alătur grupului meu de 53 de copii la staţiunea a unsprezecea. Acolo, spre marea mea uimire, Domnul îmi arată importanţa de a ne ruga cu inima: acest copil şi-a lăsat piatra în spatele stâncii de sub crucea staţiunii, şi-a scos pantofii şi a continuat să urce desculţ cu toate că era frig (era în luna martie).

Coborând de pe colina Krizevac, îl văd că-şi face semn în faţa fiecărei cruci. Ajuns jos, îmi spune: Isus mi-a spus să fac un semn al crucii în faţa fiecărei cruci, pentru că este o rugăciune. Anul următor, copilul participă la pelerinajul având ca temă viaţa lui don Bosco. În timpul adoraţiei, el îl vede pe Isus că aprinde şapte lumânări. Ieşind din capelă, îmi mărturiseşte: „Ştii, Isus mi-a spus: vezi aceste lumânări? Priveşte, le suflu una câte una şi îţi înlătur toată frica ta de întuneric". Efectiv, continuă Tereza, câteva săptămâni mai târziu, o întâlnesc pe mama lui, care-mi spune: „E curios, nu-i mai este frică de întuneric, nu mai trebuie să las lumina aprinsă în camera lui noaptea". Şi, în sfârşit, în timpul unui alt pelerinaj, el îmi spune foarte calm: „Isus mi-a vorbit din nou, dar mi-a cerut să nu mai spun nimic din ceea ce-mi spune".»

Mai mulţi copii şi-au adus prietenii la această adoraţie şi, de-atunci, mai multe familii au început să vină din nou la Biserică. Unii chiar au devenit profesori de religie!

De asemenea, Tereza mi-a relatat cuvintele unei fetiţe de trei ani ai cărei părinţi nu se rugau. Ea nu înceta să spună: „Eu îi iubesc pe Isus, pe Maria şi pe Iosif!" Tereza merge să o ia în fiecare miercuri de la şcoală şi micuţa îi povesteşte viaţa ei... „Câteodată, îi cânt *Mariei cea plină de har* în patul meu, pentru frăţiorul meu Anatole" (care are18 luni).

Tereza mărturiseşte că douăzeci şi cinci de ani de adoraţie în fiecare săptămână, cu micuţi de la doi ani şi jumătate până la unsprezece ani, au dat deja mai multe vocaţii religioase, preoţi misionari şi familii sfinte. Ar fi atâtea lucruri frumoase de povestit: toate aceste cuvinte de „*mulţumesc"* pe care copiii i le spun lui Isus în fiecare săptămână şi aceste cuvinte „*iartă-mă"*, care se contopesc fără frică sau ruşine! „Iartă-mă, Isus, pentru că sunt invidioasă. Sora mea mare a primit o rochie frumoasă, iar eu nu am primit". „Iartă-mă, Isus, pentru că tata mi-a cerut să deschid uşa garajului, iar eu i-am spus lui tati *la naiba*!" „Mulţumesc, Isus, pentru că am ce să mănânc în fiecare zi şi pentru că pot să merg la şcoală!" „Iartă-mă, Isus, că nu am ascultat-o pe mama

când mi-a cerut să pun masa". „Îţi mulţumesc, Isus, că pot veni să te ador în fiecare miercuri!"

Fie ca Spiritul Sfânt să facă să apară multe Tereze în parohiile noastre, fiindcă atunci mulţi copii vor profita imediat de ocazia de a putea face adoraţie!

*****

Cuvinte de copii

Este frumos să vedem cât de aproape este Cerul de copii, cât de mult *Îngerii lor „care privesc neîncetat faţa lui Dumnezeu"* îi inspiră, uneori în chip minunat. Antenele lor spirituale încă proaspete captează în mod privilegiat „ungerea" Spiritului Sfânt şi ne oferă comori neaşteptate.

„*Oricine primeşte acest copil în numele meu pe mine mă primeşte, ne spune Isus, şi cine mă primeşte pe mine îl primeşte pe cel care m-a trimis…"* (Lc 9,48)

* O familie prietenă, din Roma, vine în fiecare an să se reîncarce la Medjugorje. Ei fac tot posibilul ca să trăiască mesajele şi se roagă în fiecare zi împreună. Iată o perlă culeasă din gura fiului lor, încă mic:
– Mămică, atunci când o să mergi în cer, o să-mi poţi spune dacă Sfânta Fecioară are ochii albaştri sau negri?
– Dar, dragul meu, dacă am murit, cum îţi voi putea spune?
– O să-mi spui în inima mea!

* O mămică îmi scrie: „Este foarte frumos să vedem că Sfânta Fecioară este o persoană reală în viaţa copiilor şi că, pentru ei, există un limbaj al inimii. Zilele acestea, îl aşteptam pe părintele Antonello acasă la noi, iar copiii îl iubesc mult.
– Mămică, părintele Antonello vine astăzi? întreabă Francesco.

– Da!
– El va veni să mă ia de la şcoală?
– Cred că da.
– Ce frumos ar fi dacă ar veni să binecuvânteze toţi copiii din şcoală!
La această veste părintele Antonello a vrut să meargă imediat la această şcoală. Familia a vorbit cu sora responsabilă, care a fost surprinsă şi foarte impresionată de cererea lui Francesco. Ca urmare, toţi copiii acestei şcoli au primit binecuvântarea!

* Un copil de patru ani are o gravă afecţiune la plămâni. Fiindcă a suferit deja din cauza medicilor, îi este frică de ei. Medicul radiolog încearcă să-l liniştească, spunându-i că-i va face o examinare fără durere, un scanner, ca să vadă tot ceea ce este în interiorul lui şi, astfel, să-l poată trata mai bine. Copilul este surprins: „O să vezi totul în mine?" „Da", spune radiologul. După examinare, medicul explică părinţilor diagnosticul în termeni foarte complicaţi şi copilul devine din ce în ce mai nerăbdător să ştie. Nemaiputând să reziste, îi taie vorba medicului şi-l întreabă: „Dacă ai văzut tot ce este în mine, ai văzut-o şi pe Sfânta Fecioară care este în inima mea?"

* Într-un sat din Slovacia un copil de şapte ani manifestă interes pentru tot ceea ce priveşte Biserica şi liturghia. Îi place să-l privească pe preot şi să-l ajute la îndeplinirea unor sarcini, în măsura în care el le poate realiza. Într-o zi, preotul se pregăteşte să anime o oră de adoraţie cu Preasfântul Sacrament expus pe altar. În sacristie, el îi cere copilului ca, în timp ce se schimbă şi îşi pune ornatele, să pregătească totul pe altar. Copilul, foarte fericit, se duce în Biserică, pregăteşte totul şi aşteaptă venirea preotului. Când aceasta soseşte, găseşte totul perfect pregătit, inclusiv... ostia pusă deja în ostensor!

* O mămică şi-a pierdut copilul în a şasea lună de sarcină. Ea îi explică micuţei Sara, de patru ani, că frăţiorul ei nu va mai veni pe lume. Iar micuţa exclamă: „Atunci, mămică, el a rămas în Cer?"

* La Mzorsko Gonica (Slovacia), o soră din *Familia Mariei* predă Catehismul. Ea poartă un veşmânt care indică consacrarea sa lui Cristos. O fetiţă de cinci ani o întreabă de ce are o verighetă pe deget, de vreme ce nu este căsătorită. Sora îi spune că ea nu este căsătorită cu un bărbat, dar că este soţia lui Isus. Micuţa exclamă cu admiraţie: „Atunci, în fiecare seară te duci să dormi în Cer?"

Să se roage în familie este cel mai frumos cadou pe care părinţii pot să-l ofere copiilor lor în această lume şi pentru veşnicie!

51
TONY DAUD, VRĂJITORUL DIN JAVA

„Dragii mei copii, în această seară Mama voastră doreşte să vă prevină că în aceste vremuri Satana vă vrea şi vă caută. Un mic gol spiritual este suficient pentru a-i permite Satanei să lucreze în voi. De aceea, Mama voastră doreşte să începeţi să vă rugaţi, deoarece arma voastră împotriva Satanei este rugăciunea. Prin rugăciunea cu inima îl veţi învinge.” (Mesaj dat grupului de rugăciune a lui Ivan în 5 septembrie 1988)

Se întâmplă uneori ca, înainte de a avea ultimul cuvânt, pacea lui Dumnezeu să urmeze un parcurs pe cât de ciudat, pe atât de neaşteptat.

Indonezia, 19 martie 2014. Dragii mei prieteni din Jakarta, care mi-au pregătit misiunea în Java şi Sumatra, mă invită în biroul lor şi, acolo, Tony Daud ne cântă la telefon cântecul pe care l-a învăţat de la îngeri, într-o zi crucială din viaţa lui...

Tony Daud (Antoine David) s-a născut în Indonezia, în centrul insulei înguste şi alungite a Javei. El este jumătate indonezian, jumătate chinez. Astăzi are 39 de ani. Străbunicul său era un vrăjitor renumit şi căpetenia tuturor vrăjitorilor din ţară. Dar, prefer să-i dau cuvântul:

«M-am născut într-o anumită sâmbătă a anului, care, conform calendarului javanez, corespundea „Zilei Z” cerute de codurile vrăjitoriei, zi care îl desemna pe cel ales, cel care va fi vrednic să *primească puterile*. Trebuie să explic aici faptul că, în cercurile magiei negre, vrăjitorii nu pot muri fără să transmită în prealabil puterile lor unor fiinţe atent selectate. La ei nu poate fi vorba ca astfel de puteri să se piardă!

Aveam doar nouă ani când străbunicul meu a devenit învăţătorul meu şi mi-a transmis aceste puteri. Străbunica mea, care făcea parte din Devil Fire (Focul diavolului), m-a iniţiat şi ea. La fel ca soţul ei, ea nu putea muri fără să-şi transmită puterile. Era cea mai rapidă ucigaşă dintre toţi, care nu lăsa niciodată urme după ce săvârşea actele de vrăjitorie. A avut o moarte foarte grea.»

Tony Daud mi-a descris întreaga serie de puteri, pe care le-a primit treptat, începând de la prima lecţie. Impresionant! Nu voi preciza aici aceste puteri decât cea de a dispărea fără a lăsa nicio urmă sau cea de a-şi schimba locul într-o fracţiune de secundă. Părul său nu avea voie să fie tăiat.

«La vârsta de doisprezece ani, mi-a spus el, în timp ce eram în gimnaziu, înainte de moartea învăţătorului meu am primit o putere magică nouă. Înzestrat cu această putere specifică, nu puteam să mă îndrăgostesc şi nici să mă căsătoresc. Trebuia să rămân celibatar.

După ce mi-a dat ultima putere, învăţătorul meu mi-a spus: „Voi muri la ora 14,30 în această după-amiază. Înainte de a muri, vreau să-ţi spun secretul destinului tău: la a optsprezecea ta aniversare vei vedea o lumină foarte puternică. La vârsta de nouăsprezece ani vei întâlni *un Rege venit din Orient*. Acesta este destinul tău.” Străbunicul meu a murit exact la ora 14,30. După moartea sa, m-am văzut neputincios, dezorientat şi pierdut. Aşadar, căutam oameni care aveau şi ei puteri, pentru a-i provoca. De fapt, voiam să compar puterile mele cu oricine ar fi pretins că ar avea acelaşi puteri. Şi atunci, i-am învins pe toţi cei mai puternici magicieni din Java. După ce i-am învins cu uşurinţă pe toţi, l-am provocat pe un pastor protestant, reverendul Gilbert Louis, din oraşul Solo.

Acest pastor prezentase o mărturie la televizor, declarând că niciun creştin adevărat, protestant sau catolic, nu poate fi distrus de practicile de vrăjitorie, deoarece, spunea el, „noi am primit de la Dumnezeu pecetea Spiritului sfânt, iar sângele lui Cristos ne protejează de orice rău”. El a

vorbit şi despre credinţă, datorită căreia un creştin poartă în el puterea lui Cristos.

Astfel de declaraţii m-au stârnit şi am încercat să aflu dacă acest lucru este adevărat. M-am dus să-l întreb pe pastor care erau puterile sale şi de la cine le primise. Însă pastorul, la fel ca micul David împotriva uriaşului Goliat, s-a prezentat înaintea mea fără nicio armă în afară de credinţa sa în Isus. El mi-a explicat că nu avea nicio capacitate în el însuşi şi că nicio putere magică nu i-a fost vreodată transmisă. Acest limbaj era nou pentru mine, aşa că i-am cerut pastorului să-l înfrunt faţă în faţă, un fel de duel, ca să vedem care dintre noi doi îl va învinge pe celălalt[110]. Reverendul nu avea nicio dorinţă de a se lupta, dar, în faţa ameninţării mele insistente, el a trebuit să răspundă provocării. Singura sa armă era puterea lui Isus Cristos, Învăţătorul său, pe care-l iubea cu toată inima şi pe care-l slujea cu mare credinţă. Întărit de Cuvântul lui Dumnezeu, pastorul ştia că Domnul nu-l abandonează pe cel ce se încrede în el cu umilinţă, aşa cum un copil se încrede în tatăl lui.

Timp de trei dimineţi până la prânz, am stat la un metru distanţă unul de altul, într-o înfruntare faţă în faţă teribilă. Încercam din toate puterile mele să-l anihilez pe acest pastor. În timpul acestei încercări, reverendul nu înceta să se roage lui Dumnezeu, Dumnezeul cel Viu, preamărindu-l şi mulţumindu-i. Eu nu reuşeam nimic. Pentru prima dată în viaţa mea cineva îmi opunea rezistenţă!

Spre sfârşitul celei de-a treia zile, am văzut în faţa mea o lumină puternică. Pastorul se afla în ea, înconjurat şi protejat de această lumină. În acel moment, am cunoscut în spirit rugăciunea pe care pastorul o rostea, auzeam acele Aleluia pe care el le repeta în mod constant în inima lui. Atunci, mi-am folosit puterile cele mai devastatoare pentru a-l distruge. Apoi, pastorul a strigat: „În numele lui Isus, pleacă!” În acel moment, am fost aruncat cu forţă la o distanţă de 12 metri. Eram învins.

[110] Acest episod reaminteşte de pasajul din Biblie în care, pe muntele Carmel, Profetul Ilie a arătat victoria Dumnezeului Adevărat împotriva a 450 de profeţi ai lui Baal (1Rg 18,20-40)

Imediat mi-am pierdut cunoştinţa şi, timp de un an întreg, am fost lipsit de inteligenţa mea şi de memoria mea, nu mai ştiam cine sunt şi nici de unde veneam. Umblam pe cele două picioare ca un automat, la fel ca un om lipsit de orientare. Creierul meu era ca golit.

S-a dovedit faptul că acela de la care aveam puterile era însuşi Lucifer. Efectiv, când pastorul a strigat: „În numele lui Isus, pleacă!”, el l-a văzut pe Lucifer ieşind din corpul meu în timp ce îşi pronunţa propriul nume, *Lucifer*, printr-un urlet atroce şi inuman, ca şi cum şi-ar fi pus semnătura pe acţiunea sa înainte de a părăsi locurile.

Un an mai târziu, în 1993, am ajuns la vârsta de nouăsprezece ani. Şi-atunci, o lumină orbitoare a coborât peste mine şi în mine şi am auzit aceste cuvinte: *„Eu sunt cel ce sunt. Eu sunt Alfa şi Omega*[111]*!”* Lumina a devenit Isus în persoană şi l-am văzut pe Isus. „Priveşte-mă! mi-a spus El. Eu am murit şi am înviat. Crezi în mine?” I-am răspuns: „Da, cred! Eşti o forţă care mă face să cred în tine[112].” Într-o revărsare foarte puternică a Spiritului Sfânt, mi-am văzut atunci toate păcatele şi am fost cuprins de o căinţă profundă în faţa răului pe care-l făcusem. Isus mi-a dat forţa Spiritului Sfânt, ca să mă călăuzească şi să mă ajute să realizez cu ce păcătuisem. Fiecare păcat nou pe care-l descopeream, din trecutul meu, i-l mărturiseam lui Isus. A trebuit să-mi recunosc păcatele de magie neagră. Atunci când am regretat şi mi-am mărturisit toate păcatele lui Isus, mi-am pierdut imediat puterile magice.

Nu am putut vedea faţa lui Isus, şi după aceea nu am mai văzut-o niciodată, pentru că era mai strălucitoare decât soarele, iar ochii mei nu suportau o astfel de claritate. Am văzut doar mantia lui Isus, care era deja extrem de luminoasă. În schimb, am văzut îngeri cântând în jurul lui. Mai târziu, am scris cântece cu cuvintele pe care le auzisem de la îngeri. La sfârşitul acelei întâlniri tulburătoare, Isus mi-a zis: „Predică

---

[111] *„Eu sunt cel ce sunt”* sunt chiar cuvintele pe care Adonai i le-a adresat lui Moise în scena Rugului Aprins (Ex 3,13-14) În continuare, este vorba de Apocalipsă (Ap 1,8)

[112] Tony Daud a spus bine: „TU EŞTI o putere”, şi nu *tu ai* o putere.

Evanghelia!” Acel moment cu Isus a fost foarte scurt şi foarte intens pentru mine.»

În timpul conversaţiei noastre Tony Daud mi-a cântat câteva dintre cântecele auzite de el de la îngeri, pe melodiile lor originale (în Bahasa, limba locală). Desigur, nu am înţeles sensul, în schimb prietenii mei indonezieni îşi manifestau admiraţia în faţa splendorii cuvintelor. Tony spunea că îngerii coborau din cer cu comori şi cântau aceste imnuri cu voci inimitabile.

El s-a dus la reverendul Gilbert, care l-a primit călduros în parohia sa din Solo, în centrul Javei. Acesta a devenit ca un tată pentru Tony. Aşa cum bănuim, experienţa pe care au trăit-o împreună i-a marcat profund şi a ţesut o legătură foarte puternică între ei. La începutul convertirii sale Tony mai şovăia uşor, deoarece nu ştia nimic despre credinţa creştină, însă a înţeles că trebuia să se lase condus de pastor şi să i se supună.

Ulterior, el a urmat şcoala de Teologie din Solo, în Java Centrală, iar în 1996 şi-a obţinut diploma. Astăzi, Tony este pastor evanghelist în parohia reverendului Gilbert numită Glow (cuvânt englezesc care exprimă „flacără, strălucire, aprindere, înflăcărare”).

Datorită cunoştinţelor pe care le are din fostul său mediu vrăjitoresc, Tony Daud este capabil să dejoace acţiuni magice care ar putea dăuna credincioşilor creştini cât şi poporului în ansamblul său. El ştie să repereze locurile unde se practică magia neagră şi chiar să lupte împotriva ei. De fapt, el combină credinţa sa în Isus, ca discipol, cu cunoaşterea tehnicilor sale anterioare. În acest sens, el este un instrument puternic în mâinile lui Dumnezeu. La fel se întâmplă şi în mediul drogurilor: un fost drogat îl poate înţelege întru totul pe un alt drogat şi ştie cum să procedeze, ca să-l ajute.

Astăzi, Tony este căsătorit şi este tată! El a parcurs întreaga Indonezie, ca să predice Evanghelia şi să dea mărturie despre experienţa lui[113].

---

113 Tony Daud a scris o carte despre experienţa sa. Până în prezent, ea există doar în limbile indoneziană (Dunia Ilmu Hitam ilmu puth) şi engleză (Delivered from Hell –

Atunci când l-am întrebat de ce, în opinia sa, nu l-a putut distruge pe pastor şi ce anume exista în acesta ca obstacol major, care l-a împiedicat s-o facă, Tony mi-a răspuns simplu: „Credinţa lui!”

Iată secretul evenimentului! Credinţa atât de puternică a reverendului Gilbert i-a permis lui Dumnezeu să acţioneze prin el. Tony mi-a confirmat astfel cuvintele sfântului Paul citate de reverend la televiziune! Cel care aparţine cu adevărat lui Cristos şi trăieşte din El, nu trebuie să se teamă de magicieni şi vrăjitori, deoarece poartă în el pecetea divină care-l protejează de rău.

Fie ca această mărturie să încurajeze toate micile suflete care se roagă şi se sacrifică zilnic în mănăstiri sau în mijlocul lumii, în secretul singurătăţii lor, şi care, probabil, nu văd niciodată astfel de convertiri întâmplându-se în jurul lor. Cel puţin, nu încă... Aceste suflete să se bucure şi să sărbătorească! Într-o zi – şi această zi este aproape – Domnul le va spune că datorită vieţii lor creştine profunde şi a meritelor lor, scumpul său fiul pierdut, Tony Daud, a revenit la viaţă şi că, şi pentru el, pacea a triumfat asupra morţii!

Eliberat din iad). Prefaţa este scrisă de Rev. Lumoindong Gilbert, (Televangelist în Indonezia). Publicate de e Bethlehem Publishers, Indonezia, 2006.
Pagina ministeriului său: http://yehudaministry.blogspot.com/2012/10/kesaksian-daud-tony-dukun-santet-yang.html

52
O MEDALIE CARE ATRAGE MINUNILE

„Astăzi, adu-mi toţi păgânii şi pe cei care nu mă cunosc încă; m-am gândit şi la ei în timpul Patimii mele amare, iar zelul lor viitor mi-a mângâiat inima. Cufundă-i în oceanul Îndurării mele.”
(Isus către sora Faustina, Mic Jurnal § 1216)

Cinci bărbaţi se plictisesc de moarte în celula lor îngustă din închisoare, în Vicksburg (Mississippi). Unul dintre ei, Claude Newman, observă la gâtul tovarăşului său o mică placă ovală, legată de un şnur. Îl întreabă ce este. Celălalt se enervează: „Este o medalie!” Claude întreabă din nou: „Ce este o medalie?” Celălalt se enervează şi mai tare şi, înjurând, o aruncă la picioarele lui Claude: „Ei bine, ia chestia asta!”

Claude Newman (1923-1944) este un american Negru. Despărţit de mama sa, Florette, de la vârsta de cinci ani, el a crescut împreună cu fratele său mai mare la bunica lor, Ellen Newman, în mica localitate Bovina din statul Mississippi. Acolo, el trebuie să participe la muncile grele de pe plantațiile de bumbac, unde este angajat şi Sid Cook, al doilea soț al bunicii sale. Adolescentul de nouăsprezece ani asistă zilnic la abuzurile şi bătăile aplicate de Sid bunicii sale dragi. Într-o zi de decembrie, în 1942, nemaisuportând, Claude pune mâna pe armă şi-l ucide pe ticălosul Sid. Încearcă să fugă, însă este repede reperat şi condamnat la moarte pe scaunul electric pentru omor. În închisoare el îşi aşteaptă ziua execuţiei.

În acea zi, după ce ia de jos faimoasa medalie aruncată de colegul său de celulă, Claude o pune în jurul gâtului. El este departe de a bănui

minunata origine a acestei medalii[114]! Dar în curând avea s-o cunoască... În timpul nopţii, în timp ce doarme pe patul său rudimentar, el este trezit brusc de cineva care-i atinge uşor încheietura mâinii. Mai târziu, va spune: „Aveam în faţa mea cea mai frumoasă femeie pe care Dumnezeu a creat-o vreodată.”

Speriat şi zăpăcit, Claude nu ştie ce să facă. Dar, înainte de a dispărea, Doamna îl linişteşte: „Dacă mă vrei ca Mamă şi dacă vrei să devii copilul meu, cere să ţi se aducă un preot din Biserica Catolică.” Rămas din nou singur, Claude începe să strige atât de tare, încât colegii săi de celulă se trezesc. Claude continuă să ţipe: „Aduceţi-mi un preot catolic!”

În dimineaţa următoare, tânărul părinte O'Leary îl vizitează pe Claude, care-i destăinuie ceea ce i s-a întâmplat în timpul nopţii. Spre marea surpriză a părintelui O'Leary, Claude şi ceilalţi patru prizonieri îi cer să fie iniţiaţi în credinţa creştină. Preotul rămâne foarte sceptic. Cu toate acestea, colegii săi de celulă, deşi nu văzuseră şi nici nu auziseră vocea Doamnei, confirmă cu vehemenţă povestea lui Claude. Misionarul promite să le ţină cursuri de catehism.

A doua zi, preotul se prezintă punctual la închisoare pentru prima lecţie. Acolo, constată cu surprindere că Claude Newman nu ştie nici să citească, nici să scrie, pentru că nu a frecventat niciodată şcoala. Ignoranţa sa în ceea ce priveşte credinţa este abisală. De fapt, el nu ştie

---

114 În 27 noiembrie 1830, în mănăstirea de pe strada Rue du Bac din Paris, Sfânta Fecioară îi apărea pentru a doua oară sfintei Caterina Laboure, soră din ordinul Fiicele Carităţii. Caterina observă pe degetele Sfintei Fecioare „inele îmbrăcate cu pietre preţioase unele mai frumoase decât celelalte şi care răspândeau raze”... La sfârşitul apariţiei, Sfânta Fecioară dispare pentru a lăsa loc imaginii unei Medalii şi Caterina aude aceste cuvinte: „Bateţi o medalie după acest model. Toate persoanele care o vor purta vor primi mari haruri, dacă o poartă la gât. Harurile vor fi abundente pentru toţi cei care o vor purta cu încredere.” La scurt timp după aceea, Sfânta Fecioară i-a apărut din nou Caterinei. Ea oferă globul pământesc care reprezintă lumea şi în special Franţa. Sfânta Fecioară poartă şi de data aceasta inele, iar Caterina observă că din unele pietre nu iese nici o rază. Atunci, Maria îi explică: „Aceste pietre din care nu ies raze sunt harurile pe care uitaţi să mi le cereţi.” Doi ani mai târziu, Medalia – numită de-acum *Medalia miraculoasă* – a fost bătută în sute de mii de exemplare şi cu ea, minunile s-au înmulţit.

nimic, absolut nimic! El nu-l cunoaşte pe Isus, ba chiar ignoră complet că există un Dumnezeu. Părintele O'Leary începe cu ABC-ul pentru Claude şi, lucru surprinzător, colegii săi de celulă îl ajută în iniţierea sa.

Trec câteva săptămâni şi, în timpul catehezei, preotul declară: „Aşadar, băieţi, astăzi vom vorbi despre sacramentul Reconcilierii!” Claude răspunde imediat: „Oh, referitor la acest punct, sunt la curent! Doamna mi-a spus că, atunci când ne mărturisim, nu îngenunchem înaintea preotului, ci înaintea crucii Fiului ei. Şi atunci când ne căim cu adevărat de păcatele noastre şi le mărturisim, Sângele pe care El l-a vărsat pentru noi curge peste noi şi ne curăţă de păcatele noastre.” Părintele O'Leary este uimit. Nu scoate niciun cuvânt, trebuie să-şi revină din şoc. „Oh, nu vă supăraţi pe mine, se scuză Claude, nu am vrut să vă tai vorba.” „Oh, nu, nu sunt supărat, sunt doar surprins. Şi, ai mai văzut-o pe Doamnă?” îl întreabă preotul. Dar Claude aşteaptă să rămână singur cu preotul, pentru a-i vorbi în particular: „Doamna mi-a spus că dacă aveţi îndoieli sau ezitări, atunci ar trebui să vă reamintesc promisiunea pe care i-aţi făcut-o Sfintei Fecioare Maria în 1940, în Olanda, când eraţi culcat în tranşee, deoarece Ea aşteaptă şi acum să o realizaţi.” Mai târziu, părintele O'Leary avea să mărturisească: „Claude mi-a descris în mod exact în ce consta acea promisiune. Acest fapt incredibil m-a determinat să fiu convins că tânărul Claude spunea adevărul în privinţa apariţiilor.”

Revenind către grupul de catehumeni, Claude continuă să-i încurajeze pe cei patru bărbaţi, care deveniseră într-un fel elevii săi: „Nu vă fie teamă de mărturisire! Într-adevăr, păcatele voastre i le spuneţi lui Dumnezeu şi nu preotului. Ştiţi, Sfânta Fecioară mi-a explicat: „Prin intermediul preotului, îi vorbim lui Dumnezeu şi Dumnezeu ne vorbeşte prin preot.”
O săptămână mai târziu, părintele O'Leary pregăteşte pentru cei cinci deţinuţi ai săi o învăţătură despre Sfânta Euharistie. Claude îl face să înţeleagă că Sfânta Fecioară l-a instruit şi asupra acestui punct. „Doamna mi-a spus că Ostia are doar aparenţa unei bucăţi de pâine, însă, în realitate, este Fiul ei. Ea mi-a explicat şi faptul că Isus nu rămâne decât puţin timp în mine, aşa cum a rămas puţin timp în Ea înainte de naşterea sa în Betleem. Deci, trebuie să-mi petrec timpul cu el, aşa cum ea a făcut

în timpul vieţii sale: iubindu-L, adorându-L, lăudându-L, cerându-I binecuvântarea şi mulţumindu-I. În timpul acestor minute nu trebuie să mă gândesc la nimeni şi nici să mă preocup de nimic, decât să-mi petrec acest timp doar cu El.”

În 16 ianuarie 1944, la sfârşitul catehezei, cei cinci prizonieri au primit botezul şi au fost primiţi în Biserica Catolică. Execuţia lui Claude urma să aibă loc peste patru zile. În ziua precedentă, şeriful Williamson l-a întrebat: „Claude, îţi poţi exprima o ultimă dorinţă. Ce doreşti?” Deţinutul a răspuns: „Sunteţi toţi agitaţi. Chiar şi gardienii sunt confuzi. Dar voi nu înţelegeţi: numai corpul meu va muri, eu voi merge cu Ea. Deci, aş dori să organizez o petrecere.” „Ce vrei să spui cu asta?”, l-a întrebat şeriful. „Ei bine... o sărbătoare!”, a răspuns el calm. „Puteţi cere preotului să organizeze o petrecere cu prăjituri, îngheţată şi să permiteţi deţinuţilor de la etajul al doilea să circule liber în sala principală astfel încât toţi să putem sărbători?” „Cineva l-ar putea ataca pe preot...”, a avertizat unul dintre gardieni. Claude s-a adresat colegilor săi de închisoare şi le-a cerut: „Băieţi, nu veţi face asta, OK?” Preotul s-a dus atunci în vizită la o binefăcătoare bogată din parohie, care a oferit deserturile şi îngheţata. Să ne imaginăm puţin această sărbătoare a prizonierilor! Ca încheiere, Claude a dorit ca toţi prizonierii invitaţi să poată trăi o Oră Sfântă în aceeaşi sală. Părintele O'Leary i-a ajutat să mediteze staţiunile Căi Crucii, apoi s-au rugat pentru Claude şi pentru mântuirea sufletelor lor.

Deţinuţii s-au întors în celulele lor şi părintele O'Leary s-a dus în capelă să ia Preasfântul Sacrament. I-a dat Cuminecarea lui Claude, apoi amândoi au îngenuncheat şi s-au rugat împreună din toată inima. Claude era fericit!

Dar, cincisprezece minute înainte de execuţie, programul se schimbă! Şeriful Williamson urcă scările câte patru o dată şi începe să strige: „Prelungire, prelungire! Guvernatorul a acordat o prelungire de două săptămâni!” De fapt, şeriful şi avocatul districtului făcuseră toate eforturile pe lângă autoritățile competente, ca să-i salveze viaţa lui

Claude. Însă, când acesta a aflat acest lucru, a început să plângă! Erau lacrimi de bucurie şi de uşurare, aşa cum credea părintele O'Leary şi şeriful Williamson? Nu, nicidecum! Zguduit de hohote, Claude bolborosea: „N-aţi înţeles nimic! Dacă aţi fi văzut măcar o singură dată faţa „Ei”, dacă aţi fi privit-o în ochi, nu aţi mai fi vrut să trăiţi nici o zi în plus! Ce prostie am făcut în această săptămână, l-a întrebat el pe preot, pentru ca Dumnezeu să refuze să mă cheme la El? De ce trebuie să petrec încă două săptămâni pe pământ?”

Atunci, părintele O'Leary a avut o idee luminoasă: el i-a amintit lui Claude cazul lui James Hughs, un alt deţinut, care, deşi cândva fusese educat în credinţa catolică, dusese o viaţă cu totul imorală şi fusese de asemenea condamnat la moarte pentru crimă. Trebuie să precizăm aici că acesta din urmă nutrea o ură profundă faţă de Newman. „Poate că Maria vrea să oferi sacrificiul de a nu merge imediat în Cer pentru convertirea lui Hughs? îi spune preotul. De ce nu-i oferi lui Dumnezeu fiecare clipă petrecută de tine departe de Sfânta Fecioară pentru ca acest prizonier să nu fie despărţit de Dumnezeu pentru toată veşnicia?”

I-a atins inima lui Claude, iar acesta a încuviinţat imediat. El i-a cerut părintelui să-l înveţe rugăciuni cu care să ofere această jertfă lui Dumnezeu. Preotul şi-a ajutat protejatul, care i-a mărturisit: „Părinte, aici la închisoare, Hughs m-a urât încă de la început, dar acum e de o sută de ori mai grav!” Claude, care împlinise douăzeci de ani cu cincisprezece zile mai devreme, a oferit cu generozitate fiecare umilire, sacrificiu şi rugăciune la intenţia lui James Hughs.

Două săptămâni mai târziu, lui Newman i s-a împlinit cea mai dragă dorinţă: el a fost executat şi şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu. Mai târziu, părintele O'Leary a comentat: „Nu am văzut încă niciodată pe cineva să meargă la moarte atât de senin. Chiar şi martorii oficiali şi jurnaliştii au fost uimiţi, nici ei nu înţelegeau cum poate faţa unui condamnat la moarte pe scaunul electric să exprime atâta seninătate.”

Ultimele cuvinte ale lui Claude au fost pentru părintele O'Leary: «Părinte, îmi voi aminti de tine şi atunci când vei avea o intenţie, apelează la mine, iar eu îi voi transmite „frumoasei Doamne”.» Era 4 februarie 1944. Însă, povestea nu se opreşte aici!

James Hughs, duşmanul de moarte a lui Claude Newman, trebuia să fie executat trei luni mai târziu, în 19 mai 1944. Părintele O'Leary povesteşte: „Era omul cel mai necinstit şi imoral pe care l-am cunoscut vreodată. Nu există cuvinte pentru a descrie ura sa faţă de Dumnezeu şi faţă de tot ce era spiritual.” Cu câteva minute înainte ca şeriful să vină să-l ia din celulă pentru a-l conduce la locul de execuţie, medicul districtului, Dr. Podesta, îi cerea cu insistenţă condamnatului ca măcar să îngenuncheze şi să recite Tatăl nostru.

Însă condamnatul blasfemia şi medicul a primit un scuipat în plină figură. De îndată ce Hughs a fost legat de scaun, şeriful a făcut o ultimă încercare: „Dacă mai ai ceva de spus, spune acum!” Răspunsul a fost o altă înjurătură. Dar, brusc, James a amuţit, fixând cu privirea un colţ al camerei, cu ochii larg deschişi. Era terorizat! Cu glas tare a strigat către şerif: „Adu-mi un preot!” Pe vremea aceea, fiindcă legea statului Mississippi prescria prezenţa unui preot, părintele O'Leary era deja prezent în cameră, însă ascuns în spatele unor jurnalişti. De fapt, James Hughs ameninţase să lanseze un torent de înjurături dacă va vedea vreun „preoţaş” pe lângă el. Părintele O'Leary s-a apropiat imediat de condamnat, care-i spune: „Eu sunt catolic, dar de la 18 ani m-am îndepărtat de Biserică trăind o viaţă imorală…”

În acel moment toată lumea a ieşit din cameră, cu excepţia preotului şi a deţinutului. James Hughs s-a spovedit ca un copil, cu o căinţă profundă. Odată mărturisirea terminată, şeriful a revenit în cameră cu oamenii săi şi a întrebat, curios: „Părinte, ce anume a provocat această schimbare la Hughs?” „Nu ştiu, a răspuns părintele O'Leary, nu l-am întrebat.” „ Oh, spune şeriful, dacă nu reuşesc să descopăr, nu voi putea închide un ochi toată noaptea!” Atunci, el s-a adresat condamnatului: „Aşadar, ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea?” Un Hughs complet transformat, îi răspunde:

„Vă amintiţi de acel Negru, Claude Newman, care-mi era atât de antipatic? Ei bine, era acolo în colţul camerei! L-am văzut! Şi în spatele lui, cu mâinile aşezate pe umerii săi, stătea Sfânta Fecioară Maria. Atunci, Claude mi-a spus: „Mi-am oferit moartea în uniune cu Cristos pe cruce pentru mântuirea ta. Sfânta Fecioară a obţinut pentru tine harul de a putea să-ţi vezi locul destinat în iad dacă nu te căieşti.” În acel moment am strigat că vreau un preot.”

La scurt timp după aceea, James Hughs a fost executat; se convertise în ultimul moment![115]

Şi astăzi, Maria ne spune: „Dragi copii, eu sunt cu voi.” „Dacă aţi şti cât de mult vă iubesc, aţi plânge de fericire! (Mesajul din 18 martie 2009)

Medjugorje, 31 mai 2014,
sărbătoarea Vizita Sfintei Fecioare Maria la Elisabeta

[115] A se vedea revista „*Triumful inimii”* din noiembrie-decembrie 2013, nr. 69.

ANEXA 1

Reţete recomandate pentru pâinea voastră de post

Unii oameni, după ce au început să postească conform cererii Sfintei Fecioare la Medjugorje, s-au „săturat” de pâine şi au abandonat această practică bună. Adeseori soluţia la acest lucru este să schimbăm pâinea! Fiind dificil să postim cu o pâine prea săracă (simpla pâine albă obişnuită nu mai conţine prea multe), „cei care postesc” sunt invitaţi să ia pâine integrală, destul de bogată şi nu falsificată, pentru a fi hrăniţi suficient în acele zile. Ideal este să ne facem noi înşine pâinea, pentru că atunci putem pregăti un aluat care este potrivit diferitelor stări de sănătate prezente în casa noastră. Sfânta Fecioară îşi făcea singură pâinea, la fel ca majoritatea mamelor din secolele trecute.

Iată câteva idei de reţete.

A – Reţeta Marie-Linei

Pentru 650 gr de făină integrală de alac

1. Într-un bol mic se pun 5 ml (1 linguriţă) de drojdie uscată în 80 ml de apă la 37° C. Se adaugă 5 ml de zahăr. Se lasă să stea 10 minute sau până când volumul se dublează.
2. Se pun 350 ml de apă călduţă într-un bol mare.
3. Se adaugă 1 linguriţă şi jumătate (de cafea) de sare fină şi 20 ml de ulei de nucă de cocos lichefiat sau ulei de măsline. Se amestecă.
4. Se încorporează treptat făina prin frământare.
5. Se acoperă cu o pânză umedă şi se lasă să se odihnească timp de 60 min într-un loc la 25°- 30°C.

6. Se îndepărtează pânza, se bate aluatul şi se lasă din nou să stea 30 min cu pânza umedă. Se pune la o temperatură de aproximativ 28°C şi se lasă să crească.
7. Se unge o tavă pentru pâine.
8. Se îndepărtează pânza şi se formează o bucată de pâine cu puţină făină, pe o suprafaţă plană.
9. Se lasă să mai crească aproximativ 20 de minute într-un loc cald.
10. Se coace la mijlocul cuptorului la 175°C (350°F) timp de 50 de minute.

Mulţi fac greşeala de a pune aluatul în cuptor la temperatură joasă, pentru a-l face să crească mai bine. Este totuşi prea cald şi pâinea cade. Creşterea trebuie să fie lentă, la temperatura camerei. Punerea în cuptor doar cu lumina aprinsă este o bună tehnică.

Nota bene: există maşini de pâine ieftine care fac pâine în două sau trei ore, în funcţie de maşină. Este suficient să punem în ea ingredientele indicate şi pâinea iese gata să fie consumată. Celor care postesc, acest lucru le permite să-şi aleagă făina şi să obţină o „pâine de casă”, fără să dedice timp preparării acesteia... o idee de cadou pentru prietenii voştri!

B – Reţeta Sorei Sarah

Ingrediente:
– 1 kg de faină de cereale
– 40 g de drojdie de panificaţie (dacă nu este instantanee, se ajută creşterea ei cu puţină apă caldă cu zahăr)
– O linguriţă şi jumătate bună (de cafea) de sare fină
– 2 linguri de ulei de floarea-soarelui sau un altul.

Mod de preparare:
Se amestecă faina cu drojdia, sarea şi uleiul, prin adăugarea treptată a unei cantităţi suficiente de apă pentru a forma o pastă care se desprinde bine de pe mâini.

Se lasă să crească lângă o sursă de căldură.
Se pune în forme (3 tăvi pentru 1 kg).
Se lasă din nou să crească aluatul.
Se coace la 150° sau 160°, timp de 25-30 de minute şi se supraveghează.

C – Reţetă pentru plăcintă de secară

Ingrediente:
1 kg făină albă
1 kg făină integrală de secară
15 ml ulei vegetal
1,1 litri de apă
un vârf de cuţit de bicarbonat de sodiu
un vârf de cuţit de sare
o linguriţă (de cafea) de zahăr
1 plic de drojdie de panificaţie

Mod de preparare:
Amestecaţi drojdia, o lingură de făină şi o linguriţă (de cafea) de zahăr şi adăugaţi-le la o jumătate de litru de apă călduţă pentru a face să crească drojdia.
Amestecaţi celelalte ingrediente, apoi adăugaţi drojdia şi restul de apă.
Frământaţi până când formaţi o sferă de aluat compact şi omogen.
Împărţiţi în 20-25 de bucăţi şi daţi-le o formă sferică.
Acoperiţi-le cu o pânză umedă şi puneţi-le la frigider.
Pot fi păstrate 2-3 zile.
Înainte de coacere, întindeţi aluatul în formă de pizza în miniatură.
Coaceţi în cuptor la temperatură maximă.
Serviţi plăcinta de îndată ce este coaptă deoarece îşi pierde din gust şi calitate după ce se răceşte.

D – Reţeta Flaviei: Plăcinte de pâine fără drojdie
(Cum ar fi *Chapatis* din India sau *Matza* de la Paştele evreiesc)

Ingrediente:
200 gr de faină integrală -- 50 gr de faină albă (care se foloseşte pentru pâinea obişnuită)

500 ml de apă – o jumătate de linguriţă (de cafea) de sare -- 2 linguri de ulei de măsline
15 migdale sau nuci măcinate -- 2 linguri de stafide

Mod de preparare:

Înmuiaţi stafidele în apă fierbinte pentru aproximativ 15 minute.
Preîncălziţi cuptorul la 200°C.
Amestecaţi toate ingredientele într-un bol. Amestecul trebuie să fie bine umezit.
Aşezaţi-l pe o tigaie anti-adezivă sau pe o tavă de cuptor unsă. Aplatizaţi amestecul în mod uniform pe întreaga tavă, cu mâinile sau cu o lingură.
Puneţi în cuptor pe grila superioară timp de 15 minute.
Apoi, aşezaţi pe grila din partea de jos timp de încă 15 minute. Când pâinea este fermă la atingere şi părţile laterale crocante se îndepărtează de marginile vasului, atunci este gata.
Lăsaţi să se răcească şi scoateţi din tavă. Serviţi imediat.

E – Reţeta Mirei Vasilj, în Medjugorje

Ingrediente:
1 kg faină albă
¾ l de apă călduţă
1 lingură drojdie de panificaţie
2 linguri de ulei
1 lingură de sare

Mod de preparare:
Se dizolvă drojdia în puţină apă.
Se amestecă făina şi sarea, uleiul şi apa rămasă.
Se adaugă în amestec apa amestecată cu drojdie.
Se acoperă cu o pânză şi se lasă să se odihnească timp de cel puţin 1 oră, până când aluatul şi-a dublat volumul.
Se taie aluatul cu un cuţit.
Se pune într-o tavă unsă cu ulei.
Se pune la cuptor la 250°C şi se coace 20 min; sau la 160°C timp de 40 min.

ANEXA 2

Încă din primele luni de apariţii, Sfânta Fecioară a recomandat tuturor să reia folosirea apei sfinţite. În satul Medjugorje exista deja o puternică tradiţie printre familiile catolice: în fiecare sâmbătă mamele făceau turul casei şi al proprietăţii, rugându-se şi aruncând cu apă sfinţită şi sare exorcizată. Ar fi bine să se adopte pretutindeni această utilizare, fiindcă este vorba de „sacramentalii”, atât de puternice pentru protejarea persoanelor, caselor, câmpurilor, birourilor etc. Mulţi se întreabă cum să se ferească de influenţele spirituale nefaste; iată un mijloc simplu şi eficient! Aceste binecuvântări necesită un preot sau un diacon, un simplu laic nu le poate face în locul lor. Pe internet sau în cărţile religioase putem găsi ritualurile de binecuvântare şi de exorcizare oferite astăzi de Biserică. Redăm aici formulele de dinainte de conciliul Vatican II, mai greu de găsit. După o liturghie, sau o altă ceremonie, putem să ducem aceste formule unui preot şi să-i cerem să ne binecuvânteze apa şi sarea.

Ritualul de binecuvântare şi de exorcizare pentru sare şi pentru apă (vezi capitolul 30, "Un şoc salvator pentru Clement")

1 Exorcismul sării:

Te exorcizez, creatură sare, – prin Dumnezeul (†) Viu, prin Dumnezeul (†) adevărat, prin Dumnezeul (†) sfânt, prin Dumnezeul care i-a poruncit profetului Eliseu să te arunce într-o apă purtătoare de sterilitate pentru a-i reda puterile dătătoare de viaţă – astfel încât să devii o sare exorcizată pentru mântuirea credincioşilor şi, tuturor celor care te vor consuma, să le fii spre sănătatea sufletului şi a trupului lor; iar tot ceea ce este închipuire şi ticăloşie, sau viclenia înşelăciunii diavoleşti şi orice duh necurat să fugă şi să se îndepărteze de locul unde vei fi împrăştiată, de îndată ce i se va porunci în numele Celui care va veni să-i judece pe vii şi pe morţi şi veacul prin foc.
Amin.

Să ne rugăm

Atotputernice veşnice Dumnezeule, cu umilinţă implorăm îndurarea ta infinită, ca să binevoieşti, în iubirea ta, să binecuvântezi (†) şi să sfinţeşti (†) această sare pe care ai creat-o şi pe care ai dat-o spre folosire omenirii – astfel încât ea să fie spre vindecarea sufletului şi a trupului tuturor celor care o vor consuma. Fie ca tot ceea ce ea va atinge sau va fi stropit cu ea, să fie apărat de orice necurăţie şi de orice atac al duhului celui rău. Prin Isus Cristos Domnul nostru. Amin.

2 Exorcismul apei:

Te exorcizez, creatură apă, – în numele lui Dumnezeu (†) Tatăl Atotputernic, şi în numele lui Isus (†) Cristos Fiul său, Domnul nostru, şi în puterea Spiritului (†) Sfânt – astfel încât să devii o apă exorcizată, ca să alungi toată puterea Duşmanului şi ca să poţi să-l smulgi şi să-l stârpeşti pe Duşman împreună cu îngerii săi căzuţi, prin puterea aceluiaşi Isus Cristos Domnul nostru, care va veni să-i judece pe vii şi pe morţi şi lumea prin foc. Amin.

Să ne rugăm

O, Dumnezeule, care pentru mântuirea omenirii ai întemeiat cele mai mari sacramente ale tale pe această substanţă, apa, în bunătatea ta, ascultă rugăciunile noastre şi revarsă puterea binecuvântării tale (†) în acest element, folosit pentru diferite purificări. Fie ca această creatură a ta, care serveşte Tainelor tale, să primească puterea harului divin pentru a alunga diavolii şi bolile; oricine va fi stropit cu această apă în case sau în alte locuri frecventate de credincioşi, să fie apărat de orice necurăţie şi eliberat de orice rău; fie ca din aceste locuri să fie alungat orice spirit contaminant şi orice aer (suflare) purtător de boală; să fie îndepărtate toate cursele duşmanului ascuns; şi dacă există ceva care ar ameninţa fie siguranţa celor care locuiesc aici, fie pacea lor, acesta se fie izgonit prin împroşcarea acestei ape, astfel încât sănătatea pe care o cerem prin invocarea numelui tău Sfânt, să fie protejată de toate atacurile. Prin Isus Cristos Domnul nostru. Amin.

„V-am spus aceste lucruri ca să aveţi pace în MINE. În lume veţi avea strâmtorări; dar îndrăzniţi, căci EU am biruit lumea!” (In 16,33)

CUPRINS

Denunţul acestui comportament, a spus Papa Bergoglio, trebuie făcut şi de laici. "Dacă eu văd că acest lucru se face în parohia mea/asta, **trebuie să am curajul să-i spun preotului în faţă.** Este curios: poporul lui Dumnezeu ştie să-şi ierte preoţii când au o slăbiciune, când alunecă în păcat… ştie să ierte. Însă sunt două lucruri pe care poporul lui Dumnezeu nu le poate ierta: un preot ataşat de bani şi un preot care maltratează oamenii".